

De wonderen en de gelijkenissen van onze Heiland

Prekenserie uit het Evangelie van Matthéüs

door

C. H. Spurgeon

Predikant te Londen

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2003

INHOUD

1. Eerst de genezing en dan het dienen

"En Jezus gekomen zijnde in het huis van Petrus, zag de moeder van de vrouw van Petrus te bed liggen, hebbende de koorts." Matthéüs 8:14, 15.

2. De vraag van de Heere aan de twee blinden

"En als Jezus van daar voortging, zijn Hem twee blinden gevolgd, roepende en zeggende: u, Zone Davids, ontferm U onzer!" Matthéüs 9:27-30

3. De weg van de eenvoudigen tot de vrede

"En als Jezus van daar voortging, zijn Hem twee blinden gevolgd, roepende en zeggende: u, Zone Davids, ontferm U onzer!" Matthéüs 9: 27-30.

4. De verdorde hand

"En ziet, er was een mens, die een dorre hand had. ... Toen zeide Hij tot die mens: Streck uw hand uit; en hij strekte ze uit, en zij werd hersteld, gezond gelijk de andere." Matthéüs 12: 10, 13.

5. Gezaaid onder de doornen

"En een ander deel viel in de doornen; en de doornen wiesen op, en verstikten hetzelfde. Matthéüs 13: 7.

6. De parel van grote waarde

"Wederom is het koninkrijk der hemelen gelijk een koopman, die schone paarlen zoekt; dewelke, hebbende een parel van grote waarde gevonden, ging heen, en verkocht al wat hij had, en kocht dezelve." Matthéüs 13:45, 46

7. Jezus geen spooksel

"En de discipelen, ziende Hem op de zee wandelen, werden ontroerd, zeggende: het is een spooksel! En zij schreeuwden van vreze." Mattheüs 14:26.

8. Klein geloof en groot geloof

"Gij kleingelovige! Waarom hebt gij gewankeld?" Matthéüs 14:31.

9. De hondekens

"Doch Hij antwoordde en zeide: Het is niet betamelijk het brood der kinderen te nemen, en de hondekens voor te werpen. En zij zeide: "Ja, Heere! doch de hondekens eten ook van de brokjes, die er vallen van de tafel hunner heren." Matthéüs 15 : 26, 27.

10. Hoop in hopeloze gevallen

"Brengt hem Mij hier." Mattheüs 17: 17.

11. Één verloren schaap

"Wat dunkt u? Indien enig mens honderd schapen had en één uit dezelve afgedwaald ware, zal hij niet de negen en negentig laten, en op de bergen heengaande, het afgedwaalde zoeken?" Matthéüs 18 : 12, 13.

12. De verdorde vijgenboom

"En hen verlatende, ging Hij van daar uit de stad, naar Bethanië en overnachtte aldaar. En des morgens vroeg, als Hij wederkeerde naar de stad, hongerde Hem. En ziende een vijgenboom aan de weg, enz" Matthéüs 21 :17-20.

1. Eerst de genezing en dan het dienen

"En Jezus gekomen zijnde in het huis van Petrus, zag de moeder van de vrouw van Petrus te bed liggen, hebbende de koorts. En Hij raakte haar hand aan, en de koorts verliet haar; en zij stond op en diende henlieden." Matthéüs 8:14, 15.

Deze gebeurtenis had plaats te Kapèrnaüm, maar Petrus' woonplaats was te Bethsaïda; want wij lezen: "Filippus was van Bethsaïda, de stad van Andreas en Petrus." Hoe kwam Petrus er toe een huis te hebben te Kapernaüm? Arme visserslieden hebben niet vaak twee huizen. Ligt er niet een grote waarschijnlijkheid in de veronderstelling, dat Petrus, bemerkende dat de Heere Jezus Christus dikwijls te Kapernaüm was, het het best oordeelde daar een woning te hebben, zodat hij altijd tegenwoordig zou kunnen zijn, wanneer de Meester predikte. En zijn best zou kunnen doen om Hem van tijd tot tijd levensonderhoud te verstrekken? Het is mij een aangename gedachte, dat de dienaar, ter wille van zijn Meester, van woonplaats veranderde. Zou het niet goed zijn, zo vele Christenen wat meer omzichtigheid betoonden bij het kiezen van een huis en hun gedachten er over lieten gaan of het wel geschikt gelegen is voor het horen van het woord? Zijt u niet met mij van oordeel, dat vele belijders voornamelijk het oog hebben op allerlei andere voordelen en wanneer zij voor goed hun keuze gedaan hebben, naderhand in de tweede plaats vragen naar de afstand tot een huis, waar zij God kunnen dienen, de christelijke gemeenschap beoefenen en voor anderen tot nut zijn? Er zijn sommigen in deze gemeente, die naar dit deel van de stad verhuisd zijn om lid te worden van een ijverige, biddende kerk. Zulke gelovigen gevoelen, dat de eerste overweging in het leven de welvaart van hun ziel moet zijn, benevens het heil van hun kinderen en hun eigen nut in het bevorderen van de zaak van Christus. Waar zij op die wijze en om die reden een huis hebben uitgezocht, hebben zij bevonden, dat er een zegen op hen rust, overeenkomstig de belofte: "Zoekt eerst het koninkrijk van God en zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden." Sommigen, die deze regel hebben vergeten en gelijk Lot de welbewaterde vlakten van Sodom hebben gekozen, hebben berouw over deze keuze gehad. Al is ook het huis gerieflijk en de betrekking aangenaam, deze voordelen wegen niet op tegen het verlies van de middelen der genade en het gemis van de gelegenheden tot de heilige dienst. Toen Mefiboseth te Lodebar, de plaats waar geen weide was, leefde, haalde David hem op naar Jeruzalem, waar hij zelf lust had te wonen. Het zou voor menige kreupele broeder goed zijn, zo hij een dergelijke verandering onderging. Aldus leren wij een les, vóór wij in werkelijkheid de drempel van Petrus' huis overschrijden.

Onze Heere Jezus Christus had een zware dagtaak gehad. Hij was naar de synagoge geweest. Hij had gepredikt. Hij had wonderen gewerkt. Hij had Zich te midden van een grote schare bewogen. En nu de Sabbat ten einde neigde, had Hij behoefte aan verkwikking. En het kwam zeer van pas, dat Petrus een huis had, opdat de Heere in die richting kon gaan. Ik stel mij niet voor, dat het een deftig herenhuis was, waarschijnlijk was het weinig beter dan een hut, want Petrus was maar een visser. Doch dit huis ontving een hoge eer, doordien de Heere Jezus er binnen ging. Waar de koning is, daar is het paleis.

Ofschoon onze Heere naar het huis van Petrus ging om te rusten vond Hij het niet vrij van moeite. Het was een hospitaal vóór Hij er een paleis van maakte. De moeder van de vrouw van Petrus lag op haar bed uitgestrekt met een zware koorts. Tyfus van de

ergste soort brandde haar in de aderen. Hoe goed een mens ook mag zijn, hij ontkomt niet aan beproeving in het vlees. Uw huis kan vol heiligheid zijn en tegelijk vol ziekte. Het blijkt ons waarheid te wezen, terwijl wij hier beneden zijn, dat wel het lichaam dood is om der zonden wil, maar dat de geest leven is om der gerechtigheid wil. De wedergeboren geest is ten leven opgestaan, maar het lichaam toeft onder de macht van de dood en van de daarmee gepaard gaande pijn en zwakheid. Sommige personen schrijven alle ziekte aan de duivel toe en leggen degenen, die smartelijk bezocht worden, bijzondere zonde ten laste. Deze leer is zo vals als zij wreed is. "Die de Heere liefheeft, kastijdt Hij."

Ik kan er getuigenis van afleggen, dat sommigen van de heiligste personen, die ik ooit gekend heb, jaren achtereen bedlegerig zijn geweest. En anderen, in wie het beeld van Christus uitblonk, van wier lippen allen in het rond de heerlijkste uitdrukkingen als vrucht van een heilige ervaring opzamelden, zijn wel twintig of dertig jaar onafgebroken sukkelende en lijdende geweest. Onze krankheden zijn door de Heere bepaald, hoe smartelijk zij ook mogen zijn. En wij mogen zonder twijfel zeggen, gelijk David deed: "De Heere heeft mij hard gekastijd." "Heere, die u lief hebt, is krank," is nog een waarheid. Zelfs het huis van Petrus, ofschoon het de verblijfplaats is van een uitverkoren heilige en een leidende apostel, wiens schaduw alleen eens een zieke zou genezen, had in zich een vreselijke koorts, die met de dood bedreigde. Doch Jezus kwam waar de koorts de lucht verpestte. Was de krankheid gekomen, de grote Geneesmeester was ook verschenen. Wij worden niet door het kruis verontrust, als Christus daarmee komt.

Merkt op met betrekking tot het binnengaan van onze Heere van het huis van Petrus, dat Hij daar kwam met Zijn drie meest begunstigde discipelen. Als u de beschrijving leest, die door Markus in het eerste hoofdstuk gegeven wordt, zult u misschien wel enigszins verwonderd zijn Petrus, Jakobus en Johannes daar te ontdekken. Wij lezen daar: "En van stonde aan uit de synagoge gegaan zijnde, kwamen zij in het huis van Simon en Andréas, met Jakobus en Johannes." Of Andréas daar al of niet was, kan ik niet zeggen; hij was de mede-eigenaar van het huis, maar hij wordt niet vermeld als zich aldaar bevindende. Wanneer u Petrus, Jakobus en Johannes met de Heere bijeen ziet, kunt u bijzondere wonderen verwachten. Zij waren de mannen, die de uitnemende heerlijkheid van de Heere op de berg aanschouwden. Zij waren het meest nabij in de zielenstrijd in Gethsémané. Hun was het vergund de opwekking uit de doden van het dochtertje van Jairus te aanschouwen, toen de Heere de gehele verzamelde menigte deed uitgaan. Aan dit uitverkoren drietal openbaarde Jezus Zich zoals Hij zulks niet deed aan de overige apostelen, en nog veel minder aan de wereld. Heeft de Zaligmaker ons daardoor niet te kennen gegeven, dat de genezing van de moeder van de vrouw van Petrus een bijzondere openbaring van Zijn macht en genade was en dat het de bedoeling was een les te geven aan de meer uitgezochte geesten onder Zijn volgelingen? Ik denk het wel. En daarom zal ik deze omstandigheid ook als zodanig opvatten. Voor u, die Jezus zeer lief hebt en in Zijn bijzondere nabijheid verkeert, komt er een stem van het bed van haar, die uit de koorts opstond om haar Heere te dienen. U ook wordt uit uw zwakheid opgeroepen om persoonlijk Hem te dienen, Die al uw krankheden geneest.

Hoewel Jezus met Petrus, en Jacobus en Johannes daar zijn, ziet u niets voor u dan een toneel, een groep familieleden in een huis. De ware godsdienst openbaart zijn grootste wonderen rondom de huiselijke haard. De schoonmoeder van een visser wordt een

historisch persoon, door dat de Heere haar aanraakte. Welk een heerlijkheid werpt Jezus op alledaagse dingen! Met welk een grootheid versiert Hij een kamer in het huis van een arme man! De hut van een visser wordt het hoofdkwartier van de overste Leidsman van onze zaligheid. Binnen haar deuren geneest Hij een vrouw en het duurde niet lang of "de gehele stad was bijeenvergaderd omtrent de deur." O dat wij iets dergelijks mogen aanschouwen: onze eigen dierbaren gered en daarna de gehele stad in opschudding om de goddelijke genezing te zoeken!

Wij zullen onze verhandeling verdelen in vier delen en aan het hoofd van elk daarvan een opmerking plaatsen.

1. DAT ER MOGELIJK SOMMIGEN IN ONS HUIS ZIJN, DIE DE BEDIENING VAN DE HEERE JEZUS NODIG HEBBEN.
2. DE BEDIENING VAN JEZUS MOET VOORAFGAAN AAN DE BEDIENING VAN DE GEZALIGDEN.
3. DE KRACHT OM TE DIENEN KOMT MET DE GENEZING.
4. DE BEGEERTE OM TE DIENEN ONTSTAAT ALTIJD UIT DE GENEZING.

I.

Laat ons dan in de eerste plaats opmerken, DAT ER MOGELIJK SOMMIGEN IN ONS HUIS ZIJN, DIE DE BEDIENING VAN DE HEERE JEZUS NODIG HEBBEN.

Eén persoon in Petrus' huis kon Jezus nog niet dienen, want het was nodig, dat Christus Zijn bediening tot haar uitstreckte. Zij was door een hevige koorts aangetast en lag machteloos op het ziekbed neer, geheel en al onbekwaam om op te staan. Laat ons zien of wij niet rondom ons de zodanigen hebben, die geestelijk krank zijn, op een wijze, welke aan een zware koorts doet denken.

Wat zou de koorts voorstellen? Zij, die de koorts hebben, stellen geestelijk die mensen voor, *die van zonde branden*. Het oorspronkelijke woord voor "koorts" heeft een nauwe verwantschap met het woord "brand." De grote dichter der wereld spreekt van "de brandende koorts." Een brandende hitte steekt het lichaam aan, jaagt het bloed onstuimig door de aderen, maakt mond en tong droog en doortrekt het gehele gestel. Zij, die de koorts in hun ziel hebben, gevoelen een brandend verlangen naar de zonde, worden in vuur gezet door kwade begeerten, en verhit door de boze lusten. Welk een ongezonde energie leggen velen aan de dag in het botvieren aan hun hartstochten of in het najagen van hun eierzuchtige oogmerken. Zij worden door hun begeerten zo zeer in vuur en vlam gezet, dat hun leven als door een brand verteerd wordt. Hebben wij niet sommigen, die wij hartelijk beminden, door deze woeste ongeregeldeheid aangetast gezien? Raakt sommige punten aan en wij ontdekken dat zij te dien opzichte aan een vreselijke kwaal lijden; zij zijn in een gemoedstoestand die aan een inwendig vuur doet denken. Men kan hen er niet toe brengen, dat zij koel en nuchter nadenken en kalm oordelen; zij verkeren in een staat van prikkelbaarheid en opgewondenheid. Wanneer wij hen aanraken, menen wij de hand van een koortslijder te vatten. Hun gehele natuur brandt door het vuur van de zonde. Zulke personen zijn niet altijd in gelijke mate aangestoken. Menigmaal zijn zij in een zachte stemming en handelbaar. Dermate, dat wij ten opzichte van hen met hoop worden vervuld. Dikwijls is de koorts intermitterende of bij tussenpozen; de patiënt is de ene tijd heet en de andere tijd koud. Ook bij vele zondaars is de koorts der zonde in haar verschijnselen intermitterend. Zij drinken niet altijd; somtijds zijn zij lange tijd achter elkaar nuchter en openbaren zij zich als ten zeerste met berouw vervuld over hun vroeger ongebonden leven.

Welk een aangenaam gezelschap, welke behoorlijke, vernuftige geesten zijn zij op zulke tijden! De koorts komt terug en niets kan hen intomen. Zij drinken weer zo hard als zij kunnen. Welk een ellende wordt daardoor, helaas, veroorzaakt! Anderen zijn voor een tijd zachtaardig en beminnelijk. En dan geven zij weer plotseling aan de toom toe en niemand weet, waartoe zij in hun woorden en daden al niet toe kunnen komen. Als de koorts zich eerst weer van hem heeft meester gemaakt, zijn zij weer even hittig ontstoken als altijd. Wij kennen personen, van wie de hitte van de koorts zolang geweken is, dat wij voor vast denken, dat zij genezen zijn. Maar helaas! Hun koele tijden zijn niet meer dan een pauze tussen de aanvallen. En het kwaad keert met toenemende kracht terug. Hun goedheid is als de morgenwolk en als de vroeg komende dauw; zij komt als een hoopgevend teken. Maar verdwijnt ook weer geheel en al. Wij hebben de tijd tussen de aanvallen van de koorts ten onrechte voor de kalmte van een genezing aangezien, maar het is gebleken, dat wij ons vergist hebben. Zelfs zijn zij na hun hoopvolle tijden waarschijnlijk nog erger geweest dan zij vroeger ooit waren. Evenals de persoon, van wie de boze geest uit eigen beweging uitging, doch alleen om weer te keren en met zich te brengen zeven andere geesten bozer dan hij zelf om daar in te gaan en te wonen. Hebt u niet zulke gevallen onder uw eigen dak of onder uw naaste bloedverwanten - gevallen van arme zielen, inwendig brandende door de verschrikkelijke hitte der zonde?

Deze koortsachtige lieden zijn *dikwijls zeer onrustig*. Het is een van de uitwerkselen van de koorts, dat de lijder niet lang achtereen op dezelfde zij kan liggen, maar zich al heen en weer draait. Zelfs zijn slaap wordt gedurig afgebroken; zomin bij nacht als overdag kan hij rust vinden. Zijn levenskracht is opgeteerd en hij gevoelt zich zo zwak alsof hij reeds in het stof van de dood terneer lag en geheel ontbonden was. Wat hij ondervindt is niet zo zeer pijn als wel iets erger dan pijn, een volslagen afwezigheid van rust. Hebt u geen vrienden of betrekkingen, die in deze zin koortsig zijn? Ik had bijna gezegd: ik hoop, dat zij zo zijn, indien zij zich werkelijk onder de macht der zonde bevinden. Er zijn tekenen van leven, waar de onrust overheerst. Wij kennen jonge mensen uit gezinnen waar voorspoed heerst, die maar niet tevreden zijn. Zij schijnen het er op gezet te hebben om hun moeder het hart te breken. En hun vader weet niet wat hij met hen zal aanvangen. Niets bevalt hun, nooit zijn ze vast ergens bij. Zij zijn al wel bij een half dozijn ambachten of bedrijven geweest, maar overal haken ze weer af. Nu verlangen zij dan naar een vreemd land, of wensen zij dienst te nemen in het leger. In ieder geval, ze willen weer wat anders dan wat zij tegenwoordig hebben. Wij weten er voorbeelden van dat zij naar de buitenlandse bezittingen gegaan zijn en ook weer zijn teruggekomen, omdat zij daar niets konden vinden. Er werd verwacht, dat de zeereis hen wel zou genezen, maar helaas! Een zondaar op het land is ook een zondaar op de zee. De ziekte zit inwendig en er bestaat behoefte aan verandering van persoon eerder dan aan verandering van plaats. Onder de invloed van de koorts der zonde hebben de mensen allerlei wensen en zij weten zelf niet wat zij wensen. Zij zijn gelijk aan een rollend voorwerp, dat door een dwarrelwind wordt voortgedreven, of gelijk de golven der zee, die door de wind worden opgeheven en voort gezweept. Geen enkel deel van hen schijnt in rust te zijn. Een soort van waanzin heeft zich van hen meester gemaakt. Bovenal is er bij hen een ongerustheid in betrekking tot de zonde. Zij zondigen, maar zij ondervinden geen voldoening. En nadat zij gezondigd hebben, worden zij door gewetenswroeging verteerd, een wroeging evenwel welke tot geen praktische uitkomsten leidt. Want zij gaan weer naar de zonde terug en vliegen, evenals de mot, op nieuw naar de kaars, waaraan zij al eenmaal de vleugels gebrand hebben. Zulke personen worden dikwijls toornig tegen

hun vrienden, wanneer zij in hun verkeerde handelingen worden tegengehouden, Zelfs worden zij ten laatste, gelijk Pashur in het boek van Jeremia, een schrik voor zich zelf en voor hun vrienden.

Mogelijk zet ik in dit alles mijn voet op een gevoelige bodem. Ik geloof, dat mijn woorden letterlijk waar zijn. Tot christenen, die van deze zware bezoeking niet weten, richt ik de opwekking om zeer dankbaar te zijn en God te bidden voor hen, die wel met deze bezoeking hebben te worstelen. Met die dierbare vrienden, welke de smartelijke beproeving hebben te ondergaan, deze in hun familie te hebben, wens ik medelijden te oefenen en hen aan te moedigen om koortsachtige geesten door geloof en gebed naar de Heere Jezus te brengen, opdat in hen de gelijkenis van de verloren zoon letterlijk moge worden vervuld.

Een van de verschijnselen van de koorts is, *dat een mens de trek verliest naar datgene, hetwelk goed voor hem zou zijn*. Sommigen van onze onbekeerde vrienden hebben geen smaak voor het evangelie. Wij kunnen hen er niet gemakkelijk toe brengen om er naar te komen luisteren. Indien u hen onder het geklank van het woord kon krijgen, zou u neerzitten en bidden. En zelfs worstelen en smeken voor hen, de gehele tijd dat de waarheid gepredikt werd; maar helaas! Zij willen niet toetreden; zij hebben geen smaak, geen lust, geen bekommernis voor hemelse dingen; de zaak, waaraan zij de meeste behoefte hebben, is die naar welke zij de minste begeerte gevoelen. Doch vreest niet: Jezus kan hun lust benevens al het andere schenken, hetwelk voor een volmaakte genezing nodig is.

Aan de andere kant gebeurt het dikwijls, dat een koortslidder *een grote dorst heeft*, welke hij met geen middel kan stillen. Hij verlangt te drinken en nog eens weer te drinken en met al zijn drinken wordt de hitte niet geblust. Soms heeft de kranke *trek naar datgene, hetwelk hij niet mag proeven*; hij roept om de schadelijkste en zelfs om de onnatuurlijkste dingen. Spijzen, welke zo verderfelijk zijn als maar mogelijk is, die verkiest hij. Zo is het ook met de onbekeerden, wanneer zij zich onder de volle macht van de zonde bevinden; zij zijn begerig genoeg om een goddeloze lezing aan te horen. Of te luisteren naar gevoelens, welke het tegengestelde van de waarheid zijn. Zij zouden iedere moeilijkheid het hoofd bieden om maar aan hun hartstochten de vrije teugel te kunnen laten en er alles voor over hebben om hun begeerten maar vervuld te krijgen. Gelijk de bloedzuiger roept: "Geef, geeft!" Zo ook is de zonde onverzadigbaar. De zonde kan de ziel van de mens nimmer voldoening schenken. De dorstigen zouden even goed kunnen hopen door teugen van het zilte nat tot verlichting te ontvangen. Gelijk het is met bekers vol wijn, zo is het met de zonde: de ene maakt plaats voor de andere. Die gezondigd heeft, wil zondigen. Het is een verschrikkelijk deel van de straf der zonde, dat zij tot een gewoonte aangroeit en in kracht toeneemt naarmate er aan toegegeven wordt. Ik zou met recht van de zwarte wel der zonde kunnen zeggen: "Die van dit water drinkt, zal wederom dorsten en nog meer dorst hebben." De zonde is een zaak, die zich snel voortplant en nooit alleen blijft. Het is u niet mogelijk één zonde in uw huis op zich zelf te doen blijven. Het duurt niet lang of zij brengt een talrijk nakomelingschap voort, een geslacht van adderen, menigvuldig als de haren van uw hoofd. Welk een vreselijke zaak is het, dat een mens een koorts in zijn leden heeft, welke hem doet dorsten naar datgene, hetwelk zijn dorst vermeedert.

Maar het ergste in het geval van de zondaar is dit, dat deze koorts *noodlottig zal blijken te zijn*. Deze zoon, dochter, man of vrouw van u zal door de koorts der zonde, zo deze niet genezen wordt, omkomen. Een grote koorts is een groot gevaar. En zo is

het ook met de zonde. In de dagen van onze Heere wisten de mensen niet zo goed als nu hoe zij de koorts moesten bestrijden; daarom waren degenen, die daardoor waren aangetast, ten dode opgeschreven. De arme vrouw zou gestorven zijn, als Jezus niet tussenbeide gekomen was. Zo is het ook met de dienaars der zonde, wier toestand wij bejammeren.

Ik heb alzo de kwaal beschreven; wat zullen wij er tegen doen? Laat ons zien wat de discipelen deden.

Markus zegt: "En terstond *zeiden zij Hem van haar.*" Ik zou er wel ernstig bij u op willen aandringen om hetzelfde te doen. Neemt het geval van de persoon, wiens toestand u op het hart ligt. En spreidt het uit voor de Heere. Spreekt over de zaak tot in bijzonderheden. Niet om Hem daarvan kennis te geven, maar om bij u zelf een biddende gestalte op te wekken. Ziet de zaak goed onder de ogen, brengt geen verontschuldigen voor de zondaar in, en zegt het de Heere in alle getrouwheid hoe het met de dienaar of de dienaars der zonde staat. Stort uw hart uit voor de Heere. En weeklaagt over de verlorene, gelijk Samuël leed droeg over Saul, alleen met een betere hoop. Vertelt het geval aan Jezus, juist zoals u op natuurlijk gebied een ziektegeval aan de geneesheer zou meedelen. Hij is bereid het alles aan te horen en het in overweging te nemen. Maakt Jezus tot uw *vertrouwing*. Loopt de buurt niet af om over die u het naast zijn, te klagen. "Mijn jongen doet dit," of "mijn man doet dat;" want dan kan het wel gebeuren, dat u het kwaad verergert door de bedoelde persoon tegen u zelf en tegen uw godsdienst te verbitteren. U kunt dienaangaande alles aan Jezus zeggen, zonder enige beperking. Kwaad kan er van zulk een nauwkeurige mededeling niet komen. Het zal voor uw eigen gemoed een verlichting zijn en het is de geschiktste wijze om uw Heere te bewegen Zijn hulp te verlenen.

Lukas zegt ons: "En zij *baden Hem voor haar.*" Nadat u het geval voor uw Heere hebt blootgesteld moet u bij Hem pleiten. Pleit op Zijn beloften. En pleit op Zijn gezindheid. Bepleit de dringende noodzakelijkheid en de heerlijkheid, welke uit de genezing zal voortvloeien. Laat het geen koud gebed, maar een warm, hartelijk, innig smeken zijn. Twist niet met de zondaars over de godsdienst, maar worstelt met Christus omtrent hen. Smeekt de zondaars ten aanzien van Christus, maar laat nooit na Christus te smeken ten aanzien van de zondaars. Wanneer er bij de mensen weinig gedaan kan worden, kunt u nog veel bij Jezus doen. Het zal van zeer weinig nut zijn, wanneer u het hun voortdurend lastig maakt met: "gij moet dit niet doen," en: "gij moet dat niet doen;" maar het zal van oneindige dienst zijn te gaan zeggen: "Heere! Wees deze arme zielen, die U niet kennen, genadig!" Houdt nimmer op met voor uw verloren zonen te bidden, zolang er een adem des levens in hun lichaam is, zelfs niet wanneer zij u daarom vloeken.

Wij vinden ook, dat toen zij Jezus van haar hadden gezegd en voor haar hadden gebeden, *zij Hem in het vertrek brachten*. Wij lezen toch in onze tekst: "En Jezus gekomen zijnde in het huis van Petrus, zag de moeder van de vrouw van Petrus te bed liggen, hebbende de koorts." Het scheen wel of zij wilden zeggen: "Heere, dit is alles wat wij kunnen doen. Wij zouden gaarne willen, dat u een blik op de stervende vrouw werpt en haar beschouwt. Daar is zij." Kunt ge u door het geloof de tegenwoordigheid van de Heere Jezus Christus niet zo voor de geest brengen, dat u Hem ziet, bezig de verloren toestand te beschouwen van hen, in wie u belang stelt? Uw vriend is door de koorts der zonde aangetast, maar Jezus ziet het. Uw zoon weet van geen rust, maar Jezus bespiedt hem. Uw dochter is in gevaar van om te komen, maar Christus slaat het

oog op haar. Laat dag op dag uw aanhoudende gebeden hen onder het oog van Christus houden. Brengt al uw dienaars en dienaressen der zonde tot Jezus; legt ze aan Zijn voeten neer; laat hen in Zijn tegenwoordigheid blijven. Wanneer u dit alles gedaan hebt; wanneer u Hem van haar gezegd hebt, Hem voor haar hebt gebeden, Hem tot het huis gebracht hebt om op haar te zien, dan kunt u Zijn genezende aanraking en Zijn zaligmakend woord verwachten. Dit is onze eerste opmerking.

II.

In de tweede plaats: DE BEDIENING VAN JEZUS MOET VOORAFGAAN AAN DE BEDIENING VAN DE GEZALIGDEN.

Wij begeren met sterk verlangen dat die vrienden en betrekkingen van ons, die nu ziek zijn door de koorts der zonde, nog eens dienaars van Christus worden en er toe overgaan om Hem te dienen. Ik kan mij de vreugde voorstellen van die beangstigde moeder daarginds, indien haar ooit het voorrecht mocht te beurt vallen haar zoon het evangelie te horen prediken - die zoon die zover afgeweken is dat men hem wel hoort vloeken. Welk een genot zou het zijn voor het hart van de vrouw, indien zij haar ongelovige man in het openbaar het gebed kon horen doen. Sommigen van u denken thans aan enkele begaafde personen, die al hun bekwaamheden in het werk stellen tegen de zaak van Christus, en "o" zegt u, "als die eens bekeerd werden, hoe zou mijn hart dan van vreugde in mij opspringen!" Dat is een goede begeerte, maar geeft er niet op een onverstandige manier aan toe. Vraagt hun niet iets voor Jezus te doen, zolang zij nog onwedergeboren zijn. De genezing moet er zijn vóór het dienen. Wanneer een persoon op het ziekbed ligt uitgestrekt en de koorts heeft, vraagt hem dan niet op te staan en de Heere Jezus Christus te dienen. Neen; *Zijn* bediening ten opzichte van de moeder van de vrouw van Petrus ging vooraf aan *haar* dienen van Hem. Zij lag te bed; de verschrikkelijke ziekte had haar op het ziekbed uitgestrekt. Een lichaam, dat grotelijks verzwakt is, schijnt zich aan het bed te hechten en er bijna in weg te zinken. En zo was het met haar. Zij was gelijk aan een voorwerp, dat men verpletterd heeft. Of aan een schaap dat op de rug in de sloot ligt. Zij was alzo machteloos om iets te doen. Zo is het ook met de zondaar. Wat kan hij voor Christus doen? "Want toen wij nog *krachteloos* waren, is Christus te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven." Er is geen kracht in een goddeloze, waarmee hij God zou kunnen dienen. Hij heeft geen geloof. En zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen. Hij heeft geen liefde. En zelfs al was een daad ook op de rechte wijze verricht, zo er geen liefde aan ten grondslag ligt, kan zij niet Gode welgevallig zijn. De zondaar heeft in werkelijkheid geen geestelijk leven. En als hij mocht trachten goede werken te doen, zouden het dode werken zijn, die de levende God niet kunnen behagen. Uit een vuile bron kan geen rein water opwellen. En uit een bedorven hart kunnen geen Gode welgevallige werken voortkomen. Christus moet ons kracht geven en in ons werken beide het willen en het werken naar Zijn welbehagen, want zonder Hem kunnen wij niets doen.

Deze zieke vrouw was ook *ten enenmale ongeschikt* om iets voor Jezus te doen terwijl de koorts haar door de leden woelde. Overal waar zij heen ging zou zij de besmetting, welke haar ziekte veroorzaakt, verspreiden. Alles wat zij aanraakte zou besmet zijn. Iedere spijs, die zij toebereidde, zou een walg verwekken, alleen als men er maar aan dacht. Laat haar toch volstrekt te bed blijven, en laat niemand bij haar komen, dan die genoodzaakt is zulks te doen. Want de koorts maakt spoedig nieuwe slachtoffers. Zo ook kunt u, die goddeloos zijt, Christus niet dienen; want alles wat u doet is besmet, u kunt zelfs niet uw hand op heilige dingen leggen zonder ze te bezoedelen. Uw gedachten zijn koortsig, uw woorden zijn koortsig, uw daden zijn koortsig. En daarom

kunnen wij u niet tot medewerking in het werk des Heeren uitnodigen. U zou meer kwaad dan goed doen, indien u als zondige mensen diensten wilde verrichten jegens een heilig God. Zodanig is uw natuurlijke verdorvenheid, dat u overal in het rond besmetting zou verspreiden, zelfs als u pogingen deed om de Heere Jezus te dienen.

Wat er nog bijkomt, indien een vrouw, die aan de koorts lijdt, onderwijl de koorts in haar lichaam woelt, opstond en gasten ging bedienen, zou zij geen goed stichten, maar *zich aan verschrikkelijke gevaren blootslellen*. Mensen, die de koorts hebben, moeten niet op de tocht komen. En er zich ook voor wachten, dat zij zich inspannen. Ieder geneesheer zou het ten hoogste nadelig achten voor iemand, die een hoge graad van koorts heeft, zo hij poogde te werken. Ik geloof gewis en zeker dat onbekeerde mensen zich zelf kwaad doen, wanneer zij godsdienstige werkzaamheden pogen te verrichten. Met een onvernieuwd hart te prediken kan niet anders zijn dan zijn eigen doodvonnis uit te spreken. Indien onvernieuwde mensen tot de tafel des Heeren komen, eten en drinken zij zich zelf een oordeel. En als zij op enigerlei wijze een belijdenis van geloof laten horen, maken zij zich voor het oog van de alziende God aan een valsheid schuldig, aangezien zij zulk een geloof niet bezitten. "Maar tot de goddeloze zegt God: Wat hebt u Mijn inzettingen te vertellen?" Neen, u moet achteraf blijven, u, die nimmer gewassen zijt in het bloed van het Lam. U kunt Christus niet dienen, zolang de felle koorts op uw aangezicht zichtbaar is. Hij, Die serafijnen tot Zijn dienaars heeft, verlangt geen koortsige diensten van zielen, die door de ongerechtigheid zijn aangetast. Koning Jezus verlangt geen slaven om het aantal van Zijn volgelingen te vergroten; u moet eerst bevrijd worden van het juk der zonde. En dan zult u dienaars van de Heere worden.

Luistert naar mij, u allen die hier tegenwoordig bent, die door de koorts bent aangetast. Aangezien ik in het kort beschrijf hoe de Heere Jezus Christus Zijn bediening volvoerde ten opzichte van deze vrouw.

Hij verrichtte deze bediening door *Zijn tegenwoordigheid*. Dat Hij bij haar in het vertrek was had de betekenis dat de zaligheid tot haar huis was gekomen. Geliefden, geloof dat Jezus Christus hier is. Tot Zijn dienaren heeft Hij gezegd: "Ziet, Ik ben met ulieden al de dagen, tot aan de voleinding der wereld." Het is mij er om te doen, dat u weet, dat Hij niet binnen de hemelse poorten is opgesloten, maar dat Hij hier is. En dat Zijn macht om zalig te maken in het midden van deze vergadering aanwezig is. En ook in uw huiskamer aanwezig zal zijn wanneer u, naar huis teruggekeerd zijnde, voor Hem op de knieën valt.

Wat verder deze vrouw ten zegen strekte, was *Zijn blik*. "Jezus zag haar." Daar ligt meer in opgesloten dan oppervlakkig schijnt. U weet wat een geneesheer bedoelt, wanneer hij zegt: "Ik zal komen om uw ziek kind te zien." Hij bedoelt niet, dat Hij bloot naar dat kind wil kijken. Het is zijn voornemen de zaak grondig te onderzoeken, ze te bestuderen en te zien wat er gedaan kan worden. Wilt u trachten te bedenken dat de Heere Jezus Christus u ziet. Dat Hij leest wat er in uw hart omgaat. Uw geheime gedachten kent, uw verborgen verzuchtingen hoort. En uw inwendige begeerten opmerkt? Hij aanschouwt de macht, welke de zonde over u heeft, de moeilijkheid, welke u ondervindt in het komen tot Hem - Hij ziet dat alles. En weet hoe daarmee te handelen. Niet alleen is Jezus nabij, maar Hij is tegenwoordig, met Zijn ogen open, alles opmerkende, wat u deert. Hij ziet dit met een gemoed hetwelk ten zeerste met u mee gevoelt. En een hart dat haastig bereid is om verlossing te schenken.

Wat de Heere Jezus Christus verder als middel bezigde, was *Zijn aanraking*. Hij "vatte haar hand, en richtte ze op." Daar hebben wij de genezing. Er was een aanraking tot stand gebracht. O, die heerlijke leer van de vleeswording van Christus, daar ligt genezing in! Ik bedoel niet in de leer, maar in het feit zelf, dat de Heere Jezus Christus ons vlees aannam en mens werd, "been van ons been, en vlees van ons vlees." Zo raakt Hij ons aan en geneest ons. Was Hij geen mens geweest, dan kon Hij niet gestorven zijn. En was Hij niet gestorven, dan zouden wij voor eeuwig hebben moeten sterven. God in Christus Jezus is u zeer nabij, arme ziel. Zo nabij, dat als u door het geloof de zoom van Zijn kleed aanraakt, u gered zijt. Indien u de Heere Jezus gelooft, staat Hij met u in verbinding; Zijn koele hand grijpt uw koortsige hand. En waar uw koorts zich in Hem oplost - want "Hij heeft onze krankheden op Zich genomen" - daar vloeit Zijn gezondheid in u over. Zodat u kunt opstaan en Hem dienen. De aanraking door het geloof met Jezus Christus onze Heere is het verordeneerde middel tot zaligheid.

En er had, behalve deze aanraking, nog een andere machtsopenbaring plaats: onze Heere sprak tot de koorts. *Zijn woord* is een machtswoord. Als de aanraking van onze Heere de vleeswording voorstelt, dan stelt Zijn woord de opstanding voor; want door het horen van de stem van de Zoon van God zullen alle doden uit hun graven opstaan. Zijn woord is levenwekkend. En waar het valt betoont het zich te zijn een levend en onvergankelijk zaad. Door het woord des Heeren, namelijk door het evangelie van Jezus, wordt de koorts der zonde uit mannen en vrouwen verdreven. O, dat de Heere Jezus nu door mijn lippen tot u mocht spreken - mocht spreken met almachtige kracht tot uw hart! O, dat u, arme zondaar, krank door de zonde, het woord des Heeren mocht horen met de oren van uw binnenste, want zulk horen is het eeuwige leven! God helpe u zo te horen.

Er is genezing voor u; en ik zeg het u nogmaals, dat u deze genezing deelachtig moet zijn, voordat u voor Jezus kunt werken. Uw Heere moet met u beginnen, voordat u beginnen kunt met Hem. Gaat niet met hoge maar verkeerde gedachten van u zelf dit gebouw verlaten met het besluit: "Ik wil een klas nemen in de zondagsschool;" ik wil trachten te prediken;" "ik wil mijn geld geven voor de zaak des Heeren." Neen; houdt u achteraf, totdat u genezen zijt; weent en bidt en zucht en kermt, totdat u de genezing hebt ontvangen. U moet van Jezus alles ontvangen wat Hij heeft te geven, eer u ook maar iets kunt geven aan Hem.

Dit moge hard klinken voor u, die het goed meent, maar God verhoede, dat ik u zou opkweken in een ijver voor God, welke niet in overeenstemming is met de kennis. Vreemdelingen kunnen niet in de voorhoven des Heeren staan; u moet tot Israëlieten worden gemaakt, voordat u priesters bij God kunt zijn. Eerst de zaligheid en dan het dienen.

III.

In de derde plaats wordt ons in de tekst duidelijk geleerd, dat DE KRACHT OM TE DIENEN KOMT MET DE GENEZING.

"En zij stond op en diende henlieden." De koorts veroorzaakt een buitengewone zwakheid. En wanneer zij de patiënt verlaat, is hij voor een geruime tijd buitengewoon in krachten afgenomen. De genezingen van de natuur gaan langzaam; maar wanneer Jezus geneest, doet Hij het in eens. Ofschoon Hij slechts een aanraking en een woord gebruikt, geneest Hij nochtans zo volkomen, dat er geen zwakheid overblijft. De vrouw lag een paar weken te bed, voedzame spijs gebruikende om zo haar krachten weer te krijgen. Maar zij stond zo maar in eens van haar bed op, gordde haar kleren

aan en ging aan het werk om de plichten van de huishouding waar te nemen. Is het niet een wonderlijke zaak, wanneer wij haar zien, zich naar de keuken spoedende om het avondmaal voor de Heere Jezus Christus en Zijn vrienden te bereiden? Terwijl de dankbaarheid haar van het aangezicht straalde, plaatste zij de ene schotel na de andere op de tafel. En bracht zij water waarmee haar gasten de voeten konden wassen. Op het ogenblik dat de Heere Jezus Christus een ziel redt, geeft Hij die ziel kracht voor de haar aangewezen diensten.

Ik wens er uw aandacht op te vestigen, dat haar dienen een *onmiddellijk* dienen was dat zonder uitstel en op de plaats zelf verricht werd. Sommigen van u zijn in de laatste tijd van onze bediening bekeerd. Laat mij u mogen opwekken de Heere terstond te dienen, evenals de Heere u gediend heeft. "Hoe, dadelijk aan het werk gaan?" Ja onmiddellijk; want er is iets zeer schoon aan datgene, hetwelk door pas bekeerden verricht wordt. O, die schoonheid van de eerste blik van de liefde! O, die zoetheid van de eerste tonen van de lof! O, die macht van de eerste uitspraken tot het afleggen van getuigenis! Ik heb in het geheel niets op onze dierbare bejaarde heiligen aan te merken. Er is een rijkdom en een rijpheid bij hen. Maar toch, mijn ziel heeft begeerte naar de eerste rijpe vruchten. Er is een pittigheid en een geurigheid aan de eerste bessen der genade. Zelfs is er een zekere prikkeling aan te ontdekken, welke haar smaak des te beter merkbaar doet zijn voor hen, die traag en zorgeloos zijn. Geeft mij vruchten, bedekt met de morgendauw. Nieuw bloed in de aderen van de kerk dient grotelijks tot bevordering van haar gezondheid en haar levenskracht. De eerste vruchten zijn in sommige opzichten de beste vruchten. Ik zou niet willen, dat een bekeerde een week wacht, voordat hij iets voor Jezus tracht te doen. Loopt zo spoedig als het u blijkt dat u voeten hebt.

Merkt ook nog op, dat wat deze goede vrouw deed, zeer *gepast* was. De moeder van de vrouw van Petrus ging het bed niet uit om de straat op te gaan en het woord te voeren tot de verzamelde menigte. Vrouwen zijn er het best aan toe wanneer zij zich rustig houden. Ik deel het gevoelen van de apostel Paulus, waar hij aan de vrouwen oplegt om in de gemeente te zwijgen. Toch is er voor de heilige vrouwen werk. En wij lezen van de moeder van de vrouw van Petrus, dat zij opstond en Christus diende. Zij deed wat zij kon en wat zij behoorde te doen. Zij stond op en diende Hem. Sommige mensen kunnen er niet toe komen om te doen wat tot hun roeping behoort, maar verspillen hun kracht met er over te jammeren, dat zij niet geroepen zijn om het werk van anderen te doen. Gezegend zijn zij, die doen wat zij dienen te doen. Het is beter een goede huisvrouw of verzorgster van de kinderen of dienstmaagd te zijn, dan te prediken zonder kracht of te spreken zonder genade. Zij stond niet op om een lezing gereed te maken of een predikatie uit te spreken, maar zij stond op om het avondeten klaar te maken. En dat was iets, waartoe zij in staat en geschikt was. Was zij geen huisvrouw? Dan moest zij ook als huisvrouw de Heere dienen. Ik beweer niet, dat als u een week geleden bekeerd zijt, u dadelijk moet gaan prediken. Neen; maar u moet de Heere dienen in een weg, waarvoor u het best toegerust zijt, en dat is mogelijk wel door een levend getuigenis van Zijn genade af te leggen in uw dagelijks beroep. Wij dwalen schromelijk, wanneer wij wanen, dat alleen een prediker de Heere kan dienen. Want Jezus heeft werk van allerlei aard voor allerlei volgelingen. Paulus spreekt van vrouwen, die hem zeer tot nut waren. En voorzeker, evenals er geen niets doende engel is, zo behoort er ook geen niets doende christen te zijn. Wij zijn niet zalig gemaakt om ons zelf, maar om de Heere en Zijn volk van dienst te zijn. Laat ons onze roeping niet voorbij zien.

Toen zij van de koorts genezen was, had de moeder van de vrouw van Petrus kracht om een *passende* dienst te verrichten, een zodanige als de bijzondere gelegenheid vereiste. Zij deed voor Jezus en de drie metgezellen wat op dat ogenblik en onder die omstandigheden nodig was. Jezus had een zware dagtaak gehad door het prediken en dat is hongerig werk. Hij had een moeilijke dag achter de rug door het genezen en dat is uitputtend werk. En nu had Hij behoefte aan enige spijs. En daarom kwam Hij in Petrus' huis. De voornaamste persoon, die het werk verrichtte, lag daar machteloos neer. En daarom vroeg onze Heere niet om iets tot verkwikking. Hij dacht altijd eerder aan anderen dan aan Zich zelf. En ofschoon Hij mat was en Hem hongerde, plaatste Hij Zijn eigen behoeften op de achtergrond om aan de koortslijder de gezondheid weer te geven. Nadat dit geschied was, was wel het eerste dat er noodzakelijk moest gebeuren, dat de vermoeide Prediker en Geneesmeester verkwikt werd. En daar zorgde nu de dankbare vrouw voor. Toen onze Heere bij de fontein zat en met de Samaritaanse vrouw sprak, was Hij moe en mat en vroeg Hij om drinken; maar de eisen van de natuur werden door Hem zolang op zij gezet totdat Hij haar het evangelie gepredikt had. Toen kwamen de discipelen met de spijs, welke zij gekocht hadden. Bij deze gelegenheid in Petrus' huis werd de verkwikking toegediend door haar, die pas het ziekbed verlaten had. "Zij stond op en diende henlieden." u nu, waarde vrienden, die bekeerd zijt, kunt Christus dienen op een wijze die even noodzakelijk is als de dienst van Zijn bekwaamste predikers en zielenherders. Er is wel iets voor u te doen, hetwelk een verkwikking voor Hem en voor Zijn dienaren zal zijn. In Zijn neerbuigende goedheid vergunt Hij ons zulke diensten en neemt Hij ze genadiglijk aan. U kunt persoonlijk diensten bewijzen aan een persoonlijke Christus. U kunt niet alles doen, maar u kunt toch wel iets doen dat Hem welbehagelijk is. U mag, u kunt en u behoort zo iets te verrichten. Het dienen van Jezus is mogelijk, het wordt vergund, het wordt aangenomen en het is verplicht gesteld. U hebt uw ganse leven aan Hem te danken. Welaan dan, besteedt dat leven in Zijn dienst. Onmiddellijk, op deze zelfde dag, moet u Jezus dienen. Indien u eerst heden behouden en gered zijt, is er toch op deze dag nog wel iets voor u te doen. En op zijn plaats is zulks even noodzakelijk voor de eer van God als het dienen van cherubim en serafim. Welnu dan, doet het. U verder aanzetten wil ik niet, omdat ik in mijn laatste deel iets kan ontdekken, hetwelk u daartoe zal bewegen.

IV.

DE BEGEERTE OM TE DIENEN ONTSTAAT ALTIJD UIT DE GENEZING.

Wij aanschouwen hier een vrouw, een arme vrouw, een oude vrouw, een weduwnaar, een vrouw die pas ziek geweest was. En zij begeert terstond Christus te dienen. Zij kan het doen. En zij doet het werkelijk. Hoe, zou u denken, werd zij hiertoe bewogen? Kwam het niet hiervandaan, *dat een gevoel van kracht van nature tot bedrijvigheid aanzet*, zodra u die kracht deelachtig zijt? Wanneer u zeer uitgeput en afgemat terneer ligt, hebt u geen begeerte om iets te doen. U hebt een gevoel alsof u volstrekt stil moet liggen. Er is geen kracht in u en er is geen werkzaamheid in u. Maar personen die hun krachten weergekregen hebben, verlangen iets te doen. Soms trachten zij meer te doen dan zij kunnen. Zulk een aanwakking ligt er in de herleefde kracht. Indien nu de Heere u geestelijk leven heeft geschonken, zal dat leven verlangen te werken. Indien Hij u licht heeft gegeven, zal dat licht schijnen. Zal de kaars er zich nu enigszins aan storen, als u haar gebiedt, dat zij niet schijnen moet? Nee, zij kan niet anders dan schijnen, wanneer zij eenmaal aangestoken is. Indien Christus u Zijn genade heeft gegeven en deze in u is als een fontein van levend water, moet zij naar buiten vloeien, opdat anderen mogen drinken. Het baat niet of u al tot

het water zegt, dat het niet vloeien moet, of u de fontein al gebiedt op te houden. De fontein kan het niet nalaten. Zij moet haar stromen uitzenden. En het is met u evenzo. De kracht, die God in Christus u gegeven heeft, zet tot werkzaamheid aan.

En ook *de dankbaarheid voor deze kracht noopt u tot werkzaamheid*. Hoe kan een mens stil zijn, wanneer Christus voor hem gesproken en hem verlost heeft? Enige tijd geleden lasen wij in de krant, dat de koning van Italië, tot zijn grote eer, bij een gerechtszitting verscheen ten behoeve van een man, die beschuldigd werd. Dat hij de oorzaak geweest was van de dood van een ander. De koning had het ongeluk gezien. En nu trad hij als een gewoon getuige de gerechtszaal binnen om te zeggen, dat het paard de bestuurder de baas was geworden en dat de man geen schuld had. Ik weet de naam van die man niet. Maar hiervan gevoel ik mij dan toch wel vrij zeker, dat als Jacobi of Antonio, of hoe hij dan ook mag heten, indien ooit koning Humbert iemand nodig heeft om een goed woord voor hem te spreken, een vriend in hem zal vinden. Hij zal zeggen: "Mijn koning kwam in het gerechtshof en sprak voor mij. En nu zal ik zolang ik leef niets dan goeds van hem spreken." Nu is de Heere Jezus Christus pleitbezorger voor u, wees u daarom pleitbezorger voor Hem. Kunt u ooit het zwijgen voor Christus bewaren, nu de Heere Christus u heeft vrijgekocht van de vloek der wet en de straf der zonde? Ik zeg u, indien u het van u kunt verkrijgen om te zwijgen en niets voor Christus te doen, vrees ik, dat u Zijn liefde en genade nimmer hebt gesmaakt.

Daarenboven ben ik van oordeel, dat degenen, die door Christus genezen zijn, zeker werk van de rechte soort voor Hem zullen doen, *omdat hun vroegere gewoonten hen daartoe zullen leiden*. Ik bedoel hiermee niet, dat een zondige werkzaamheid ons ooit kan helpen in een heilige werkzaamheid. Maar wat ik bedoel is dit, dat wij onze oude gewoonten in het werk kunnen stellen voor Jezus. Ik geloof, dat de moeder van de vrouw van Petrus een bijzonder beminnenswaardige oude vrouw was. Er bestaat een zeker vooroordeel tegen een moeder van een vrouw. En waar Petrus het geschikt oordeelde, dat zij in het huis woonde, ben ik er zeker van, dat zij een bijzonder goede vrouw was. Voor het oog van mijn geest staat zij daar getekend als een lieve oude ziel, altijd bezig en altijd gelukkig. Als er anders niets te doen was, ging zij aan het kousen stoppen of deed ander heel gewoon werk. Altijd was zij druk in de weer. Men behoefde haar nooit te vragen om dit of dat te doen, zij deed alles uit eigen beweging. In het koken van de spijzen en het bereiden van allerhande dingen voor het gezin was zij volkomen thuis, nooit gemelijk, nooit klagende, nooit de echtgenoten tegen elkaar opzettende, maar altijd het er op toeleggende om te doen wat maar in haar vermogen was, dat de zaken van de huishouding en alles wat daarmee in verband stond op een aangename en zachte manier haar gang konden gaan. Toen zij de koorts had, viel het haar al hard genoeg, dat zij niets meer kon doen. En nu is ze dan weer bezig van het ogenblik af dat zij hersteld is. De overheersende gedachte is nu sterk, dat de dood het heeft moeten afleggen. Zij begint Jezus te dienen, want zij was altijd bezig geweest iemand te dienen. Toen Jezus in het huis kwam met Petrus en Jacobus en Johannes kon zij de gedachte niet verdragen, dat er niets klaar was voor het avondeten. Op het eerste ogenblik evenwel, dat zij zich weer gezond gevoelt, haast zij zich naar de keuken om daar met al haar kennis van de kookkunst het beste maal te bereiden, dat in haar macht staat. Ulieden nu, die in uw onbekeerde staat altijd werkzaam waart, behoort nu dubbel werkzaam te zijn. Doet in het huisgezin alles voor de Heere Jezus Christus wat in uw vermogen is. Die gewone en alledaagse dingen, brengt daar een geur en een zoetheid in door de liefde tot Hem; vereert en verheerlijkt Hem in alles

wat u doet. Is er niet iets, dat u kunt doen voor uw buurman, niet iets, dat u kunt doen voor uw kinderen. Is er niet het een of ander deel van het werk des Heeren, dat u op u kunt nemen?

Wat u aangaat, jonge mensen, die zo rusteloos, zo krachtvol, zo voortvarend geweest bent in de zonde, het schijnt mij toe, dat deze vertoning van kracht, waaraan u gewend zijt, onder de heerschappij van de toewijding aan Christus moet worden geplaatst. Een paard, waar geen vuur en geen moed in is, laat zich gemakkelijk besturen. Doch een paard met wat vuur, al is het dat het wel eens achteruit slaat en soms vrij wat steigert, ja zelfs heel wat ellende kan aanrichten, is er des te beter paard om, als het maar eerst getemd en beleerd is. Als het onder de rechte behandeling is, als het maar naar toom en bit luistert dan houdt men wel van die vurige aard. Zo is het ook met een mens, wanneer hij tot God bekeerd is. Was er vurigheid van geest in, die hem er toe bracht om te razen en te woeden, toen hij de duivel diende. Richtte hij zoveel kwaad uit en plaatste hij zich zo vijandig tegenover het koninkrijk van Christus, dan is hij juist de man om het hardst te trekken voor de zegewagen van Jezus Christus. Ik bid daarom de Meester, dat Hij moge komen en de jongeling van zijn koortsigheid genezen. Dat Hij op deze dag zijn bloed moge afkoelen en hem door Zijn genade herstelling moge schenken. O, dat de Heere door Zijn aanraking alle zieken gezond mocht maken! Laat ons dan, wanneer allen genezen zijn, opstaan om Hem te dienen, Die ons gediend heeft. *Hem zij de heerlijkheid tot in eeuwigheid!* AMEN.

Overgenomen uit het boek: "De wonderen van de Heiland"

2. De vraag van de Heere aan de twee blinden

"En als Jezus van daar voortging, zijn Hem twee blinden gevolgd, roepende en zeggende: u, Zoon Davids, ontferm U onzer! En als Hij in huis gekomen was, kwamen de blinden tot Hem. En Jezus zeide tot hen: Geloof u, dat Ik dat doen kan? Zij zeiden tot Hem: Ja, Heere! Toen raakte Hij hunne ogen aan, zeggende: "U geschiede naar uw geloof." En hunne ogen zijn geopend geworden." Matthéüs 9:27-30

In onze straten ontmoeten wij hier en daar een blinde bedelaar, maar in de steden van het oosten treffen wij dezulken in menigte aan. Oogziekten zijn de plaag van Egypte en Syrië, en Volney verklaart, dat in Cairo van de honderd mensen, die hij ontmoette, twintig geheel blind waren, tien één oog misten, en van twintig anderen het orgaan van het gezicht in meerdere of mindere mate was aangedaan. Nog heden ten dage wordt iedereen getroffen door het ontzettend aantal blinden in de Oosterse landen, en ten tijde van onze Zaligmaker stond het er in dat opzicht waarschijnlijk nog slechter voor. Wij behoren zeer dankbaar te zijn, dat melaatsheid, oogziekten en verscheidene andere kwalen in de tegenwoordige tijd op wonderlijke wijze beteugeld zijn, zodat de plaag, die onze stad tweehonderd jaar geleden teisterde, nu onbekend is, en onze hospitalen niet langer met melaatsen gevuld zijn. De blindheid wordt nu menigmaal voorkomen en dikwijls genezen; zij is nu dan ook in genen dele een zo menigvuldig voorkomende kwaal, dat ze een hoofdbron vormt van de armoede van het land. Omdat er zoveel blinden waren in de dagen van onze Zaligmaker, en zovelen zich om Hem verzamelden, lezen wij er zeer dikwijls van, dat de zodanigen door Hem werden genezen. De ontferming ontmoette de ellende op haar eigen gebied. Waar het menselijk leed in de hoogste mate aan het licht trad, toonde de Goddelijke macht haar hoogste mededogen. Nu is het in onze dagen iets zeer gewoons mensen aan te treffen, die geestelijk blind zijn, en daarom koester ik een sterke hoop, dat onze Heere Jezus naar Zijn vroegere wijze van doen zal handelen en Zijn macht te midden van het algemeen voorkomend kwaad zal openbaren. Ik vertrouw, dat hier op dit uur sommigen zijn, die er naar verlangen om een geestelijk gezicht te verkrijgen, die er naar verlangen vooral, gelijk te twee blinden in onze tekst, om Jezus te zien. Wien te zien het eeuwige leven is.

Wij zijn heden gekomen om te spreken tot hen, die een gevoel hebben van hun geestelijke blindheid en smachtend uitzien naar het licht Gods - het licht der schuldvergiffenis, het licht der liefde en des vredes, het licht der heiligheid en der reinheid. Het is onze vurige begeerte dat de zwarte sluier der duisternis moge worden opgeheven, dat de Goddelijke stralen toegang vinden tot de sombere donkerheid van de ziel, om de nacht van de natuur voor altijd te verdrijven. O dat het ogenblik van het aanbreken van de dageraad op handen mocht zijn voor velen van u, die inwendig blind zijn. Een onmiddellijke verlichting is de zegen, die ik over u afsmeek. Ik weet, dat de waarheid jaren achtereen in gedachtenis kan blijven en ten laatste vruchten voortbrengen; maar thans is onze bede gericht op onmiddellijke uitkomsten, want die alleen zijn in overeenstemming met de natuur van het licht waarvan wij spreken. In den beginne zeide Jehovah slechts: "Daar zij licht", en er was licht; en toen Jehova Jezus hier beneden vertoefde, raakte Hij de ogen der blinden slechts aan, en terstond ontvingen zij het gezicht. Moge er op dit uur een dergelijk haastig werk geschieden! Mensen, die bij de hand tot Jezus geleid werden of tastende langs de wand hun weg vonden naar de plaats, waar Zijn stem Zijn aanwezigheid openbaarde, werden door

Zijn vinger aangeraakt en gingen zonder gids huiswaarts, zich verheugende, dat Jezus Christus hun ogen geopend had. Zulke wonderen is Jezus nog in staat te verrichten, en in afhankelijkheid van de Heilige Geest willen wij Zijn woord prediken en wachten op de tekenen, die volgen, verwachtende ze terstond te zien. Waarom zouden niet honderden uwer, die in de zwartheid der natuur dit gebouw binnenkwamen, met het licht des hemels gezegend van hier gaan? Dit ten minste is de innigste en vurigste begeerte van ons hart; en op dit doel richten wij ons met ingespannen krachten. Volgt ons dan in de behandeling van onze tekst en bewijst uzelf deze vriendelijkheid om met gewilligheid acht te geven op de waarheden, die u daarin zullen worden voorgesteld.

1. DE ZOEKERS
2. DE VRAAG, WELKE HUN GEDAAN WERD.
3. DIE VRAAG WAS EEN ZEER REDELIJKE.
4. HET ANTWOOD VAN DE BLINDEN
5. DE MACHT DES HEEREN

I.

In de eerste plaats moeten wij bij de verklaring van de voor ons liggende woorden uw aandacht vestigen op DE ZOEKERS zelf - de twee blinden. Er valt iets bij hen op te merken, dat waard is door allen, die behouden wensen te worden, te worden nagevolgd.

Wij bemerken terstond, dat het de twee blinden *recht ernst* was. Het woord, hetwelk gebezigd wordt om hun aanroepen van Christus aan te duiden, is "roepende", en hiermee wordt niet een bloot spreken bedoeld, want zij worden voorgesteld als "roepende en zeggende." Met roepen nu wordt een ernstig, krachtig en gevoelvol aanhouden, smeken en pleiten aangewezen. Hun toon en gebaren gaven te kennen, dat het bij hen geen voorbijgaande inval was, maar een diepe hartstochtelijke kreet van het hart. Stel uzelf in zulk een geval. Hoe begerig zoudt u zijn naar het gezegende licht, indien u jaren achtereen genoodzaakt waart geweest te verkeren in wat Milton noemt "het altijd durende duister". Zij waren hongerig en dorstig naar het gezicht. Wij nu kunnen niet hopen op de zaligheid, tenzij wij deze met evenveel kracht zoeken, en toch, hoe weinigen maken ernst van hun behoudenis. Hoeveel naarstigheid betonen sommigen ten aanzien van hun geld, hun gezondheid of hun kinderen! Hoe vol vuur zijn zij ten opzichte 'van politieke en gemeentebelangen; maar op het ogenblik, dat u het gesprek met hen brengt op zaken betreffende de ware godzaligheid, zijn zij zo koud als de sneeuw der poolstreken. O vrienden, hoe komt dit toch? Verwacht u behouden te worden, terwijl u half in slaap zijt? Verwacht u genade en schuldvergiftenis te ontvangen, terwijl u volhardt in gevoelloze onverschilligheid? Zo ja, dan vergist ge u schromelijk, want "het koninkrijk der hemelen wordt geweld aangedaan, en de geweldigen nemen hetzelfde met geweld". Dood en eeuwigheid, het oordeel en de hel zijn geen zaken om mee te spelen; de eeuwige bestemming van de ziel is geen kleinigheid en de zaligheid door het dierbare bloed van Christus geen beuzeling. Men wordt niet behoed voor het verzinken in de bodemloze put door een onverschillige wenk of een knikken met het hoofd. Het mompelen van het "Onze Vader", of een haastig "Heere! wees mij genadig", zijn niet voldoende. Deze blinden zouden blind gebleven zijn, was het er hun niet met ernst om te doen geweest geopende ogen te ontvangen; en op dezelfde wijze blijven velen in hun zonden, omdat het hun geen ernst is daaruit te ontkomen. Deze mensen waren volkomen wakker. Waarde toehoorder, zijt u dat ook? Kunt u met mij instemmen in deze twee versjes:

*O Jezus, die voorbij ons gaat,
Gij, Koning, Priester en Profeet,
Merk op mijn droeve jammerstaat,
En hoor eens armen zondaars kreet:*

*Geneest de blindheid van mijn hart,
Verleen mij schuldvergiffenis,
Ik vind geen rust in al mijn smart,
Tot mij 't gezicht geschonken is.*

De blinden waren *volhardende*, als een gevolg van hun ernst, want zij "volgden" Christus, en hielden alzo aan met hun dringend verzoek. Op welke wijze slaagden zij er in de bewegingen van de Heere te volgen? Wij weten het niet; zulks moet wel zeer moeilijk geweest zijn, juist omdat zij blind waren; ongetwijfeld echter hebben zij anderen naar de weg gevraagd, die de Meester ingeslagen was, en hielden zij hun oren goed open voor ieder geluid. Zonder twijfel hebben zij gezegd: "Waar is Hij? Waar is Jezus? Leid ons, breng ons tot Hem. Wij moeten bij Hem zijn." Wij weten niet hoe ver onze Heere gegaan was; maar dit weten wij, dat zij, zo ver Hij gegaan was, Hem volgden. Zij waren zo volhardende, dat ze, aan het huis gekomen waar Hij zich bevond, niet bleven wachten, totdat Hij weer naar buiten kwam, maar het vertrek binnendrongen, waar Hij was.

Hun verlangen naar licht moest verzadigd worden. Hun dringend geroep deed Hem ophouden met prediken. Hij wachtte en luisterde, terwijl zij zeiden: "Gij, Zone Davids, ontferm U onzer!" Zo behoudt de volharding de overhand, niemand zal verloren gaan die de kunst verstaat van het aanhoudend gebed. Indien u besloten zijt, niet van de deur der genade heen te gaan, voordat de portier voor u opendoet, zal hij voorzeker de poort voor u ontsluiten. Indien u de Engel des verbonds aangrijpt met dit besluit: "Ik zal U niet laten gaan, tenzij u mij zegent", zult u meer dan overwinnaar van de plaats der worsteling heengaan. Een mond, die geopend is voor het nimmer ophoudend gebed, zal oorzaak zijn van ogen, die geopend zijn voor het volle gezicht des geloofs. Bidt daarom in de duisternis, zelfs al is er geen hoop op licht; want wanneer God, die het licht zelf is, een arme zondaar er toe beweegt om te pleiten en Hem aan te roepen met het plechtig voornemen daarin te volharden, totdat de zegen daar is, is het Zijn bedoeling niet dat arme tot Hem schreeuwende hart te bespotten. Volharding in het gebed is een zeker teken, dat de dag van de opening der ogen nabij is.

De blinden hadden *een bepaald doel* in hun gebed. Zij wisten wat hun ontbrak; zij waren niet gelijk aan kinderen, die om niets schreeuwen, of aan schraperige gierigaards, die om alles schreeuwen; het ontbrak hun aan het gezicht en dat wisten zij. Maar al te veel blinde zielen zijn zich haar blindheid niet bewust, en daarom vragen zij wanneer zij bidden, om allerlei, uitgezonderd juist het ene nodige. Vele zogenaamde gebeden bestaan in het opzeggen van zeer schone woorden, zeer keurige, vrome zinnen; maar gebeden zijn het niet. Het gebed is voor de gezaligden gemeenschap met God, en voor hen, die de zaligheid zoeken, is het een vragen om datgene, wat hun ontbreekt en wat zij verwachten te ontvangen door de naam van Jezus, in Wiens naam zij bij God pleiten. Maar wat soort van gebed is toch dat, waarin geen gevoel van behoefte, geen rechtstreeks vragen, geen verstandig pleiten is? Waarde toehoorder, hebt u in duidelijke bewoordingen de Heere gevraagd om uw

behoudenis? Hebt u uw behoefte te kennen gegeven aan een nieuw hart, uw behoefte om gewassen te worden in het bloed van Christus, uw behoefte om tot een kind van God gemaakt en door Hem aangenomen te worden? Er bestaat geen gebed zolang iemand niet weet waarom hij bidt, en zich er niet toe zet om *die zaak* te bidden, alsof hij zich om niets anders bekommerde. Indien hij, alreeds ernstig en aanhoudend, daarbij geoefend en vol van bepaalde begeerten is, kan hij er zeker van zijn met zijn pleiten zijn doel te bereiken. Met een sterke arm spant hij de boog der begeerte en schikt op de pees de scherpe pijl van een hartstochtelijk verlangen, daarna kiest hij met het geoefend oog der waarneming vastberaden zijn doel; wij mogen derhalve verwachten, dat hij het midden van de schijf zal treffen. Bidt om licht, leven, schuldvergiftigenis en zaligheid, en bidt om deze zaken met geheel uw ziel; en zo zeker als Christus in de hemel is, zal Hij u deze goede gaven schenken. Wie heeft Hij ooit afgewezen?

Deze blinden *eerden Christus* in hun gebeden, want zij zeiden: "Gij, Zone Davids, ontferm U onzer!" De groten des lands waren er afkerig van om onze Heere te erkennen als te zijn van het koninklijke zaad, maar deze blinden riepen Hem lustig uit als de Zone Davids. Zij waren blind, maar zij konden veel meer zien dan sommigen met scherpe ogen; want zij konden zien, dat de Nazarener de Messias was, door God gezonden om het koninkrijk aan Israël weer op te richten. Zij leidden uit dit geloof af, dat Jezus, daar Hij de Messias was en de Messias komen zou om der blinden ogen te openen, *hun* blinde ogen openen kon; en alzo wendden zij zich tot Hem om de tekenen van zijn ambt te verrichten, Hem aldus erende door een wezenlijk, praktisch geloof. Dit is de wijze van bidden, welke altijd in de hemel een goede uitslag heeft, het bidden, waardoor de Zone Davids gekroond wordt. Bidt, terwijl u Christus Jezus in uw gebeden verheerlijkt, Hem alle eer toebrengt, veel pleitende op de verdiensten van Zijn leven en sterven en Hem heerlijke titels gevende, omdat uw ziel een diepe verering en een hoge achting voor Hem gevoelt. Gebeden tot verheerlijking van Jezus hebben de kracht en de snelheid van de vleugelen der arenden in zich, zij moeten opstijgen tot God, want de elementen van een hemelse macht zijn daarin overvloedig. Een gebed, waarin Christus weinig geteld wordt, is een gebed, dat bij God weinig in tel is; maar het gebed, waarin de ziel de Verlosser verheerlijkt, stijgt gelijk een welriekende wierookzuil uit het Heilige der heiligen, en de Heere zelf merkt een liefelijke geur.

Merkt eveneens op, dat deze twee blinden in hun gebed *hun onwaardigheid beleden*. "Gij Zone Davids, ontferm U onzer!" Zij namen louter hun toevlucht tot de ontferming. Er was geen sprake van verdienste, geen pleiten op hun doorgestaan lijden, of hun aanhoudende pogingen, of hun besluiten voor de toekomst; maar: "Ontferm U onzer!" Hij zal nooit een zegen van God ontvangen, die dien zegen eist, alsof hij er recht op had. Wij moeten bij God pleiten, gelijk een veroordeeld misdadiger zich op zijn soeverein beroept en vraagt om de uitoefening van het koninklijk recht van vrijwillige kwijtschelding van straf. Gelijk een bedelaar op straat om een aalmoes vraagt door zijn nood te bepleiten en smeekt hem een gave te schenken uit liefdadigheid, zo moeten wij ons wenden tot de Allerhoogste, ons beroepende op Zijn barmhartigheid en onze smeking richtende op de goedertierenheid en de tedere ontferming des Heeren. Wij moeten pleiten op deze wijze: "O God, als u mij wilt verdelgen, ik heb het verdiend. Als ik nooit een vertroostende blik van Uw aangezicht mag aanschouwen, ik heb geen reden tot klagen. Maar red mij zondaar om Uwer goedertierenheid wil. Ik heb geen recht hoegenaamd om iets te vragen, maar

waar u zo vol van genade zijt, daar smee ik U: Zie op een arme blinde ziel, die zo gaarne op U zou zien.

Broeders, ik ben niet in staat tot een samenvoeging van schone woorden. Ik heb mij nooit geoefend in de school der welsprekendheid. In der waarheid, mijn hart heeft een afschuw alleen van de gedachte aan het zoeken te spreken in schone woorden, wanneer er zielen in gevaar zijn. Neen, ik leg mij er op toe om rechtstreeks uw hart en uw geweten te treffen; en als er onder deze luisterende schare zijn, die op de rechte wijze luisteren, zal God het woord aan hen zegenen. "En welke manier van luisteren is dat dan?" zegt u. Wel deze, dat er gezegd wordt: " Voor zover als ik bemerk, dat de prediker Gods Woord verkondigt, wil ik hem volgen, en ik wil doen wat hij beschrijft dat er door de zoekende zondaar gedaan moet worden. Ik wil heden avond bidden en pleiten en ik wil volharden in mijn smekingen, arbeidende tot verheerlijking van de naam van Jezus en te zelfder tijd mijn eigen onwaarheid belijdende. Op zodanige wijze wil ik om genade smeken uit de handen van de Zone Davids." Gelukkig is de prediker, indien hij weet, dat dit het geval zal zijn.

II.

Nu willen wij een korte pauze nemen en in de tweede plaats letten op DE VRAAG, WELKE HUN GEDAAN WERD.

Het was hun er om te doen dat hun ogen geopend werden. Zij stonden beiden vóór de Heere, Dien zij niet konden zien, maar Die *hen* kon zien en door hun gehoor Zich aan hen kon openbaren. Hij begon hen te ondervragen, niet opdat *Hij* hen zou leren kennen, maar opdat zij zich zelf zouden leren kennen. Hij deed slechts één vraag: "Geloof u, dat Ik dat doen kan?" Deze vraag raakte het enige, dat tussen hen en het gezicht in stond. Van hun antwoord hing het af, of zij dat vertrek ziende of blind zouden verlaten. "Geloof u, dat Ik dat doen kan?" Nu geloof ik, dat er tussen iedere zoekende zondaar en Christus slechts deze ene vraag bestaat: "Geloof u, dat Ik dat doen kan?" en indien iemand naar waarheid kan antwoorden gelijk de mannen in dit verhaal: "Ja, Heere!" zal hij voorzeker ten antwoord ontvangen: "U geschiede naar uw geloof."

Laten wij dan deze zeer gewichtige vraag met zeer ernstige aandacht beschouwen. Zij betrof *hun geloof*. "Geloof u, dat Ik dat doen kan?" Hij vroeg hun niet wat voor lieden zij in het verleden geweest waren, omdat wanneer er mensen tot Christus komen, het verleden hun is vergeven. Hij vroeg hun niet of zij ook verschillende middelen beproefd hadden om geopende ogen te ontvangen, omdat zij, hetzij ze dit al of niet gedaan hadden, nog steeds blind waren. Hij vroeg hun zelfs niet of zij ook dachten, dat er misschien nog wel een geheimzinnig geneesmeester was, die in de toekomst een genezing tot stand zou brengen. Neen. Nieuwsgierige vragen en ijdele bespiegelingen worden nimmer door de Heere Jezus aan de hand gedaan. Zijn gehele ondervraging lag opgesloten in een beproeving omtrent één punt; en dat ene punt was het geloof. Geloofden zij, dat Hij, de Zone Davids, hen genezen kon? Waarom legt onze Heere overal, niet slechts in Zijn bediening, maar ook in het onderwijs der apostelen, altijd zulk een nadruk op het geloof? Waarom is het geloof zo het wezenlijke? Dat ligt aan zijn opnemende macht. Een beurs maakt iemand niet rijk, en toch, hoe zou een mens rijkdom kunnen verwerven, als hij niet de een of andere plaats voor zijn geld had? Het geloof op zich zelf zou geen penning tot de zaligheid kunnen toebrengen, maar het is de beurs, welke een dierbare Christus in zich bevat, ja, het bevat al de schatten der Goddelijke liefde. Als iemand dorst heeft, zijn een touw en een emmer op zichzelf voor hem niet van veel waarde, maar o vrienden, als er een put in de nabijheid is, dan is er juist behoefte aan een touw en een emmer, waarmee het water kan worden

opgeput. Het geloof is de emmer, waardoor een mens water uit de fonteinen des heils scheppen en naar hartelust drinken kan. Het is u misschien wel eens gebeurd, dat u op straat bij een pomp bleef staan en lust had om te drinken, maar het bleek, dat dit niet mogelijk was, want de drinknap was er niet. Het water vloeiende, maar u kon er niets van krijgen. U moest u strelen met een bedrieglijke hoop, toen u daar aan de bron stond en toch uw dorst niet kon lessen, alleen omdat het u aan een napje ontbrak. Het geloof nu is dat napje, hetwelk wij ophouden voor de vloeiende stroom van Christus' genade: wij vullen het en dan drinken wij en worden verkwikt. Van hier de belangrijkheid van het geloof. Het zou onze voorvaderen een ijdele zaak toegeschenen hebben een kabel onder de zee door te leggen van Engeland naar Amerika, en het zou ook nu nog een ijdele zaak zijn, indien de wetenschap ons niet geleerd had om door de bliksem te spreken; doch de kabel zelf is nu van het uiterste gewicht, want de beste uitvindingen op het stuk der telegrafie zouden van geen nut zijn voor doeleinden van transatlantische gemeenschap, als de verbindingsdraad tussen de twee vastelanden niet bestond. Dat is nu juist het geloof; het is de verbindende schakel tussen onze zielen en God, en de levende boodschap vliegt er langs naar onze zielen. Het geloof is somtijds zwak en slechts met een zeer dunne draad te vergelijken; maar het is met dat al een zeer kostelijke zaak, want het is het begin van grote dingen. Jaren geleden moest er een hangende brug worden geslagen over een geweldige kloof, waardoor heel in de diepte een bevaarbare rivier stroomde. Men stelde zich voor van rotspunt tot rotspunt een ijzeren brug hoog in de lucht te hangen, maar hoe moest daarmee een begin worden gemaakt? Er werd van de ene kant naar de andere een pijl geschoten, en deze voerde een fijne draad mee over de gapende diepte. Die onzichtbare draad was genoeg om er mee te beginnen. De verbinding was tot stand gebracht; straks trok de draad een eind garen achter zich aan, het eind garen voerde een dun touw mede, het touw trok er spoedig een kabel overheen, en binnen niet zo heel lange tijd kwamen de ijzeren ketens en wat er verder nodig was voor de vaste weg. Het geloof nu is dikwijls zeer zwak, maar zelfs in dat geval is het nog van de hoogste waarde, want het vormt een middel van gemeenschap tussen de ziel en de Heere Jezus Christus. Indien u in Hem gelooft, is er een schakel tussen Hem en u; Uw zondige aard rust op Zijn genade, uw zwakheid hangt aan Zijn sterkte, uw nietswaardigheid verbergt zich in Zijn algenoegzaamheid, maar als u niet gelooft, staat u afgezonderd van Jezus en kan u geen zegen toevloeien. Alzo staat de vraag, die ik heden avond in mijn Meesters naam aan ieder zoekende zondaar heb te richten, in verband met zijn geloof en met niets anders. Het doet er voor mij niets toe of u een man zijt met honderdduizend pond of dat u enige shillings per week verdient, of u van adellijke geboorte of van nederige afkomst, van koninklijke bloede of van geringe staat, geleerd of onwetend zijt. Wij hebben hetzelfde evangelie te brengen aan iedereen, man, vrouw of kind, en wij hebben de nadruk te leggen op hetzelfde punt: "Gelooft u?" Indien u gelooft, zult u zalig worden, maar indien u niet gelooft, kunt u geen deel hebben aan de zegeningen der genade. Merk verder op, dat de vraag betrekking had op *hun geloof in Jezus*. "Gelooft u, dat *Ik* dat doen kan?" Indien wij de ontwaakte zondaar gingen vragen: "Gelooft u, dat gij uzelf kunt behouden?" zou zijn antwoord zijn: "Nee, dat niet, dat weet ik wel beter. Mijn zelfgenoegzaamheid is dood." Indien wij hem dan de vraag gingen stellen: "Gelooft u, dat ordinantiën en genademiddelen en sacramenten u kunnen behouden?" zal hij, als hij een verstandig, ontwaakt boeteling is, ten antwoord geven: "Dat weet ik wel beter. Ik heb er de proef mee genomen, maar in en van zich zelf zijn zij niets dan ijdelheid." Waarlijk, zo is het, er blijft in ons en rondom ons niets over, waarop wij onze hoop kunnen bouwen, zelfs niet voor een uur. Maar de vraag gaat ons zelf voorbij en werpt ons op Jezus alleen, door ons er bij te bepalen, dat

wij de Heere zelf horen zeggen: "Geloof u, dat Ik dat doen kan?" Nu geliefden, wij spreken niet over een bloot historisch persoon, wanneer wij spreken over de Heere Jezus Christus; wij spreken over een, die boven alle andere verheven is. Hij is de Zoon van de Allerhoogste, en nochtans kwam Hij op deze aarde en werd als een kindeke geboren te Bethlehem. Hij sliep op de schoot van een vrouw en groeide op als andere kinderen. Hij werd een man in de volheid Zijner statuur en wijsheid, en heeft hier dertig of meer jaren gewoond, goed doende. Ten laatste is deze heerlijke God in het menselijke vlees gestorven, Hij "de Rechtvaardige voor de onrechtvaardige, opdat Hij ons tot God zoude brengen", staande in de plaats en in stede van de schuldigen mens, opdat Hij de straf van de mens zou dragen; opdat God rechtvaardig zou zijn, en toch de Rechtvaardigmaker van hem, die gelooft. Hij is gestorven en begraven, maar slechts voor een korte tijd kon het graf Hem houden; vroeg in de morgen van de derde dag stond Hij op en verliet de doden, om niet meer te sterven. Hij toefde hier lang genoeg voor velen om Hem levende en wezenlijk in het lichaam te zien. Geen gebeurtenis in de geschiedenis is zo goed gewaarborgd als de opstanding van Christus, Hij werd door enkele personen alleen gezien, alsook door twee- en twintigtallen, en ten slotte door meer dan vijfhonderd broeders op eenmaal. Na hier enige tijd te hebben geleefd, voer Hij op naar de hemel in de tegenwoordigheid van Zijn discipelen, toen een wolk Hem wegnam voor hun ogen. Thans is Hij in het menselijk vlees gezeten aan de rechterhand van God: diezelfde mens, die aan het vloekhout is gestorven, zit nu op de troon in de hoogste hemelen als Heere van alles; en iedere engel verlustigt zich er in Hem hulde toe te brengen. De enige vraag, welke *Hij* hedenavond door deze arme lippen u stelt, is deze: "Geloof u, dat Ik u kan zaligmaken, dat Ik, de Christus Gods, nu in de hemel wonende, u behouden kan?" Van uw antwoord op deze vraag hangt alles af. Ik weet wat uw antwoord behoort te zijn. Voorzeker, indien Hij God is, is niets onmogelijk of zelfs moeilijk voor Hem. Indien Hij zijn leven heeft afgelegd om verzoening aan te brengen, en God die verzoening aangenomen heeft, door Hem uit de doden te laten opstaan, dan moet er een kracht in Zijn bloed gelegen zijn om mij, om ook mij te reinigen. Het antwoord behoort te zijn: "Ja, Heere Jezus, ik geloof, dat u dat doen kunt."

Maar nu wens ik de nadruk te leggen op een ander woord van mijn tekst, en ik hoop, dat u er eveneens de nadruk op zult leggen. "Geloof u, dat Ik *dat* doen kan?" Nu zou het van geen betekenis voor deze blinden zijn geweest indien zij gezegd hadden: "Wij geloven, dat u de doden kunt opwekken." "Neen," zegt Christus, "de zaak, waarover het gaat, is de opening van uw ogen. Geloof u, dat Ik *dat* doen kan?" Zij hadden kunnen antwoorden: "Goede Meester, wij geloven, dat u de vrouw het bloed gestelpt hebt, toen zij Uw kleed aanraakte." "Neen," zegt Hij, "dat is de vraag niet. Het gaat nu over uw ogen. U hebt behoefte aan het gezicht, en de vraag omtrent uw geloof is: Geloof u, dat Ik *dat* doen kan? u het gezicht geven?" Ach, sommigen uwer kunnen voor anderen geloven, maar wij moeten u de vraag rechtstreeks aan het hart leggen en zeggen: "Geloof u, dat Christus *u*, ook *u*, kan zaligmaken? Kan Hij *dat* doen? Mogelijk richt ik mijn woord tot de een of andere, die zeer ver gegaan is in de zonde. Het kan wel zijn, mijn vriend, dat u in een kort tijdsverloop heel wat ongerechtigheid hebt opgehoopt. Het was u om een kort en vrolijk leven te doen, en naar uw tegenwoordige vooruitzichten heeft het er al de schijn van, dat u een kort leven zult hebben, maar met de vrolijkheid loopt het reeds zo ongeveer ten einde, en als u op uw leven terugziet, dan komt u tot de slotsom, dat nog nooit een jonge man of een jonge vrouw op dwazer wijze zijn leven weggeworpen heeft dan u gedaan hebt. Nu dan, begeert u behouden te worden? Kunt u van harte zeggen dat u dat begeert? Geef mij dan verder antwoord op deze vraag: "Geloof u, dat Jezus Christus *dat* doen kan?"

Namelijk, al *uw* zonden uitwissen, *uw* hart vernieuwen en *u* heden zaligmaken?" "O, zeker geloof ik dat Hij de zonde kan vergeven." Maar gelooft u, dat Hij u *uwe* zonde kan vergeven? Het is om u zelf te doen; hoe staat het met uw geloof op dat punt? Laat anderen nu maar eens met rust, en let nu eens op u zelf. Gelooft u, dat Hij *dat* doen kan? *Dat*, die zonde van u, dat slecht doorgebrachte leven, kan Jezus *dat* bedekken? Van uw antwoord op die vraag hangt alles af. Het is een ijdel geloof, hetwelk droomt over het geloven in de macht des Heeren over anderen, maar vervolgens verklaart, dat het geen vertrouwen in Hem stelt, voor zich zelf. U moet geloven, dat Hij *dat* doen kan, dat wat u aangaat, of u zijt voor alle praktische doeleinden een ongelovige.

Ik weet, dat ik het woord voer tot zeer vele mensen, die zich nooit aan de zondige genietingen der wereld hebben overgegeven. Ik dank God om uwentwil, dat u bewaard zijt in de wegen der zedelijkheid en matigheid en eerlijkheid; en toch heb ik sommigen uwer gekend, die bijna wensten, of ten minste het is bij u opgekomen dat u bijna mocht wensen, dat u grote openbare zondaars geweest waart, opdat tot u mocht gepredikt worden als tot openbare zondaars, en opdat u een verandering in u zelf mocht zien, gelijk aan hetgeen u hebt gezien in sommige van degenen, omtrent wier bekering u in het geheel niet kunt twijfelen. Geeft niet toe aan zulk een onverstandige wens, maar luistert terwijl ik ook u deze vraag voorleg. Uw geval is dat van een moralist, een zedig mens, die aan elke uitwendige plicht gehoor heeft gegeven, maar zijn God heeft veronachtzaamd - het geval van een moralist, die een gevoel heeft alsof berouw voor hem onmogelijk ware, omdat hij zolang door eigengerechtigheid verteerd is, dat hij er geen middel op weet om het koudvuur er uit te snijden. De Heere Jezus Christus kan u even gemakkelijk verlossen van uw eigen gerechtigheid als Hij anderen kan verlossen van hun schuldige gewoonten. Gelooft u, dat Hij *dat* doen kan? Zegt mij, gelooft u, dat Hij *hierin*, in uw bijzonder geval kan voorzien? Antwoordt mij op deze vraag met ja of nee.

"Helaas!" roept één uwer uit, "mijn hart is zo hard." Gelooft u, dat Hij het verzachten kan? Laten wij veronderstellen, dat het zo hard is als graniet, gelooft u nu, dat de Christus Gods het in een ogenblik in was kan veranderen? Verondersteld, dat uw hart zo ongestadig is als de wind en de golven der zee, kunt u geloven, dat Hij u standvastig kan maken en u voor altijd kan vastzetten op de Rots der eeuwen? Indien u in Hem gelooft, zal Hij dit voor u doen, want naar uw geloof zal u geschieden. Maar ik weet wel waar hem de schoen wringt. Iedereen tracht weg te lopen van de gedachte, dat hij in Christus' macht voor anderen gelooft, maar beeft voor zichzelf: maar ik moet ieder houden bij het punt, dat hem zelf aanbelangt, ik moet u bij het knoopsgat vasthouden en u tot de ware proef brengen. Jezus vraagt aan ieder uwer: "Gelooft u, dat Ik *dat* doen kan?"

"Wel," zegt er een, "het zou het verwonderlijkste zijn, dat zelfs de Heere Jezus ooit deed, indien Hij mij deze avond mocht zaligmaken." Gelooft u dat Hij het doen kan? Wilt u het Hem toevertrouwen het nu te doen? "Maar dat zal zulk een vreemde zaak, zulk een wonder zijn!" De Heere Jezus werkt vreemde dingen, dat is zo Zijn wijze van doen. Hij is altijd een wonderwerker geweest. Kunt u geloven, dat Hij dat voor u doen kan, dat namelijk, hetwelk nu nodig is om u zalig te maken?

Het is wonderlijk zulk een macht als het geloof heeft, macht over de Heere Jezus zelf. Ik heb dikwijls op mijn manier ervaren, hoe men door het vertrouwen overmeesterd wordt. Zijt u niet menigmaal overwonnen door het vertrouwelijke van een onnozel kind? Het eenvoudige verzoek was te vol vertrouwen om niet ingewilligd te worden.

Is het u wel eens gebeurd, dat u op de hoek van de straat werd aangegrepen door een blinde, die tot u zeide: "Mijnheer, wilt u mij even aan de andere kant van de straat brengen?" En dan liet hij er misschien nog al slim op volgen: "Ik verneem aan de toon van uw stem, dat u vriendelijk zijt. Ik gevoel wel, dat ik mij wel aan u kan toevertrouwen." Bij zulk een gelegenheid hebt u gevoeld, dat er u niets aan te doen was, het was u onmogelijk hem te laten gaan. En wanneer een ziel tot Jezus zegt: "Ik weet, dat u mij kunt zaligmaken, mijn Heere; ik weet dat u het kunt en daarom stel ik in U mijn vertrouwen", wel, dan kan Hij u niet van Zich afschudden; Hij kan niet wensen dit te doen, want Hij heeft gezegd: "Die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen."

Ik vertel wel eens een geschiedenis om dit op te helderen; het verhaal is eenvoudig genoeg, maar het toont, hoe het geloof het overal wint. Vele jaren geleden was mijn tuin omgeven door een heg, een groene heg, maar die niet veel bescherming verleende. De hond van een buurman mocht graag een bezoek aan mijn tuin brengen, en daar mijn bloemen daar niet beter van werden, was hij daar nooit hartelijk welkom. Toen ik op zekere avond bedaard langs wandelde, zag ik, dat hij weer schade aanrichtte. Ik wierp met een stok naar hem en gaf hem te verstaan, dat hij moest maken dat hij wegwam; maar hoe gedroeg het loze schepsel zich daartegenover? Hij draaide zich om, kwispelde met zijn staart, raapte op een koddige manier mijn stok op, bracht die naar mij toe en legde hem voor mijn voeten neer. Heb ik hem toen geslagen? Neen, ik ben geen monster. Ik zou mij voor mijzelf geschaamd hebben, als ik hem niet op zijn rug geklopt en tegen hem gezegd had, dat hij daar maar komen moest zo vaak als hij wilde. Hij en ik waren dadelijk vrienden, omdat hij, zoals u ziet, mij vertrouwde en mij overwon.

Eenvoudig nu als deze geschiedenis is, is zij juist de wijsbegeerte van het geloof van een zondaar in Christus. Zoals de hond de man overmeesterde door op hem te vertrouwen, zo overmeestert in werkelijkheid een arme, schuldige zondaar de Heere zelf door op Hem zijn vertrouwen te stellen wanneer hij zegt: "Heere, ik ben een arme hond van een zondaar, en u zoudt mij kunnen verdrijven, maar ik geloof, dat u daarvoor te goed zijt. Ik geloof, dat u mij kunt zaligmaken, en zie, ik vertrouw mij aan U toe. Hetzij ik verloren ga of behouden word, ik vertrouw mij geheel aan U toe." O, dierbaar hart, u zult geenszins verloren gaan, indien u een zodanig vertrouwen stelt. Hij, die zich aan Jezus toevertrouwt, heeft het antwoord gegeven op de vraag: "Gelooft u, dat Ik dat doen kan?" en er blijft nu niets meer voor hem over dan zijns weegs te gaan en zich te verheugen, want de Heere heeft zijn ogen geopend en hem zalig gemaakt.

III.

In de derde plaats nu, DIE VRAAG WAS EEN ZEER REDELIJKE. "Gelooft u, dat Ik dat doen kan?"

Een ogenblik slechts en ik zal u aantonen, dat het een zeer redelijke vraag was voor Christus om die te stellen en evenzeer redelijk voor mij om die velen, hier tegenwoordig, op het hart te binden. Onze Heere Jezus had kunnen zeggen: "Indien u niet gelooft, dat Ik dat doen kan, *waarom zijt u Mij dan gevolgd?* Waarom zijt u *Mij* meer dan iemand anders gevolgd? u zijt Mij op straat nagelopen, en u zijt Mij in dit huis achterna gekomen. Waarom hebt u dat gedaan, indien u niet gelooft, dat Ik uw ogen openen kan?" Evenzo heeft een groot deel van ulieden, die hier hedenavond zijt, de voorkeur gegeven aan een plaats der godsdienstoefening; u houdt er van, daar te zijn; maar waarom, indien u Jezus niet gelooft? Waarom gaat u daar heen? Gaat u

derwaarts om een Zaligmaker te zoeken, die niet zaligmaken kan? Zoekt u, dwaas genoeg, naar iemand, op wien u niet vertrouwen kunt? Ik heb nog nooit van zulk een dwaasheid gehoord, dat een zieke een dokter achterna loopt, in wie hij geen vertrouwen heeft. En zijt u hier hedenavond gekomen, en bezoekt u ook de plaats der samenkomst op andere tijden zonder enig geloof in Jezus? Waarom komt u dan? Wat onbegrijpelijke lieden moet u toch wel zijn?

Wederom, deze blinden hadden Jezus gebeden hun ogen te openen, maar *waarom baden zij?* Indien zij niet geloofden, dat Jezus hen kon genezen, waren hun gebeden een bespotting. Zoudt u iemand vragen het een of ander te doen, als u wist, dat hij het niet doen kon? Moet het gebed niet altijd worden afgemeten naar de hoeveelheid geloof, die wij er in leggen? Nu weet ik, dat sommigen uwer van dat u kleine kinderen waart, gewoon zijt geweest te bidden; u gaat des avonds bijna nooit naar bed zonder het formuliergebed te herhalen, dat u van uw moeder geleerd hebt. Waarom doet u dat, indien u niet gelooft, dat Jezus Christus u kan zaligmaken? Waarom vraagt u Hem te doen wat u niet gelooft dat Hij doen kan? Wat een vreemde, onmogelijke zaak, te bidden zonder geloof!

Bovendien, deze twee blinden hadden Jezus Christus de "Zone Davids" genoemd. Waarom hadden zij aldus *Zijn Messiaschap beleden?* De meesten uwer doen hetzelfde. Ik veronderstel, dat er in deze vergadering zeer weinigen zijn, die twijfelen aan de Godheid van Christus. U gelooft in het Woord van God: u twijfelt er niet aan of het is geïnspireerd; u gelooft, dat Jezus Christus geleefd heeft en gestorven is en dat Hij is ingegaan in Zijn heerlijkheid. Welnu dan, indien u niet gelooft, dat Hij u kan zaligmaken, wat bedoelt u er dan mee, wanneer u zegt, dat Hij God is? God en toch niet kunnen? Een stervend, bloedend, verzoenend offer, en toch niet in staat om zalig te maken? O mens, uw voorgewende godsdienst is niet uw ware godsdienst. Indien u uw ware godsdienst moest opschrijven, zou deze ongeveer aldus luiden: "Ik geloof niet in Jezus Christus als de Zoon van God, of dat Hij een volkomen verzoening voor de zonde heeft aangebracht; want ik geloof niet, dat Hij mij kan zaligmaken." Zou dat niet naar waarheid en geheel uit één stuk zijn?

Welnu dan, ik vorder van u vanwege uw gedurig verkeer onder het gehoor van het Woord, vanwege uw gewoonte om te bidden, en vanwege uw belijdenis dat u die grote, oude Bijbel gelooft, antwoord mij: Hoe komt het, dat u niet in Jezus gelooft? Vrienden, Hij moet u kunnen zaligmaken. Weet wel, dat het zeven en twintig jaar of daaromtrent geleden is, sedert ik mijn vertrouwen op Hem stelde, en dat ik van Hem moet spreken gelijk ik het bevonden heb. In ieder uur van duisternis. in ieder tijdperk van gedruktheid, in iedere tijd van beproeving heb ik Hem getrouw en waarachtig bevonden; en wat aangaat het vertrouwen aan Hem van mijn ziel: als ik duizend zielen had, zou ik ze aan Hem toevertrouwen; en als ik zoveel zielen had als er zandkorrels zijn aan de oever der zee, ik zou niet om een tweede Zaligmaker vragen, maar ik zou ze onverwijld alle in die dierbare hand leggen, welke met de nagel doorboord werd, opdat Hij ons zou aangrijpen en voor altijd zou vasthouden. Hij is uw vertrouwen waardig, en uw vertrouwen is alles wat Hij van u vraagt; wetende, dat Hij het kan - en u kunt er niet aan twijfelen, dat Hij gewillig is, aangezien Hij in de dood is gegaan - vraagt Hij van u, te handelen volgens uw geloof, dat Hij u kan zaligmaken, en u geheel aan Hem toe te vertrouwen.

IV.

Nu moet ik u niet lang meer ophouden, en daarom wens ik uw aandacht te bepalen bij HET ANTWOORD, hetwelk deze blinden op Zijn vraag gaven.

Zij zeiden tot Hem: "Ja, Heere!" Welnu, ik heb die vraag met alle nadruk u voorgehouden en ik herhaal ze nogmaals. Geloof u, dat Christus *u* kan zaligmaken, dat Hij in staat is dit te doen, uw geval te behandelen in al zijn bijzonderheid?" En nu uw antwoord. Hoe velen zullen er zeggen: "Ja, Heere!" Ik ben half geneigd u te vragen: het overluid te zeggen; maar ik wil u liever verzoeken het te zeggen in het binnenste van uw ziel: "Ja, Heere!" En nu moge God de Heilige Geest u helpen, het zeer *duidelijk* te zeggen, zonder *enige achterhoudendheid en verstandelijke gereserveerdheid*: "Ja, Heere!" Een blind oog, een stomme tong, een koud hart - ik geloof, dat u die alle kunt veranderen, en ik laat mij op U zakken en zinken, om door uw Goddelijke genade te worden vernieuwd." Zegt het en laat het menens bij u zijn!!! Zeg het beslist en duidelijk, MET UW GANSE HART: "Ja, Heere!"

Merkt op, dat de twee mannen *onmiddellijk* antwoordden. De vraag was pas uit de mond van Christus of zij gaven het antwoord: "Ja, Heere!" Er is niets, dat daar tegen op kan om vlug met uw antwoord gereed te zijn; want wanneer u iemand een vraag doet en u zegt: "Geloof u, dat ik dat doen kan?" en zo iemand wacht even, wrijft zich over het voorhoofd, strijkt zich over het hoofd en zegt tenslotte: "J. . . Ja", klinkt dan zulk een "ja" niet bijzonder als "neen?" Het beste "ja" in de wereld is het "ja", dat dadelijk voor de dag komt. "Ja, Heere! slecht als ik ben, geloof ik, dat u mij kunt zaligmaken; want ik weet, dat Uw dierbaar bloed iedere smet kan wegnemen. Ofschoon ik een oude zondaar ben, ofschoon ik een gruwelijke zondaar ben, ofschoon ik iemand ben, die van de belijdenis van de godsdienst is teruggekomen, en de rol van afvallige heb gespeeld, ofschoon ik een uitgeworpene uit de maatschappij schijn te zijn, ofschoon ik op deze tijd niet gevoel zoals ik wel kon wensen te gevoelen en juist het tegendeel ben van hetgeen ik behoorde te zijn, nochtans geloof ik, dat als Christus voor zondaars gestorven is, dat als de eeuwige Zone Gods de hemel is ingegaan om voor zondaars te pleiten, Hij dan ook volkomen moet kunnen zaligmaken allen, die door Hem tot God gaan; en ik kom hedenavond tot God door Hem; en ik geloof, dat Hij ook mij kan zaligmaken." Dat is ten naastenbij het antwoord, hetwelk ik van u allen verlang te ontvangen. Moge de Geest van God het bewerken!

V.

Let vervolgens op DE MACHT DES HEEREN op hun antwoord. Hij zeide: "U geschiede naar uw geloof." Zoveel alsof Hij gezegd had: Als u in Mij gelooft, er is licht voor uw blinde ogen. Zo waar het geloof is, zo waar is het gezicht. Indien u beslist en ten volle gelooft, zal niet één uwer ogen geopend, of zullen niet beide ogen half geopend worden, maar het ganse gezicht zal u gegeven worden. Het besliste geloof zal iedere hindernis uit de weg ruimen en uw gezicht sterk en helder maken. Waart ge terstond met uw antwoord gereed, Ik zal het ook zijn. U zult in een ogenblik zien, want u hebt terstond gelooft. - De macht des Heeren hield juist voeling met hun geloof. Was hun geloof waarachtig, Zijn genezing was waarachtig. Was hun geloof volkomen, Zijn genezing was volkomen; en waar hun geloof terstond "ja" zeide, daar gaf Hij hun terstond het gezicht. Als u er een hele tijd voor nodig hebt om "ja" te zeggen, zal het ook geruime tijd duren voor u vrede verkrijgt; maar als u hedenavond zegt: "Ik wil het wagen, want ik zie, dat het zo is; Jezus moet mij kunnen zaligmaken; ik wil mij aan Hem overgeven"; als u dat terstond doet, zult u ogenblikkelijk vrede hebben - ja, op deze zelfde zitplaats zult u, jonge man, die belast zijt, deze avond ruste vinden. U zult u erover verwonderen waar de last gebleven is, u zult rond zien en

bevinden, dat hij is verdwenen, omdat u hebt opgezien tot de Gekruisigde en al uw zonden aan Hem hebt toevertrouwd. Uw slechte gewoonten, welke u vergeefs getracht hebt te overwinnen, welke nieuwe ketenen hebben gesmeed om u vast te houden, u zult zien, dat ze van u afvallen als spinnenwebben. Indien u het Jezus slechts kunt toevertrouwen er mede te breken en u aan Hem over te geven om door Hem te worden vernieuwd, zal het geschieden, en zal het nog deze avond geschieden; en de eeuwige bogen des hemels zullen weerklinken van het vreugdegeroep der soevereine genade. Zo heb ik de gehele zaak voor u ontvouwd. Mijn enige hoop is, dat God de Heilige Geest u zal leiden om te zoeken zoals de blinden zochten, en voornamelijk om te vertrouwen gelijk zij vertrouwden.

Nog dit laatste woord. Er zijn sommige lieden, die bijzonder ijverig zijn in het uitdenken van redenen, waarom zij niet gezaligd zouden worden. Ik ben met dezulken bezig geweest, meermalen een half uur achtereen, en het slot was altijd: "Ja, dat is waar, mijnheer, maar -" En dan trachten wij dat "maar" in stukken te scheuren; maar even daarna vinden zij een ander en zeggen: "Ja, dat punt zie ik nu wel in, maar -" Zo onderschragen zij hun geloof met "maars". Indien iemand hier tegenwoordig de wens koesterde u duizend pond te geven, kunt u mij dan enige reden opgeven waarom hij het niet zou doen? Wel, ik veronderstel, dat indien zo iemand tot u kwam en u een bankbiljet tot dat bedrag aanbood, u uzelf niet zoudt kwellen om tegenwerpingen te bedenken. U zoudt niet maar aldoor zeggen: "Ik zou het geld wel graag willen hebben, maar -" Neen, indien er enige reden mocht bestaan waarom u dat niet zoudt hebben, zoudt u het aan andere mensen overlaten deze reden aan te geven. U zoudt uw hersenen niet plagen en martelen om te trachten argumenten tegen uzelf te bedenken; in die mate zijt u uw eigen vijand niet. En toch met betrekking tot het eeuwige leven, hetwelk van oneindig hoger waardij is dan al de schatten van deze wereld, handelt men zo tegenstrijdig mogelijk en zegt: "Ik begeer het ernstig en Christus is in staat het te doen, maar -" Wat voor een dwaasheid is dat, zo tegen uzelf te werk te gaan? Als iemand veroordeeld was tot de dood, en hij morgenochtend terechtgesteld zou worden, en als de gerechtsdienaer dan kwam en zeide: "Hier is een kwijtbrief voor u", denkt u, dat die man dan zou beginnen tegenwerpingen te maken? Zou hij dan roepen: "Ik ben het niet waardig, ik zou er nog wel eens een half uur voor willen nemen om over mijn geval na te denken en redenen uit te vinden waarom ik geen vergiffenis zou ontvangen?" Neen hij zou er op afvliegen. O, dat ook u hedenavond van het aanbod gebruik mocht maken! De Heere geve, dat u door zulk een gevoel van gevaar en schuld mocht worden aangegrepen, dat u snel uitroept: "Ik geloof: ik wil in Jezus geloven."

Zondaars zijn niet half zo verstandig als mussen. David zegt in een van de Psalmen: "Ik waak, en ben geworden als een eenzame mus op het dak." Hebt u de mus wel eens waargenomen? Zij houdt haar ogen goed open, en zodra ze een tarwekorrel of iets anders van haar gading op de weg ziet liggen, vliegt zij er naar toe om het op te pikken. Ik heb nog nooit gezien, dat zij er op wachtte of iemand haar ook uitnodigde, en nog veel minder, dat zij zich liet bidden en smeken om te komen en zich te goed te doen. Ze ziet het voedsel en ze zegt tot zich zelf: "Hier is een hongerige mus en daar is een stukje brood. Deze twee behoren bij elkander, zij zullen niet lang ieder afzonderlijk zijn." Ze vliegt naar beneden en eet alles op wat ze vinden kan, zo gauw ze het ziet. O, als u maar de helft van het verstand van de mus had, zoudt u zeggen: "Hier is een schuldige zondaar en daar is een dierbare Zaligmaker. Deze twee behoren

bij elkander, zij zullen niet lang ieder afzonderlijk blijven. Ik geloof in Jezus en Jezus is de mijne."

De Heere geve, dat u Jezus deze avond mocht vinden, voor u dit huis verlaat. Ik bid, dat dit gebeuren mag. In deze kerkbanken en gangen gezeten kunt u op Jezus Christus zien en geloven. Het geloof is slechts een blik, een blik van enkel vertrouwen. Het is een zich verlaten op Jezus, een geloven, dat Hij dat doen kan, en een vertrouwen op Hem, dat Hij het doen zal, en wel dat Hij het nu zal doen. God zegene een iegelijk uwer, en dat wij elkander in de hemel mogen ontmoeten, om Christus' wil. AMEN.

Uit: "De Wonderen van de Heiland"

3. De weg van de eenvoudigen tot de vrede

"En als Jezus van daar voortging, zijn Hem twee blinden gevolgd, roepende en zeggende: u, Zoon Davids, ontferm U onzer! En als Hij in huis gekomen was, kwamen de blinden tot Hem. En Jezus zeide tot hen: gelooft u, dat Ik dat doen kan? Zij zeiden tot Hem: ja, Heere! Toen raakte Hij hunne ogen aan, zeggende: u geschiede naar uw geloof. En hunne ogen zijn geopend geworden. En Jezus heeft hun zeer strengelijk verboden, zeggende: Ziet, dat het niemand wete." Matthéüs 9: 27-30.

Het is niet mijn bedoeling dit voorval nader toe te lichten en evenmin om er ophelderingen uit af te leiden, maar slechts om uw aandacht op een enkel punt daarin te richten. En dat is, zijn buitengewone eenvoudigheid. Er komen meer gevallen van blinden voor, en dan staan er verschillende voorvallen met hen in verband, zoals in één voorbeeld het maken van slijk en het zenden van de patiënt naar het badwater Siloam om zich daar te wassen, en zo voort. Maar hier is de genezing uiterst eenvoudig: de mensen zijn blind, zij roepen tot Jezus, zij komen naderbij, zij belijden hun geloof, en zij ontvangen zonder omwegen het gezicht. In vele andere gevallen van wonderen die door Jezus verricht werden, waren er omstandigheden, die moeilijkheden veroorzaakten; in één geval werd een man, die door vier gedragen werd, door het dak neergelaten; in een ander geval komt een vrouw achter Hem in het gedrang, en raakt met grote moeite de zoom van Zijn kleed aan; wij lezen van een ander, die reeds vier dagen geleden gestorven was, en het scheen een algehele onmogelijkheid, dat hij ooit weer uit het graf zou verrijzen; maar hier glijdt alles effen en vlak daarheen. Hier zijn blinden, die zich van hun blindheid bewust zijn, vertrouwend, dat Christus hun het gezicht kan geven; zij roepen tot Hem; zij komen tot Hem; zij geloven, dat hij hun ogen kan openen; en zij ontvangen terstond het gezicht.

Gij ziet, dat er in hun geval deze eenvoudige elementen waren; een gevoel van blindheid, een verlangen naar het gezicht; dan het gebed, vervolgens een komen tot Christus, daarna een openbare belijdenis van het geloof, en uiteindelijk de genezing. De gehele zaak kan in een notendop. Er zijn geen bijzonderheden, geen aanwijzingen van zorg en moeite, welke angst zouden kunnen veroorzaken. De gehele omstandigheid is de eenvoudigheid zelf. En over dat ene punt wens ik thans uit te wijden.

Er zijn gevallen van bekering, welke net zo eenvoudig zijn als dit geval van de opening van de ogen van de blinden; en wij mogen niet twifelen aan de wezenlijkheid van het werk der genade, vanwege de merkwaardige afwezigheid van bijzondere voorvallen en treffende bijzonderheden. Wij mogen niet veronderstellen, dat een bekering een minder machtig werk van de Heilige Geest is, omdat ze uiterst eenvoudig is. *Moge de Heilige Geest onze overpeinzing zegenen!*

1. DAT VELE MENSEN VEEL MOEITE HEBBEN OM TOT CHRISTUS TE KOMEN.
2. DIT BEHOORT VOLSTREKT NIET TOT HET WEZEN VAN EEN WERKELIJK, ZALIGMAKEND KOMEN TOT DE HEERE JEZUS CHRISTUS.
3. DAT DIE MENSEN, WELKE HET VOORRECHT HEBBEN TOT JEZUS CHRISTUS TE KOMEN, ZACHTJES, OP AANGENAME WIJZE EN GELUKKIG, DAAR NIETS BIJ VERLIEZEN.

I.

Om onze verhandeling nuttig te doen zijn voor velen, wil ik beginnen met op te merken, in de eerste plaats, dat het een onloochenbaar feit is, DAT VELE MENSEN VEEL MOEITE HEBBEN OM TOT CHRISTUS TE KOMEN.

Het is een feit dat niet bestreden kan worden, dat niet allen zo geredelijk komen als deze blinde mannen. Er zijn voorbeelden, in levensbeschrijvingen verhaald - er zijn er ons verscheiden bekend en misschien is het wel met ons zelf het geval geweest - in welke het komen tot Christus een zaak van worsteling, van strijd, van teleurstelling, van lang wachten, en ten laatste een soort van wanhoop was, waardoor wij gedreven werden om te komen. U hebt ongetwijfeld de beschrijving van Bunyan wel eens gelezen, hoe de pelgrims bij de enge poort kwamen. U herinnert u, dat zij door Evangelist werden gewezen op een licht en een poort, en dat zij op zijn aanwijzing die kant opgingen.

Ik heb u wel eens de geschiedenis vertelt van een jonge man in Edinburg, die zeer naarstig was in het spreken tot anderen over de belangen van hun ziel. Zo richtte hij zich op zekere morgen tot een oude visvrouw. En hij begon met tot haar te zeggen: "Gij hebt daar een vrij zware last te dragen."

"Ja," zei zij. Hij vroeg haar vervolgens: "Hebt u wel eens een geestelijke last gevoeld?"

"Ja," zei zij, even rustende, "ik heb de geestelijke last jaren geleden gevoeld, vóór u geboren waart, en ik ben hem kwijt geraakt ook; maar ik ben niet op dezelfde wijze te werk gegaan als de pelgrim van Bunyan."

Onze jonge vriend was grotelijks verwonderd haar zoiets te horen zeggen; hij dacht dat zij zich schromelijk vergiste en verzocht haar daarom zich nader te verklaren. "Nee," zei zij, "toen ik bekommerd was over het heil van mijn ziel hoorde ik een echte evangeliédienaar die tot mij zei, dat ik op het kruis van Christus moest zien. En daar verloor ik mijn last van de zonde. Die ik daar hoorde was niet een van die melk- en water-predikers, gelijk Bunyan's Evangelist."

"Hoe," zei onze jonge vriend, "kunt u dat uitmaken?" "Wel, die Evangelist, toen die de man met zijn last op de rug ontmoette, zei tot hem: ziet u die enge poort?" "Nee," zei hij. "Ziet u dan dat licht?" "Ik geloof het wel."

"Och man," ging zij voort, "hij moest niet over enge poorten of lichten gesproken hebben, maar hij moest gezegd hebben: "Ziet u Jezus Christus hangende aan het kruis? Zie op Hem, en uw last zal u van de schouder vallen. Hij stuurde die man de verkeerde kant uit, toen hij hem naar de enge poort verwees, en het liep nog goed met hem af, want hij was al lang in groot gevaar geweest om in de poel der wanhoop om te komen. Ik zeg u, ik zag dadelijk op het kruis, en weg ging mijn last."

"Wat," zei die jonge man, "bent u de poel der wanhoop in 't geheel niet doorgekomen?"

"O," zei zij, "tal van malen, meer dan ik u wel graag zeggen wil. Maar in 't begin hoorde ik de prediker zeggen: "Zie op Christus," en ik zag op Hem. Na die tijd ben ik wel door de poel der wanhoop gekomen; maar laat mij u dit zeggen, mijnheer, dat het veel gemakkelijker is om door die poel te komen met uw last ván uw schouder, dan met uw last op de schouders. En zo is het. Zalig zijn zij, wiens ogen geheel en alleen op de Gekruisigde zijn. Hoe ouder ik word, hoe zekerder ik hiervan ben, dat wij, als wij vrede willen hebben, op alle manier van ons zelf moeten afzien en alleen de blik op Jezus richten.

Had John Bunyan het niet hij het rechte eind? Zeker had hij gelijk; alleen, hij beschreef de dingen zoals het gewoonlijk toegaat. Was de oude vrouw op een dwaalspoor? Nee, zij had volkomen gelijk. Zij beschreef de dingen, zoals het behoort toe te gaan en zoals ik zou wensen, dat het altijd toeging. Nochtans is de bevinding niet altijd gelijk zij behoorde te zijn, en veel van de bevinding der christenen is geen christelijke bevinding. Het is een feit, dat ik bejammer, maar niettegenstaande dat moet erkennen, dat zeer veel mensen, voor zij tot het kruis komen en hun last kwijtraken, verbazend grote omwegen maken, nu eens dit plan en dan weer dat plan opzettende, met slechts zeer weinig gevolg wel is waar, in plaats van rechtstreeks tot Christus te komen zoals zij zijn, om op Hem te zien en terstond licht en leven te ontvangen.

Hoe komt het dan toch, dat sommigen zo lang werk hebben om tot Christus te komen?
Ik antwoord: in de eerste plaats is het in sommige gevallen *onwetendheid*. Misschien is er geen onderwerp, waaromtrent de mensen zo onkundig zijn als het evangelie. Wordt het niet op honderden plaatsen gepredikt? Ja, dat geschiedt, Gode zij dank. En hoeveel boeken zijn er niet, waarin daarover wordt gehandeld; maar toch, de mensen komen er zo niet aan toe; noch het horen, noch het lezen kan van zich zelf het evangelie ontdekken. Het onderwijs van de Heilige Geest is daarvoor nodig, of anders blijven de mensen nog altijd in onwetendheid ten aanzien van deze eenvoudige zaak - deze eenvoudige zaak van de zaligheid door het geloof. De mensen verkeren in de duisternis en weten de weg niet. En zo lopen zij her- en derwaarts en maken menigmaal een grote omweg om een Zaligmaker te vinden, Die daar gereed staat om hen te zegenen. Zij roepen: "O, dat ik wist waar ik Hem kon vinden!" Terwijl, indien zij slechts kennis van de waarheid hadden, de zaligheid nabij hen is, "in hun mond en in hun hart." Indien zij met hun hart in de Heere Jezus geloven en met hun mond Hem belijden, zo zullen zij zalig worden.

In veel gevallen ook worden de mensen verhinderd door *vooroordeel*. Zij worden opgebracht in het geloof, dat de zaligheid moet geschieden langs de weg van de ceremoniën. En als zij daarvan afgebracht worden, besluiten ze toch nog, dat zij zekerlijk tot op zekere hoogte door hun werken moet plaats hebben. Tal van lieden hebben een soort van half om half evangelie geleerd, gedeeltelijk wet en gedeeltelijk genade en verkeren in een dichte nevel aangaande de zaligheid. Zij weten, dat de verlossing wel iets met Christus te maken heeft, maar zij mengen het onder elkaar: zij zien niet recht in, dat het is alles Christus of geen Christus. Zij hebben er enig denkbeeld van, dat wij door genade gezaligd worden; maar zij zien nog niet in, dat het van het begin tot het eind genade is, waardoor wij behouden worden. Het ontbreekt hun aan het inzicht, dat de zaligheid, zal zij uit genade zijn, tot ons moet komen door het geloof en niet door de werken der wet, noch door het priesterschap, noch door enigerlei godsdienstig gebruik of welke ceremonie dan ook. Daar zij groot gebracht zijn in het geloof, dat er voor hen voorzeker wat te doen valt, duurt het lang, voor zij kunnen komen in het heldere, gezegende zonlicht van het Woord, waar het kind van God Christus ziet en de vrijheid vindt. "Geloof en leef" is een vreemde taal voor een ziel, welke overtuigd is, dat haar eigen werken tot op zekere hoogte het eeuwige leven moeten verdienen.

Bij velen ligt het beletsel inderdaad in beslist *slecht onderricht*. Het onderricht, dat heden ten dage maar al te veel voorkomt, is zeer gevaarlijk. De bediening maakt geen onderscheid tussen heilige en zondaar. Sommige gebeden worden elke dag gebruikt,

die voor heiligen en zondaars beiden bedoeld worden - gemaakte kleren, bestemd om iedereen te passen, maar die inderdaad niemand passen. Deze gebeden voegen noch een heilige, noch een zondaar, al zijn ze dan ook werkelijk bijzonder schoon en bijzonder verheven; maar zij brengen de mensen onder het denkbeeld en in de waan, dat zij zich zo ongeveer in een toestand tussen de gezaligden en de verlorenen bevinden - niet werkelijk verlorenen, voorzeker niet, maar toch ook nog niet geheel heiligen - het zijn tussenpersonen, halfslachtigen, een soort van Samaritanen, die de Heere vrezen en andere goden dienen, en die behouden hopen te worden door een mengsel van genade en werken. Het gaat moeilijk de mensen te brengen tot de genade alleen en het geloof alleen: men wil met de ene voet op de zee en met de andere op het land staan. Er wordt veelal zo geleerd, dat het denkbeeld post vat, dat er iets in de mens is en er iets door hem moet gedaan worden. En vandaar dat hun ziel niet doordrongen wordt van de waarheid, dat zij door Christus en niet door zich zelf behouden moeten worden.

Daarbij hebben wij nog *de natuurlijke hoogmoed van het menselijke hart*. Wij houden er niet van, gered te worden uit onverdiende goedheid. Wij moeten er ook een hand in hebben. Wij worden in een hoek gedreven; al verder en verder raken wij verwijderd van ons zelfvertrouwen, maar wij houden ons met de tanden tegen als wij op een andere manier geen houvast kunnen vinden. Met een ijzelijke wanhopigheid vertrouwen wij op ons zelf. Op alle mogelijke wijzen houden wij vast aan wat maar op zelfvertrouwen lijkt, al zal ons ooghaar daar ook dienst voor doen: wij willen ons vleeselijk vertrouwen niet laten varen, als het mogelijk is dit vast te houden.

Dan komt daar nog bij, met onze hoogmoed, *de tegenstand tegen God*; want het menselijke hart heeft God niet lief, en het toont menigmaal zijn tegenstand door Hem te weerstaan omtrent het plan der zaligheid. De vijandschap van het onvernieuwde hart openbaart zich niet in alle gevallen door dadelijke openbare zonde, want velen hebben door hun opvoeding geleerd zich zedelijk te gedragen, maar zij haten Gods plan der genade en genade alleen. En hier begint hun gal en bitterheid te werken. Hoe wringen zij zich op hun zitplaatsen, als de dienaar de Goddelijke soevereiniteit predikt; zij haten de tekst: "Hij zal Zich ontfermen over wie Hij Zich ontfermt, en Hij zal barmhartig zijn wie Hij barmhartig is." Zij redeneren over de rechten van gevallen mensen en dat allen gelijk moeten worden behandeld. En wanneer het aan de soevereiniteit toekomt en aan Gods openbaring van Zijn genade naar Zijn eigen absolute wil, kunnen zij dat niet uitstaan. Indien zij God al dulden; zij dulden Hem niet op de troon; indien zij Zijn bestaan erkennen, dan toch niet als Koning der koningen en als Heere der Heeren, Die doet gelijk Hij wil. En het recht heeft om vergiffenis te schenken aan die Hij Zich voorbehoudt. En de schuldigen, zo Hem dit behaagt, te laten omkomen in hun schuld, daar zij de Zaligmaker verwerpen. Ach, het hart heeft God niet lief als God, als geopenbaard in de Schrift, maar maakt zich zelf een god, en roept: "Dit zijn uw goden, o Israël!"

In sommige gevallen, daar twijfel ik niet aan, komt de worsteling van het hart om tot Christus te komen voort uit *een eigenaardige onderworpenheid van het verstand*. En zulke gevallen moeten als een uitzondering beschouwd en volstrekt niet aangemerkt worden.

Neem nu, bij voorbeeld, het geval van John Bunyan, waarheen wij hebben verwezen. Indien u "De genade verheerlijkt, enz." leest, zult u bevinden, dat hij gedurende vijf jaar of nog langer aan de verschrikkelijkste wanhoop ten prooi geworden was -

verzocht door Satan, verzocht door zijn eigen ik, altijd moeilijkheden tegen zichzelf opwerpende. En het duurde lang, ja geweldig lang, eer hij tot het kruis kon komen en vrede vinden. Maar let er wel op, waarde vriend, dat het in de hoogste mate onwaarschijnlijk is, dat uit u of uit mij ooit een John Bunyan zal voortkomen. Het is mogelijk, dat wij ketellapper worden, maar wij zullen nooit een *Pelgrims Reize* schrijven. 't Kan zijn, dat wij hem navolgen in zijn armoede, maar er is niet veel kans op, dat wij hem zullen bijhouden in zijn geniale vlucht. Een man met zulk een verbeelding, vol wonderlijke dromen, wordt niet iedere dag geboren. En wanneer zo iemand komt, is zijn brein voor hem zelf nog geen winst ten aanzien van een rustig leven. Toen Bunyan's verbeelding gereinigd en geheiligd was, werden haar meesterlijke voortbrengselen gezien in zijn wondervolle allegorieën of zinnebeeldige voorstellingen, maar zolang hij nog niet vernieuwd en met God verzoend was, was hij, met zulk een gemoed, zo vreemd gevormd, zo verstoken van alle opvoeding en groot geworden als hij was in het ruwste gezelschap, met zulk een vreselijke erfenis begiftigd. Die wonderbaarlijke verbeelding zou voor hem zelf oorzaak geworden zijn van een ontzaglijke ellende, indien zij niet door de Geest van God binnen de perken was gehouden. Verwondert het u, dat bij het aanlichten van de dag die ogen, welke omgeven waren geweest door zulk een dikke duisternis, nauwelijks het licht konden verdragen, en dat die man de duisternis nog duisterder toescheen toen het licht op hem begon te schijnen? Bunyan was iemand op zichzelf; geen regel, maar een uitzondering. N

Nu is het mogelijk, dat u, waarde vriend, een zonderling wezen zijt. Zeer waarschijnlijk dat ge het zijt; en ik kan met u sympathiseren, want ik zelf ben zonderling genoeg; maar stel nu niet tot een regel, dat ieder ander ook zonderling moet zijn. Als het u en mij overkomen is, dat wij een lange omweg gemaakt hebben, laten wij dan toch niet denken, dat iedereen ons slechte voorbeeld dient te volgen. Laten wij zeer dankbaar zijn, dat van anderen de geest minder verward en verdraaid is dan de onze, en laten wij onze bevinding niet als een standaard planten voor onze medemensen. Zonder twijfel kunnen er moeilijkheden oprijzen uit een buitengewone geesteshoedanigheid, waarmee God sommigen kan hebben begiftigd. Of uit een gedruktheid van geest, aan anderen eigen. En deze kunnen de zodanigen tot eigenaardige lieden maken zolang zij leven.

Daarenboven zijn er sommigen, die van het komen tot Christus worden afgehouden door merkwaardige *aanvallen van Satan*. U herinnert u het verhaal van het kind, dat, toen zijn vader het tot Jezus wilde brengen, door de duivel neergeworpen en gescheurd werd. De boze geest wist, dat zijn tijd kort was en hij spoedig uit zijn slachtoffer zou worden verdreven. En daarom wierp hij het op de grond en liet het daar rondwentelen, totdat het half dood bleef liggen. Zo doet satan met vele mensen. Hij valt op hen aan met al de onbeschaamdheid van zijn duivelse natuur en gaat zijn boosaardigheid aan hen botvieren, omdat hij vreest, dat zij op het punt staan om aan zijn dienst te ontkomen en hij niet langer in staat zal zijn tirannie over hen uit te oefenen. Gelijk Watts zegt:

*Die hij niet met zijn klauwen grijpt
Of in zijn strikken jaagt,
Wordt toch door hem met helse vreugd
Beangstigd en geplaagd.*

Nu dan, indien sommigen tot Christus komen en het de duivel niet toegelaten wordt hen aan te vallen, indien sommigen tot Christus komen en er niets is in hun bevinding

dat vreemd aandoet, indien sommigen tot Christus komen en hoogmoed en tegenstand in hun natuur zijn overwonnen, indien sommigen tot Christus komen en zij niet onwetend, maar wel onderricht zijn en het licht geredelijk zien, laten wij ons dan verheugen, dat dit zo is. Het is van deze mensen, dat ik nu iets meer in den brede tot u ga spreken.

II.

Het moet toegegeven worden als een onloochenbaar feit, dat velen veel moeite hebben, om tot Christus te komen; maar nu, in de tweede plaats, **DIT BEHOORT VOLSTREKT NIET TOT HET WEZEN VAN EEN WERKELIJK, ZALIGMAKEND KOMEN TOT DE HEERE JEZUS CHRISTUS.**

Ik vermeld dit, omdat ik Christenen gekend heb, die verslagen van hart waren, omdat zij vreesden, dat zij te gemakkelijk tot Christus gekomen waren. Zij verbeeldden zich half, wanneer zij terugblikten, dat zij in het geheel niet bekeerd konden zijn, omdat hun bekering niet vergezeld ging van zulk een angst en foltering van de geest als waarvan anderen spreken.

Ik wens in de eerste plaats op te merken, *dat het zeer moeilijk is in te zien, hoe een wanhopig gevoel tot het wezen van de zaligheid kan behoren.* Let slechts op het volgende. Kan het mogelijk zijn, dat ongeloof een ziel tot het geloof kan brengen? Is het niet zeker, dat de angst, welke velen ondervinden voor zij tot Christus komen, voortkomt uit het feit van hun ongeloof? Zij hebben geen vertrouwen; zij zeggen, dat zij geen vertrouwen kunnen hebben; en zij zijn alzo gelijk aan de bewogen zee, welke niet rusten kan. Hun gemoed wordt heen en weer geslingerd en vreselijk door het ongeloof gekweld; is dit een grondslag voor een heilig vertrouwen? Dat zou mij toch de zonderlingste zaak van de wereld toeschijnen, dat het ongeloof een voorbereiding zou zijn voor het geloof. Hoe kan het mogelijk zijn, dat het bezaaien van de grond met distelzaad deze des te geschikter maakt voor het goede koren? Zijn vuur en zwaard helpers voor de nationale welvaart? Is dodelijk vergif heilzaam voor de gezondheid? Dat versta ik niet. Het schijnt mij toe, dat het veel beter is voor de ziel om terstond het Woord van God te geloven. En dat het veel waarschijnlijker is het echte werk te zijn, wanneer de van zonde overtuigde ziel de Zaligmaker aanneemt. Dit is de weg van God tot de zaligheid. En Hij eist, dat ik mijn vertrouwen stel op Zijn lieve Zoon, die voor zondaars gestorven is. Ik zie in, dat Christus mijn vertrouwen waard is, want Hij is de Zoon van God, zodat Zijn offerande mijn zonde moet kunnen wegnemen; ik zie ook in, dat Hij Zijn leven heeft afgelegd voor en in de plaats van zijn volk, en daarom vertrouw ik Hem van harte. God eist mijn vertrouwen, en ik vertrouw Hem zonder verder iets te vragen. Indien Jezus Christus God bevredigt, bevredigt Hij voorzeker mij. En zonder verder naar iets om te zien, kom ik en geef mij met vertrouwen aan Hem over. Blijkt een dusdanige handeling niet alles te omvatten, wat nodig kan zijn? Bestaat er enige mogelijkheid, dat een razende, ijlende wanhoop ooit behulpzaam kan zijn ten aanzien van het zaligmakend geloof? Ik zie het niet in, ik kan het niet denken. Sommigen zijn geslingerd door de verschrikkelijkste gedachten. Zij gingen uit van de veronderstelling, dat God met geen mogelijkheid hun vergiffenis kon schenken; zij verbeeldden zich, dat al kon Hij hun ook hun zonden vergeven, Hij het niet zou willen doen, aangezien zij niet tot Zijn uitverkorenen, tot Zijn verlostten behoorden. Ofschoon zij de uitnodiging van het evangelie: "Komt tot Mij allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven" in letters van de liefde voor zich zagen, durfden zij de vraag stellen, of zij wel rust zouden vinden als zij kwamen. En er werden door hen vermoedens en gissingen uitgedacht, welke soms zover gingen, dat zij een lastering bevatten tegen het wezen van God en de persoon van Zijn Christus. Dat zulke mensen

de schuldvergeving hebben gevonden naar de rijkdom van de goddelijke genade, dat geloof ik waarlijk; maar dat hun zondige gedachten hun ooit behulpzaam geweest zijn om de vergiffenis te ontvangen, dat kan ik mij niet voorstellen. Dat mijn eigen sombere gedachten van God, welke menig litteken in mijn geest hebben achtergelaten, met al mijn andere zonden zijn afgewassen, dat weet ik; dat er ooit iets goeds in die dingen was, of dat ik er zonder schaamte en spijt op kan terugzien, dat is iets, dat ik niet weet. Ik kan niet inzien, op welke bijzondere wijze zij ooit enig mens van dienst hebben kunnen zijn. Zal de ene vlek inkt ooit de andere wegnemen? Kan onze zonde worden weggedaan doordat wij met zondigen voortgaan? Het is onmogelijk, dat de zonde de genade tot hulp zou kunnen zijn en dat de grootste van alle zonden, de zonde van het ongelooft, behulpzaam zou zijn ten aanzien van het geloof.

Doch nog eens, waarde vrienden, *veel van al dit worstelen en van al dit rumoer van binnen, hetwelk sommigen hebben ervaren is het werk van de duivel*, gelijk ik reeds gezegd heb. Kan het tot het wezen van de zaligheid behoren, dat een mens onder de invloed van Satan staat? Is het nodig, dat de duivel er bij te pas komt om Christus te helpen? Moet het absoluut gebeuren, dat de zwarte vingers van de duivel aan het werk gezien worden met de lelie blanke handen van de Verlosser? Onmogelijk. Zo oordeel ik niet over het werk van Satan. En u, denk ik, evenmin, als u uw gedachten er over laat gaan. Als u nooit door Satan tot godslastering of tot wanhoop gedreven zijt, dank God er voor. U zou er niets bij gewonnen hebben; u zoud er een ernstig verlies door geleden hebben. Laat niemand zich verbeelden, dat zo hij ten prooi was geweest aan folterende inblazingen, zijn bekering meer kenmerken van waarachtigheid zou bevatten. Geen dwaling kan meer zonder grond zijn. Het is niet mogelijk, dat de duivel op enigerlei wijze voor iemand onder u van dienst kan zijn. Het moet u schade toebrengen, en niets anders dan schade. Elke slag, dien hij uitdeelt, wondt, maar heelt niet. Bunyan zelf zegt, wanneer hij spreekt over Christen, strijdende met Apollion, dat ofschoon Christen de zege wegdroeg, hij er geen winst door behaalde. Het is beter, dat iemand een omweg maakt van vele mijlen, over heg en sloot, dan dat hij in conflict komt met Apollion. Alles wat tot het wezen der bekering behoort, wordt gevonden in de eenvoudige weg van rechtstreeks tot Jezus te komen. En wat aangaat al het andere, wij moeten het het hoofd bieden als het komt, maar het voorzeker niet zoeken. Het is gemakkelijk in te zien hoe de verzoeking van de Satan verstrikt, en hoe zij de mensen in slavernij houdt, wanneer zij anders in de vrijheid konden delen. Maar wat goeds zij op zich zelf kan doen, dat zou moeilijk zijn te zeggen.

Nog eens, *vele voorbeelden leveren het bewijs, dat al dat wetwerk, dat twijfelen en vrezes en wanhopen en gekweld worden door Satan niet tot het wezen behoren, omdat er tientallen en honderdtallen van christenen zijn, die terstond tot Christus kwamen, gelijk deze twee blinden, en tot op deze dag zeer weinig van die dingen weten*. Ik zou, als het oorbaar was, op broeders kunnen wijzen, op dit ogenblik rondom mij gezeten, die u zouden zeggen, dat zij, onderwijl ik de ervaring predikte van degenen, die met moeite tot Christus komen, blijde geweest zijn, dat deze zaak gepredikt werd, maar dat zij toch dit gevoeld hebben: "Wij weten niets van dat alles uit onze eigen ervaring." Van hun jeugd af aan in de weg van God onderwezen, door godzalige ouders opgevoed kwamen zij zeer vroeg in het leven onder de invloeden van de Heilige Geest. Zij hoorden, dat Jezus Christus hen kon zalig maken. Zij wisten, dat zij aan de zaligheid behoefte hadden. En zij gingen juist zo naar Hem toe, zou ik haast zeggen, bijna even natuurlijk, als zij naar hun moeder of hun vader gingen, wanneer zij het een of ander nodig hadden. Zij vertrouwden de Zaligmaker en zij vonden terstond vrede.

Verscheidene van de geëerde leiders van deze kerk kwamen op deze eenvoudige wijze tot de Heere. Pas gisteren was het mij tot grote vreugde velen te zien, die hun geloof in Jezus beleden op een wijze, welke mij aangenaam aanded. En toch waren er ten aanzien van hun christelijke ervaring weinig sporen van verschrikkelijke brandwonden en schrammen. Zij hoorden het evangelie, zij zagen de gepastheid daarvan voor hun geval, en zij namen het terstond aan en smaakten onmiddellijk vrede en vreugde. Nu zeggen wij niet tot u, dat er enkele zulke eenvoudige gevallen zijn, maar wij verzekeren stoutmoedig, dat wij een zeer groot aantal van dergelijke voorbeelden weten. En dat er duizenden zijn van Gods meest geëerde dienaren, die in heiligheid voor Zijn aangezicht wandelen en in hoge mate tot nut zijn, wier bevinding zo eenvoudig is als het a, b, c. Hun ganse geschiedenis zou kunnen worden samengevat in het versje:

*Ik kwam tot Hem, gelijk ik was,
Vermoeid, belast, belaân
'k Vond rust; nu is mijn blijdschap groot:
Hij heeft mijn schuld voldaan.*

Ik wil nog verder gaan en u verzekeren, dat velen van degenen, die het beste bewijs geven, dat zij door genade vernieuwd zijn u de dag niet kunnen noemen, waarop zij behouden werden. En hun bekering niet kunnen toeschrijven aan een bepaalde preek of een bepaalde tekst in de Schrift of een bepaalde gebeurtenis in het leven. Wij durven niet twijfelen aan hun bekering, want hun leven is het bewijs voor de waarachtigheid daarvan. Mogelijk hebt u vele bomen in uw tuin, waarvan u zeggen moet, dat u niet weet, wanneer zij werden geplant; maar als u er overvloed van vruchten van krijgt, laat uzelf niet bijzonder gelegen liggen aan de datum, dat ze wortels geschoten hebben. Ik sta in kennis met onderscheiden personen, die hun eigen ouderdom niet weten. Nog onlangs sprak ik met iemand, die meende, dat ze tien jaar ouder was dan ze bleek te zijn. Ik heb toen niet tot haar gezegd, dat ze niet in leven was, omdat ze haar verjaardag niet wist. Als ik dat tot haar gezegd had, zou ze mij uitgelachen hebben; en toch zijn er sommigen, die zich verbeelden, dat ze niet bekeerd kunnen zijn omdat zij de datum van hun bekering niet weten. Och, als u op de Zaligmaker vertrouwt; als Hij al uw heil en al uw begeerte is, en als uw leven beheerst wordt door uw geloof, zodat u de vruchten van de Geest voortbrengt, dan behoeft u uzelf niet te kwellen omtrent tijden en jaren.

Duizenden in de schaapskooi van Jezus kunnen verklaren, dat zij er in zijn; maar de dag, dat zij door de deur binnenkwamen, is hun totaal onbekend. Duizenden zijn er, die tot Christus kwamen, niet in de duisternis van de nacht, maar in de helderheid van de dag. En deze kunnen niet spreken van een vermoeiend wachten en waken, ofschoon zij wel kunnen zingen van vrije genade en liefde tot de dood. Zij kwamen vol blijdschap tot het huis van hun Vader: de smart van het berouw werd verzoet door de genieting van het geloof, hetwelk gelijktijdig met het berouw hun hart vervulde. Ik weet, dat dit zo is. Wij vertellen u slechts de eenvoudige waarheid. Vele jonge mensen zijn met de klank van zoete muziek tot de Zaligmaker gebracht. Velen ook van een andere klasse, namelijk de eenvoudigen van geest, komen op dezelfde manier. Wij mochten allen wel wensen tot die klasse te behoren. Sommige belijders zouden zich schamen bij de eenvoudigen van geest gerekend te worden, maar ik zou mij er in beroemen. Maar al te velen van de klasse der mensen met twijfelzucht, van die lieden, welke steeds met hun kritiek gereed zijn, komen te staan voor grote raadsels, en zijn grote dwazen met al de moeite, die ze doen. Die gelijk zijn aan de kinderkens, drinken

de melk, terwijl deze lieden ze scheikundig onderzoeken. Het schijnt wel, dat zij iedere avond, voor zij naar bed gaan, zich zelf in stukken verdelen. En het is des morgens zeer moeilijk voor hen weer één geheel te worden. Voor sommige geesten is het de moeilijkste zaak der wereld, een waarheid te geloven, die voor zich zelf spreekt. Zij moeten altijd, als het maar kan, in stof en mist zitten en zich zelf voor raadsels plaatsen, anders zijn zij niet gelukkig. In waarheid, zij zijn nooit zeker voor zij onzeker zijn, en nooit op hun gemak voor zij in onrust verkeren. Zalig zijn zij, die geloven, dat God niet liegen kan. En er volkomen zeker van zijn, dat het zo moet wezen als God het gezegd heeft; dezen werpen zich zelf op Christus, hetzij zij zinken of drijven, omdat als de zaligheid van Christus de weg van God is om de mens te behouden, dit de rechte weg moet zijn, en zij nemen die aan. Velen, zeg ik, zijn aldus tot Christus gekomen.

Nu een stap verder gaande, merken wij op, *dat het ganse wezen van de zaligheid ligt in de eenvoudige, aangename en gelukkige weg om tot Jezus te komen, juist zoals u zijt*; want wat is het wezen van de zaak?

- (1) In de eerste plaats *berouw*. En deze lieve zielen, ofschoon zij geen wroeging gevoelen, haten nochtans de zonde, die zij eens liefhadden. Ofschoon zij geen schrik voor de hel kennen, gevoelen zij nochtans een schrik voor de zonde, die heel wat beter is. Ofschoon zij nooit huiverende onder de galg hebben gestaan, zo is toch de misdaad verschrikkelijker voor hen dan het vonnis. Zij hebben door Gods Geest geleerd de gerechtigheid lief te hebben en de heiligheid na te jagen, en dit is juist het wezen van het berouw.
- (2) Zij, die aldus tot Christus komen, hebben voorzeker het ware *geloof* ontvangen. Zij hebben geen bevinding, waarop zij zouden kunnen vertrouwen, maar zij worden des te meer er toe gedreven om te rusten in wat Christus heeft gevoeld en gedaan. Zij rusten niet in hun eigen tranen, maar in Christus' bloed. Niet in hun eigen gemoedsaandoeningen, maar in Christus' zielslijden. Niet in hun bewustheid van hun verderf, maar in de zekerheid, dat Christus gekomen is om zalig te maken al degenen, die op Hem vertrouwen. Zij bezitten het geloof van de meest zuivere aard.
- (3) En zie ook, hoe zeker zij de *liefde* bezitten. "Het geloof werkt door de liefde," en deze is bij hen te zien. Zij schijnen dikwijls in het eerst meer liefde te bezitten dan degenen, die zo verschrikkelijk gehavend en als door een onweer voortgedreven, gekomen zijn. Want in de kalme rust van hun gemoed verkrijgen zij een heerlijker blik op de schoonheden van de Zaligmaker; zij branden van liefde tot Hem en beginnen Hem te dienen, terwijl anderen nog bezig zijn hun wonden te laten helen en trachten te bewerken, dat hun gebroken beenderen zich verheugen. Ik wens een moeitenvolle bevinding niet te onderschatten, maar wil alleen aantonen, wat aangaat deze tweede klasse van mensen, dat hun eenvoudig komen tot Christus, gelijk de blinden kwamen, hun eenvoudig geloven, dat Hij hun het gezicht kon geven, in niet geringe mate beneden dat andere staat. En het ganse wezen van de zaligheid in zich bevat.

Want let er verder op, *dat het bevel van het evangelie niets in zich bevat van dien aard, gelijk sommigen dat hebben ervaren*. Wat wordt ons bevolen tot de mensen te prediken? "Gij moet door de duivel worden heen en weer gesleurd, en u zult zalig worden?" Neen, maar: "Geloof in de Heere Jezus Christus, en u zult zalig worden." Wat is op dit ogenblik mijn opdracht? Om tot u te zeggen: "Wanhoopt, en u zult zalig worden." Neen, voorwaar; maar: "Geloof, en u zult zalig worden." Moeten wij hier

komen en zeggen: "Martelt u zelf; pijnigt uw hart, kastijdt uw geest, vermaalt zelfs in wanhoop uw ziel tot poeder?" Neen, maar: "Geloof in de oneindige goedheid en barmhartigheid van God in de persoon van Zijn lieve Zoon, komt en vertrouwt Hem." Dat is het bevel van het evangelie. Het wordt onder verschillende vormen gegeven. Eén daarvan is: "Wendt u naar Mij toe, (Eng. vertaling: Ziet naar Mij), wordt behouden, alle u einden der aarde!" Nu dan, als ik hier kwam en zei: "Rukt uw ogen uit," zou dat wel het evangelie zijn? Neen, maar: "Ziet naar Mij." Het evangelie zegt niet: "Schreit u blind," maar: "Ziet naar Mij." Het zegt niet: "Brandt u met een gloeiend ijzer de ogen uit," maar: "Ziet naar Mij." Het is juist het tegengestelde van alles wat op wroeging, wanhoop en godslasterlijke gedachten gelijkt. Het is alleen maar een zien. Dan wordt het in een andere vorm voorgesteld. Er wordt ons gezegd, dat wij van het water des levens zullen nemen om niet; wij worden uitgenodigd om te drinken uit de eeuwige fontein van leven en liefde. Wat hebben wij te doen? Dit water des levens brandend heet te maken? Neen. Wij hebben het te drinken zoals het om niet uit de fontein vloeit. Moeten wij het laten druppelen naar de wijze der Inquisitie, iedere keer een druppel. En er dan onder gaan liggen om de altijd durende drup van een langzaam neersijpelen te gevoelen? Niets van die aard. Wij hebben alleen af te gaan naar de fontein, te drinken en daarmee tevreden te zijn, want onze dorst zal er door geleest worden. Wederom, wat is het evangelie? Is het niet het brood des hemels te eten? "Eet het goede." Daar hebt u de maaltijd van het evangelie. En wij hebben de mensen te dwingen om in te komen; en wat staat hun te doen wanneer zij inkomen? Stilzwijgend toe te zien, terwijl anderen eten? Gaan staan en wachten, totdat zij meer honger gevoelen? Beproeven of zij veertig dagen kunnen vasten, zoals Dr. Tanner? Niets van dat alles. Men zou kunnen menen, dat dit het evangelie is, lettende op de wijze waarop sommigen prediken en handelen, maar dit is niet zo. U kunt dadelijk bij Christus te gast gaan; u behoeft niet te vasten zolang tot ge in een levend geraamte veranderd zijt om dan tot Christus te komen. Met zulk een boodschap ben ik niet gezonden, maar dit is een woord van blijde vertroosting: hoort met aandacht naar Mij, en eet het goede, en laat uw ziel in vettigheid zich verlustigen. O alle u dorstigen! Komt tot de wateren, en u die geen geld hebt, komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder geld, en zonder prijs, wijn en melk. Neemt vrij aan wat God om niet geeft, en vertrouwt eenvoudig de Zaligmaker. Is dat niet het evangelie? Welnu, waarom zou dan iemand van u zeggen: "Ik kan Christus niet vertrouwen omdat ik dit niet gevoel en dat niet gevoel?" Verzeker ik u niet plechtig, dat ik velen gekend heb, die gekomen zijn tot Christus juist zoals zij waren, welke nooit die verschrikkelijke gewaarwordingen gehad hebben waar zoveel over wordt gesproken, en toch waarachtig behouden zijn? Komt zoals u zijt. Tracht niet een gerechtigheid te maken van uw ongerechtigheid; of een vertrouwen van uw geloof, of een Christus van uw godslasteringen, gelijk sommigen schijnen te doen. Wees evenmin zo dwaas om u te verbeelden, dat de wanhoop een grond der hoop kan zijn. Dat kan niet waar wezen. U moet uit u zelf uitgaan en in Christus gevonden worden, en daar zult ge veilig zijn. Gelijk de blinden zeiden, toen Christus hen vroeg: "Geloof u, dat Ik dat doen kan?" Zo moet ook u tot Hem zeggen: "Ja, Heere!" Vertrouwt u zelf aan uw Zaligmaker toe en Hij is uw Zaligmaker.

III.

Ik besluit met nog één opmerking, **DAT DIE MENSEN, WELKE HET VOORRECHT HEBBEN TOT JEZUS CHRISTUS TE KOMEN, ZACHTJES, OP AANGENAME WIJZE EN GELUKKIG, DAAR NIETS BIJ VERLIEZEN.**

Zij verliezen iets, zeker; maar daar is niet veel aan gelegen. Zij verliezen iets van het schilderachtige, en zij hebben wat minder te vertellen. Wanneer iemand een lange reeks van beproevingen heeft gehad om hem uit zich zelf uit te drijven en hij ten laatste tot Christus komt, gelijk een vaartuig, dat schipbreuk geleden heeft en de haven in gesleept wordt, heeft hij heel wat te bespreken en te beschrijven. Mogelijk vindt hij het ook wel een belangwekkende zaak, dat hij in staat is dit te doen. En als hij het doen kan tot eer van God, is het ook heel gepast, dat hij zulks doet. Vele van deze verhalen worden in levensbeschrijvingen gevonden omdat ze de voorvallen zijn, welke de belangstelling gaande maken en oorzaak zijn, dat een leven waard is beschreven te worden. Maar u moet niet tot het besluit komen, dat van alle Godzaligen het leven op dezelfde leest geschoeid is. Gelukkig zijn zij, wier leven niet beschreven kon worden, omdat zij zo gelukkig waren een leven te hebben zonder schokkende gebeurtenissen. Het meest begunstigde leven wordt menigmaal niet beschreven, omdat het zo weinig schilderachtigs oplevert. Maar ik vraag u dit: toen die blinden tot Christus kwamen juist zoals zij waren, en zeiden, dat zij geloofden, dat Hij hun ogen kon openen, en Hij hun ogen ging openen, is daar nu niet zoveel *van Christus* in dat verhaal als maar mogelijk is? Deze mannen zelf zijn nergens, maar de helende Meester komt op de voorgrond. Meer bijzonderheden zouden bijna het eigenaardig overheersende kunnen wegnemen, dat Hij in het gehele verhaal heeft. Daar staat Hij, de Gezegende, de Glorierijke, openende de ogen van de twee blinden; daar staat Hij, alleen, en Zijn naam is heerlijk! Er was een vrouw, die al haar leeftocht aan de geneesmeesters had uitgegeven en die niets beter, maar met wie het veeleer erger geworden was. Zij kon een lang verhaal doen van de verschillende medicijnmeesters, bij welke ze al geweest was; maar ik weet niet, dat het verhaal van haar vele teleurstellingen de Heere Jezus ook maar iets meer zou verheerlijken dan nu deze twee blinden konden zeggen: "Wij hoorden van Hem, en wij gingen naar Hem toe, en Hij opende onze ogen. Wij hebben nooit een halve cent voor dokters uitgegeven. Wij gingen rechtstreeks naar Jezus, juist zoals wij waren. En alles wat Hij ons zei was: "denkt u dat Ik dat doen kan? En wij zeiden: ja, dat geloven wij. En Hij heeft onze ogen terstond geopend en toen was alles gebeurd." O als mijn bevinding ooit mijn Meester in het licht staan mocht, laat dan mijn beste bevinding vergaan!

Laat Christus het begin, het midden en het einde zijn; zegt u dat ook niet, broeders? Als u, arme zondaar, zo maar tot Christus komt, met niets in of aan u, waar u over kunt spreken; als u niemand en nog eens niemand zijt, komende tot de eeuwig gezegende, die alles is; als u niets, geheel niets zijt, komende tot Hem, die alles in allen is; als u een klomp zonde en ellende zijt; een grote leegte; niets anders dan een ledigheid, waar nooit meer aan gedacht behoeft te worden; als u komt en u zelf verliest in Zijn oneindig heerlijke genade - dat is alles wat er nodig is. Het schijnt mij toe, dat u niets verliest door het feit, dat er niet zoveel van het schilderachtige en het gevoel in uw bevinding is. Deze grote gewaarwording zal er ten minste in zijn: verloren in mij zelf, maar behouden in Jezus. Ere zij Zijn naam. Misschien zult u veronderstellen, dat mensen, die aldus zachtjes komen, iets verliezen bij wijze van bewijsgronden naderhand. "Och," zei eens iemand tot mij, "ik zou soms bijna kunnen wensen, dat ik een openbare overtreder was geweest, opdat ik de verandering in mijn karakter kon zien; maar daar ik van mijn jeugd af aan altijd een zedig leven heb geleid, ben ik niet altijd in staat een duidelijk merkteken van een verandering te zien." Och, laat mij u zeggen, vrienden, dat deze soort van bewijsgronden in tijden van donkerheid van weinig nut zijn; want als de duivel niet tot een mens kan zeggen: "Gij hebt uw leven niet veranderd" - want zijn sommigen, tot wie hij niet de

onbeschaamdheid zou hebben dat te zeggen, aangezien de verandering te duidelijk voor hem is om ze te loochenen - dan zegt hij: "Gij hebt een verandering gebracht in uw handelingen, maar uw hart is nog hetzelfde. U zijt van een stout, eerlijk zondaar veranderd in geveinsde, femelende belijder. Dat is alles wat u gedaan hebt; u hebt de openbare zonde vaarwel gezegd, omdat uw krachtig werkende hartstochten minder werden of omdat u een andere wijze van zondigen beter voorkwam. En nu houdt u er maar een valse belijdenis op na en is uw leven ook lang niet wat het behoorde te wezen." Zeer weinig troost is er te scheppen zelfs uit de verandering, die de bekering wekt, wanneer de aartsvijand begint met ons aan te klagen. In waarheid, het komt hierop neer: hoe u ook tot Christus komt, u kunt nooit enig vertrouwen stellen in de wijze waarop u kwam. Uw vertrouwen moet altijd rusten in Hem, tot wie u kwam, dat is, in Christus, hetzij u vliegende of lopende of wandelende tot Hem gekomen zijt.

Als u tot Jezus komt, dan is alles wel, hoe dan ook; maar het betekent niet hoe u komt, het komt er maar op aan of u *tot Hem* komt. Zijt u tot Jezus gekomen? Komt u ook nu tot Jezus? Als u gekomen zijt en u twijfelt er aan of u gekomen zijt, komt dan opnieuw.

Twist er nooit met Satan over of u wel een christen zijt. Als hij zegt, dat u een zondaar zijt, antwoordt hem dan: "Dat ben ik, maar Jezus Christus is in de wereld gekomen om zondaars zalig te maken." Hij is een oude advocaat, zoals u weet en zeer listig; hij weet hoe hij ons kan overbluffen, want wij verstaan de dingen niet zo goed als u. Hij is nu al duizenden jaren bezig geweest om te trachten de christenen aan het twijfelen te brengen ten aanzien van hun aandeel in Christus. En dat werk verstaat hij goed. Geeft hem nooit antwoord. Verwijst hem naar uw Pleitbezorger. Zegt hem, dat u een Voorspraak hebt daarboven, die hem wel antwoord zal geven. Zegt hem, dat u weg zult vliegen weer naar Christus toe; als u tevoren nooit naar Jezus gegaan zijt, dan zult u nu gaan. En als u er tevoren geweest zijt, zult u wederom gaan. Dat is de manier om een eind te maken aan de twist. Wat aangaat blijken en bewijsgronden, dat zijn mooie dingen bij mooi weer; maar wanneer het onweer aanwezig is, storen verstandige mensen zich aan dergelijke dingen niet. Het beste blijk, dat iemand kan hebben, dat hij behouden is, is, dat hij zich aan Christus vastklemt.

Tenslotte, sommigen veronderstellen wellicht, dat zij, die zachtjes tot Christus komen, een goed deel van de geschiktheid verliezen om naderhand van nut te zijn, omdat zij niet in staat zullen zijn te sympathiseren met degenen, die in diepe verlegenheid en in verschrikkelijke nood verkeren, wanneer zij tot Christus komen. Och, er blijven er genoeg over, die wel met dezulken kunnen sympathiseren; en het is mij niet bekend, dat iedereen verplicht is zich met iedereen in ieder opzicht te sympathiseren. Ik herinner mij, dat ik op zekere dag iemand, die een aanzienlijk vermogen bezat, er op opmerkzaam maakte, dat zijn arme leraar een groot gezin had en ternauwernood in de kleren kon blijven. Ik zei, dat ik mij er over verwonderde hoe sommige christenen, die zegen hadden onder de dienst van zulk een man, niet in zijn behoeften voorzagen. Hij antwoordde, dat het naar zijn oordeel voor de dienaren een goed ding was, dat zij arm waren, omdat zij dan met de armen konden sympathiseren. Ik zei: "Ja, ja, maar u begrijpt toch wel, dat er ook een of twee moeten wezen, die niet arm zijn, om met de rijken te kunnen sympathiseren." Ik zou het wel om beurten willen hebben, en zo moest de arme predikant nu en dan ook het vermogen bezitten om met beide klassen te kunnen sympathiseren. Het scheen, dat hij de gegrondheid van mijn argument niet inzag, hoewel ik geloof, dat die toch wel degelijk bestaat. Het is een grote genade, dat er sommige broeders rondom ons zijn, die door hun moeitevolle ervaring kunnen

sympathiseren met degenen, welke die weg ook hebben doorgemaakt. Maar meent u, dat het ook geen grote genade is, dat er anderen zijn, die, omdat zij die ervaring niet hebben opgedaan, kunnen sympathiseren met hen, die ze ook niet hebben gehad? Steekt er geen nut in, dat er sommigen zijn, die kunnen zeggen: "Welaan, lieve vriend, verontrust u niet, omdat de grote helhond niet tegen u te keer gegaan heeft. Als u de poort kalm en rustig zijt binnengegaan en Christus u heeft ontvangen, wees dan niet ongerust, omdat de duivel niet tegen u geraasd heeft, want ook ik ben tot Jezus gekomen, even zachtjes en even veilig en op even liefelijke wijze als u?" Zulk een getuigenis zal de arme ziel vertroosten; en wanneer u dan alzo het vermogen verliest om op de ene manier te kunnen sympathiseren, zult u het vermogen winnen om het op een andere manier wel te kunnen doen. En op die wijze zal er in het eind toch een groot verlies plaats grijpen.

Om alles in een punt samen te vatten, ik zou wensen, dat ieder man en vrouw en kind hier tegenwoordig met vertrouwen tot de Heere Jezus kwam. Het schijnt mij toch zulk een weergaloos plan der zaligheid toe, dat Christus de zonde van de mensen op Zich neemt en in de plaats van de zondaars lijdt. En dat wij niets anders te doen hebben dan aan te nemen wat Christus gedaan heeft en ons geheel aan Hem toe te vertrouwen. Hij, die door zulk een plan als dit is, niet wil behouden worden, verdient om te komen, en dat zal gebeuren ook. Is er ook zulk een lieflijk, zulk een zeker en zulk een eenvoudig evangelie geweest? Waarde zielen, wilt u daar niet van weten, dat u niets zijt, en dat Jezus het een en al is?

God geve, dat niemand van ons de weg der genade mocht verwerpen, deze open weg, deze veilige weg. Komt, toeft niet langer. De Geest en de bruid zeggen: "Komt." Heere, trek hen door de liefde van Jezus. AMEN.

Overgenomen uit het boek "De wonderen van de Heiland"

4. De verdorde hand

"En ziet, er was een mens, die een dorre hand had. ... Toen zeide Hij tot die mens: Streck uw hand uit; en hij strekte ze uit, en zij werd hersteld, gezond gelijk de andere."
Matthéüs 12: 10, 13.

Let wel op die uitdrukking. Jezus "kwam in hun synagoge. En *ziet*, er was een mens, die een dorre hand had." Er wordt als het ware aan de kant een merk gezet om aan te wijzen dat wij met een merkwaardig feit te doen hebben. Dat woord *ziet* is een soort van uitroep om de aandacht te trekken. "En *ziet*, er was een mens, die een dorre hand had." Als er in menige vergadering één van de groten en machtigen uit het land binnentrad, zouden de mensen zeggen: "Ziet, daar is een hertog, of een graaf of een baron." Maar ofschoon er van tijd tot tijd ook wel enige groten waren in het gezelschap van onze Zaligmaker, vind ik geen uitroepen van verwondering over hun tegenwoordigheid, geen "ziet" door de evangelisten in de tekst ingelast, als om de aandacht op hun verschijning te vestigen. Als er in een samenkomst der gemeente iemand kwam, die bekend was om zijn grote geleerdheid en buitengewone schranderheid, iemand, die zich een grote naam had verworven, er is geen twijfel aan of er zouden lieden zijn, die zeiden: "Weet u wel, dat professor Wetenschap of Doctor Klassiek ook onder de dienst tegenwoordig was?" Velen zouden daar ook een "ziet" bij plaatsen en dat lang in hun geheugen bewaren. Er kwamen ook wel geleerde personen, geleerd dan naar de maatstaf van die tijd, naar Christus luisteren, maar er wordt geen "ziet" geplaatst om de aandacht er op te vestigen, dat zij tegenwoordig waren. In de synagoge evenwel was een arme man, wiens hand verdord was. En nu worden wij opgeroepen om aan dat feit onze aandacht te schenken.

Het was zijn *rechterhand* die verdord was; voor hem nog wel het ergste, want nu kon hij moeilijk zijn handwerk uitoefenen of zijn brood verdienen. Zijn beste hand was niet te gebruiken, zijn broodwinneng was machteloos. Ik twijfel er niet aan of hij was een zeer gering, onbeduidend persoon, iemand van lage staat, waarschijnlijk er zeer slecht aan toe en in grote armoede, omdat hij niet werken kon, zoals de andere lieden, die van zijn handwerk waren; hij zal ten minste wel geen man van aanzien, van geleerdheid of bijzondere scherpzinnigheid geweest zijn. Dat hij zich in de menigte bevond, was op zich zelf niets bijzonder merkwaardigs. Ik veronderstel, dat het zijn gewoonte was om naar de synagoge te gaan, evenals de andere lieden van zijn woonplaats. De Heilige Geest zorgt er evenwel voor op te merken, dat hij tegenwoordig was, en het woord "ziet" te laten plaatsen als een teken, als een uithangbord, ter aanwijzing, dat men er wel zijn bijzondere opmerkzaamheid aan mag wijden, dat die gebrekkige man daar was.

En hedenavond, waarde vrienden, doet het er zeer weinig toe voor de prediker of voor de vergadering, dat u hier zijt, als u een persoon zijt van aanzien of van een hoge rang; want wij maken hier geen ophef van grootwaardigheidsbekleders en hechten geen bijzonder gewicht aan iemand, wie hij ook zij, in deze plaats, waar rijken en armen samenkomen. Maar als u hier zijt als een hongerende en dorstende ziel, die behoefte heeft aan een Zaligmaker; indien u hier zijt met een geestelijk dorre hand, zodat u niet kunt doen de dingen, die u zou willen doen; en als het u dan daarbij er om te doen is, dat die hand gezond wordt, dan zal hierbij ook een "ziet" worden geplaatst. En

voornamelijk zal daarop in dubbele mate de nadruk worden gevestigd, indien hedenavond de Meester tot u zegt: "Strek uw verdorde hand uit," en de goddelijke macht aan die hand herstel zal schenken en er alzo een daad van genade zal zijn volbracht. Wat onze Heere juist op die Sabbatmorgen verlangde, was iemand, aan wie Hij Zijn werk kon verrichten, iemand, die Hij zou kunnen genezen, om aldus in tegenspraak te komen met de overgeleverde opvatting van de Farizeeën, die zeiden dat het verkeerd was op de Sabbat te genezen. Christus had die morgen geen behoefte aan hun gezondheid. Hij zag uit naar krankheid om alzo Zijn macht ter genezing te kunnen openbaren. Hij had geen behoefte aan grootheid in enig mens, wie het ook mocht zijn; maar wel had Hij behoefte aan een arme hulpbehoevende, in wie Hij Zijn macht tot redding en behoudenis zou kunnen tentoonspreiden. En dat is ook hedenavond het geval. Indien u rijk en verrijkt zijt, en aan geen ding gebrek hebt, heeft mijn Meester u niet nodig. Hij is een Geneesmeester. En zij, die de geneeskunde beoefenen, zien uit naar ziekte als het terrein van hun werkzaamheid. Indien wij aan een verstandige geneesheer een stad gingen noemen, waar niemand ziek was, maar iedereen een volmaakte gezondheid genoot zou hij zich daar niet gaan vestigen, tenzij hij zich uit zijn praktijk wenste terug te trekken. Mijn Meester komt niet in vergaderingen, waar allen zich volkomen over zich zelf voldaan gevoelen, waar geen blinde ogen, geen dove oren, geen gebroken harten, geen dorre handen zijn; want wat hebben zodanige lieden voor behoefte aan een Zaligmaker? Hij blikt rond en vestigt Zijn oog op moeite, op gebrek, op onbekwaamheid, op een zondige aard, op alles waarbij Hij ons ten goede kan werkzaam zijn; want wat Hij in ons stervelingen verlangt, is de gelegenheid om ons goed te doen. En niet een waan van onze zijde, dat wij Hem goed kunnen doen.

Ik begin hiermee, omdat mijn toespraak hedenavond zeer eenvoudig zal zijn en deze alleen diegenen onder u op het oog heeft, die behoefte hebben aan mijn Heere en Meester. Degenen onder u, die Hem niet van node hebben, kunnen gaan; maar wat u aangaat, die behoefte aan Hem hebt, het kan zijn, dat u Hem hedenavond vindt; en in de hemel zullen worden opgetekend, niet degenen, alhier tegenwoordig, die zeiden: "Wij zien," ook niet degenen, die zeiden: "Onze hand is sterk en geschikt voor de arbeid," maar er zal een register zijn van blinden, die zeggen: "Gij, Zone Davids, open onze ogen," en van verdorden, die deze avond hun dorre handen zullen uitstrekken in gehoorzaamheid aan Zijn goddelijk bevel. Het is mij niet bekend, dat onze gebrekkige vriend, toen hij die morgen naar de synagoge ging, verwachtte, dat zijn dorre hand genezen zou worden. Daar hij wellicht een vroom man was, ging hij derwaarts om te aanbidden, maar hij verkreeg meer dan hetgeen waarom hij daarheen ging. En het kan wel gebeuren, dat sommigen van u, die God deze avond wil zegenen, niet weten waarom u hier gekomen zijt. U zijt gekomen, omdat u om de een of andere reden de ordinantiën van Gods huis lief hebt en u gevoelt u gelukkig, dat u het evangelie hoort prediken. U hebt nog nimmer voor u zelf beslag gelegd op het evangelie, nog nooit zijn voorrechten en zegeningen als uw persoonlijk eigendom genoten, maar toch hunkert u naar het beste wat er bestaat. Hedenavond echter mocht het uur eens aangebroken zijn; het uur, hetwelk de soevereine genade met een rode letter op de kalender der liefde heeft aangemerkt; het uur, in hetwelk uw dorre hand met kracht zal worden versterkt en uw zonden u zullen worden vergeven! Welk een zegen, indien u van hier zult gaan om God te verheerlijken, omdat er een merkwaardig wonder der genade in u gewrocht is! God geve, dat het alzo moge geschieden door de kracht van de Heilige Geest! Ik smeeke degenen onder u, die de Meester liefhebben, Hem te

bidden, dat Hij thans bij velen wonderen mocht verrichten, en Hem zal zijn de eer en de lof.

1. DE PERSOON, TOT WIE HET BEVEL IN ONZE TEKST GERICHT IS.
2. DE PERSOON, DIE HET BEVEL GAF.
3. HET GEBOD ZELF.
4. DE GEHOORZAAMHEID VAN DEZE MAN

I.

In de eerste plaats zullen wij het een en ander zeggen omtrent DE PERSOON, TOT WIE HET BEVEL IN ONZE TEKST GERICHT IS.

"Toen zei Jezus tot die mens: "Strek uw hand uit."

Dit bevel werd gericht tot *een mens, die ten enenmale onbekwaam was om te gehoorzamen*. "Strek uw hand uit." Ik weet niet of zijn arm verlamd was of alleen zijn hand. Wanneer er een volkomen verlamming, geen gedeeltelijke, in de hand heeft plaats gegrepen, tast deze, als een algemene regel, het gehele lid aan. En dan zijn beide de hand en de arm verlamd. Wij spreken gewoonlijk van deze man alsof het gehele lid verdord was. En toch zie ik noch bij Mattheüs, noch bij Markus of Lukas, een duidelijke uitspraak waaruit blijkt dat de gehele arm verdord was. Het schijnt mij eerder toe een geval te zijn geweest, waarbij de hand alleen was aangedaan. Niet ver van hier, velen zullen het wel weten, hadden wij vroeger een knaap, die dikwijls op de trede van de omnibus ging staan en zijn handen liet zien, die bij de armen neerhingen even alsof zij bij de pols gebroken waren, daarbij roepende: "Een arme jongen! Een arme jongen!" Om ons medelijden op te wekken. Ik stel mij voor, dat het geval, hetwelk ons bezig houdt, zo ongeveer aan het zijne gelijk geweest is. En dat alzo waarschijnlijk niet de arm, maar alleen de hand verdord was. Met beslistheid kunnen wij niet zeggen, dat er nog geen verdorring van de arm had plaats gehad, maar er valt toch wel op te merken, dat onze Heere niet zei: "Strek uw arm," maar wel: "Strek uw hand uit," zodat Hij wijst naar de hand als de plaats, waar de verlamming aanwezig was. Indien Hij gezegd had: "Strek uw arm uit," zou het ons voorkomen, aangezien de tekst ons niet verklaart dat de arm verdord was, dat Christus hem beval te doen wat hij zeer wel doen kon. En dat er alzo in het geheel geen wonder plaats had. Maar andermaal Hij zegt: "Strek uw hand uit" is het duidelijk, dat het kwaad in de hand, zo niet in de arm was; hem werd alzo gelast te doen, wat hij met geen mogelijkheid doen kon, want de hand van de man was beslist dor. Het was geen voorgewende kwaal. Hij hield zich maar niet zo alsof hij lam was, maar hij was werkelijk onbekwaam. De hand had haar levenskracht verloren. De vochten, welke haar kracht verleenden, waren opgedroogd. En nu was zij niets meer dan een dor, droog, ongevoelig voorwerp, waarmee hij niets kon uitvoeren. En tot zulk een man sprak nu de Heere Jezus: "Strek uw hand uit."

Het is voor ons van groot belang dit op te merken, omdat sommigen van u, onder een last van zonde gebukt gaande, menen, dat Christus geen werkelijke zondaren zalig maakt. Dat die mensen, welke Hij wel zalig maakt, in sommige opzichten niet zo geheel en al slecht zijn als u; dat er niet zulk een alles doordringende kracht der zonde bij hen is als bij u, of zo die alles doordringende kracht er wel is, niet zulk een volslagen hopeloosheid en hulpeloosheid is als in uw geval. U voelt u geheel en al opgedroogd, en ten enenmale zonder kracht. Waarde hoorder, het is juist tot de zodanigen als u zijt, dat de Heere Jezus Christus de bevelen van het evangelie richt.

Ons wordt bevolen tot u te prediken, zeggende: "Geloof", of op andere tijden: "Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt," of wel: "Geloof in de Heere Jezus Christus, en u zult zalig worden" - geboden, niet gericht, zoals sommigen zeggen, tot gevoelige zondaars, maar tot ongevoelige zondaars, tot onmachtige zondaars, tot zondaars, die, voor zover als de zedelijke bekwaamheid daarbij betrokken is, het gebod in het geheel niet kunnen gehoorzamen. De zodanigen wordt bevolen alzo te doen door Hem, Die in dit geval de man beval te doen wat hij van nature, uit en van zich zelf, met geen mogelijkheid doen kon. Want dit begrijpt u wel, als hij zelf zijn hand kon uitstrekken, dan was er geen wonder nodig. En dan zou de hand van de man ook in het geheel niet dor zijn geweest. Maar het is duidelijk, dat hij zijn hand niet bewegen kon. En toch sprak de Zaligmaker hem toe alsof hij het wel kon doen; waarin ik een zinnebeeld zie van de wijze van spreken van het evangelie tot de zondaar; want het evangelie roept hem in al zijn ellende en onbekwaamheid toe: "Tot u, ja tot u, is het woord van deze zaligheid gezonden." Deze onbekwaamheid en deze onmacht is echter niets anders dan het terrein, waarop de goddelijke macht kan werken. En omdat u zo onbekwaam zijt, omdat u ook zo onmachtig zijt, daarom komt het evangelie tot u, opdat de uitnemendheid der kracht mocht gezien worden als te wonen in het evangelie en in de Zaligmaker zelf en volstrekt niet in de persoon die zalig gemaakt wordt. Het bevel alzo, hetwelk de genezing met zich bracht, werd gericht tot iemand, die ten enenmale onbekwaam was.

Maar, merkt hier wel op, het kwam tot *iemand, die volkomen gewillig was*, want deze man was volkomen bereid om te doen wat Jezus hem gebod. Indien u hem er naar gevraagd had, zou u geen bliken gevonden hebben van een begeerte om die verdorde hand terug te houden, van een wens dat zijn vingers levenloos en machteloos bleven. Als u tot hem gezegd had: "Arme man, zou u wel graag willen, dat uw hand weer genezen werd?" Zouden de tranen hem in de ogen gesprongen zijn en hij zou geantwoord hebben: "Nu, of ik dat ook graag zou willen; dan kon ik ook zelf voor mijn lieve kinderen het brood verdienen, dan behoefde ik niet bedelende rond te lopen en altijd afhankelijk te zijn van de hulp van anderen, of alleen een hard stukje brood verdienen met deze mijn linkerhand. Meer dan enig ding zou ik wensen, dat mijn hand genezen werd." Maar het ergste van vele onbekeerde mensen is, dat zij geen begeerte hebben om genezen te worden, dat zij geen behoefte aan herstel gevoelen. Zodra een mens waarlijk naar de zaligheid verlangt, is de zaligheid reeds tot hem gekomen. Maar de meesten van u koesteren niet de wens, gered en behouden te worden. "Wel zeker," zegt u, "zeker zouden wij gaarne zalig willen worden." Ik geloof het toch niet; want wat bedoelt u met dat zalig worden? Bedoelt u er dit mee, dat u bevrijd wordt van het gaan naar de hel? Dat wenst natuurlijk iedereen. Hebt u wel ooit een dief ontmoet, die niet graag zou willen, dat hij vrijkwam uit de gevangenis of van opgepakt te worden door een politieagent? Maar wanneer wij spreken van de zaligheid, dan bedoelen wij daarmee, dat u verlost wordt van de gewoonte om het verkeerde te doen, dat u bevrijd wordt van de macht van het kwade, van de liefde tot de zonde, van de beoefening der dwaasheid. Van de macht, waardoor u behagen vindt in de overtreding. Wenst u verlost te worden van zonden, waaraan genietingen en winst verbonden zijn? Zoekt mij de dronkaard op, die in oprechtheid bidt om van de dronkenschap verlost te worden. Brengt mij een onkuise, die er hartelijk naar verlangt om tot de reinen te behoren. Spoort mij iemand op die de gewoonte heeft om te liegen en er toch naar verlangt om de waarheid te spreken. Voert tot mij een zelfzuchtige, die in oprechtheid van het hart zich zelf om zijn zelfzucht verfoeit en verlangt vol te zijn van liefde en aan Christus gelijk te worden gemaakt. Wel, zoals ik hier het geval stel, is de strijd al

half gewonnen. De eerste stap is reeds gedaan. In de geestelijke wereld gaat de vergelijking door. Wat mij voor de geest staat is het geval van een ziel die begeert te zijn wat zij niet kan zijn. En te doen, wat zij niet kan doen, hoezeer zij het ook begeert. Ik bedoel de mens, die in de angst van zijn ziel uitroept: "Het willen is wel bij mij, maar het goede te doen, dat vind ik niet." "Ik zou mij zo gaarne tot God willen bekeren, maar ik kan het niet. Mijn hart is aan een steen gelijk. Ik zou mijn liefde wel aan Christus willen schenken, maar helaas, ik gevoel, dat ik aan de wereld gekluisterd ben. Ik zou zo gaarne heilig willen leven, maar helaas, de zonde komt met geweld op mij aanstormen en voert mij weg." Tot zulke mensen is het, dat het evangelie van Jezus Christus komt met de kracht van een bevel. Wilt u gezond worden, mijn vriend? Dan kan het geschieden. Begeert u verlost te worden van de zonde? Het kan gebeuren. Wenst u vrijgemaakt te worden van de dienstbaarheid der verderfenis? Dat kan. En dit is de weg, langs welke u verlost kunt worden: "Geloof in de Heere Jezus Christus en u zult zalig worden." Zijn naam is Jezus, want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden. Hij is gekomen met het doel om dit te doen ten opzichte van werkelijke zondaars. Niet van hen die zich als zodanig uitgeven, want het is duidelijk, dat Hij geen mensen kan zalig maken van hun zonden, als zij ze niet hebben. Hij kan geen dorre handen genezen, als er geen dorre handen zijn, die genezen moeten worden. Hij komt tot u, die behoefte aan Hem hebt. Tot u, die schuldig zijt; tot u, wier handen verdord zijn. Juist tot u wordt dit heerlijke woord, deze blijde tijding uitgeroepen. God schenke u genade om er gelovig gehoor aan te verlenen en de kracht daarvan te gevoelen!

II.

In de tweede plaats wens ik te spreken over DE PERSOON, DIE HET BEVEL GAF. Het was *Jezus*, van Wie dit bevel kwam. *Hij* zei: "Strek uw hand uit."

Sprak onze Heere also in onwetendheid, veronderstellende dat de man dit wel doen kon? In het geheel niet, want bij hem is een volheid van kennis. Hij had pas gelezen in het hart van de Farizeeën. En u kunt er u van verzekerd houden, dat Hij, Die in staat was om die spitsvondige geesten te doorzien, gewis de uitwendige toestand van deze kranke man in het oog kon vatten. Hij wist, dat de hand van de man verdord was. En toch zei hij: "Strek uw hand uit." Wanneer ik in de Schrift het bevel lees: "Geloof in de Heere Jezus Christus," ben ik er zeker van, dat Jezus Christus weet wat Hij zegt. "Gaat heen" zegt Hij, in de gehele wereld, en predikt het evangelie aan alle creaturen." Ja, aan alle creaturen. Sommigen van Zijn discipelen konden ook wel zo verbazend wijs geweest zijn, dat zij teruggekomen waren, en gezegd hadden: "Heere, was dat geen vergissing omtrent de personen? Waarom moeten wij toch tot alle creaturen prediken? Zijn niet sommigen van hen dood in de zonde? Wij zouden liever willen prediken tot hen, die geschikt zijn? Ik heb sommigen van Christus' dienaren, althans naar hun belijdenis, horen zeggen, dat het gebod tot dode zondaars, dat zij moeten leven, van niet meer kracht en betekenis is dan dat men een zakdoek uitslaat boven de graven, waarin de doden begraven zijn. En dan heb ik hun daarop dit geantwoord: "Gij hebt volkomen gelijk. Doet het niet, want het is duidelijk, dat u er niet toe geroepen zijt. Gaat maar naar huis en gaat maar naar bed. De Heere heeft u niet gezonden om iets van die aard te doen, want u erkent, dat u er geen waarde aan hecht." Maar als mijn meester *mij* zond als de heraut der opstanding, en mij gelastte, een doek uit te slaan boven de graven der doden, ik zou het doen. En ik zou verwachten, dat die armzalige doek, waar *Hij* bevolen had, dat ik hem zou uitslaan, de doden zou opwekken; want Jezus Christus weet wat Hij doet, wanneer Hij Zijn dienaren zendt. Als Hij het niet is, Die ons zendt, dan is het inderdaad dwazenwerk,

heen te gaan en te zeggen: "Gij doden, leeft!" Maar dat Hij het ons opdraagt, dat maakt al het verschil. Wij hebben tot de doden te zeggen: "Ontwaakt, en Christus zal over u lichten." Hoe, eerst ontwaken, en daarna licht en leven ontvangen? Ik zal niet trachten zulks te verklaren, maar dat is de volgorde van de Schrift: "Ontwaakt, u die slaapt, en staat op uit de doden, en Christus zal over u lichten." Als mijn Meester het zo stelt, neem ik er volkomen genoeg mee om Zijn woorden zo aan te halen. Ik kan het niet verklaren, maar ik schep er behagen in met Hem te gaan op Zijn eigen weg, blindelings van stap tot stap Hem te volgen, en ieder woord van hem te geloven. Als Hij mij gebiedt om te zeggen: "Staat op uit de doden," dan wil ik het nu gaarne doen. In de naam van Jezus, u doden, leeft. Breekt, u harde harten. Wordt week, u harten van staal. Geloof, u ongelovigen. Grijpt Jezus aan, u goddelozen. Als Hij door Zijn dienaren spreekt, zal dat woord van kracht zijn. Indien Hij niet door ons spreekt, dan doet het er weinig toe hoe wij spreken. Wel mocht de veroordelende broeder zeggen, dat er geen kracht of betekenis ligt in *zijn* bevel tot de doden, dat zij moeten opstaan, want Hij bekent daarmee, dat zijn Meester niet met Hem is. Laat hem daarom naar huis gaan, en wachten tot zijn Meester wel met hem is. Als zijn Meester met hem was, zou hij het woord van zijn Meester spreken, en dan zou hij er geen vrees voor hebben, dat men hem dwaas zou noemen. Het is de Heere Jezus Christus, die tot deze man met de dorre hand zegt: "Strek uw hand uit."

Voor mij is het een lieflijke gedachte, dat Hij macht kan geven tot het doen van datgene, waartoe Hij het bevel geeft. Waarde ziel wanneer tot u het bevel komt om te geloven, en u staat daar met tranen in de ogen en zegt: "Ach, ik kan het niet verstaan, en ik kan niet geloven." Weet u dan niet, dat Hij, Die u beveelt om te geloven, u ook macht zal geven om te geloven. Wanneer *Hij* door Zijn dienaren, of door Zijn Woord, of rechtstreeks door Zijn Geest tot uw consciëntie spreekt, is Hij, Die u beveelt dit te doen, geen bloot mens, maar de Zoon van God. En u moet tot Hem zeggen: "Goede Heere, ik smeed u, geef mij nu het geloof, hetwelk u van mij vraagt. Geef mij de boetvaardigheid, die u verlangt." En Hij zal uw gebed verhoren en het geloof zal in u ontspringen.

Hebt u nooit opgemerkt, waarde vrienden, op welke wijze Christus Zijn werk doet? Zijn wijze van doen is doorgaans deze: in de eerste plaats, het gebod te geven; daarna, het hart te bewerken om het gebod in een gebed te veranderen. En vervolgens, dat gebed met een belofte te beantwoorden. Neemt deze voorbeelden. De Heere zegt: "Maakt u een nieuw hart." Dat is duidelijk een gebod. Straks blijkt u, dat de psalmist David in de een en vijftigste psalm zegt: "Schep in mij een rein hart, o God!" En wanneer ge u daarna naar Ezechiël wendt, hebt u de belofte: "En Ik zal u een nieuw hart geven." Eerst geeft Hij u een gebod, vervolgens zet Hij u aan om te bidden om de zegen, en daarna geeft Hij u die.

Neemt een ander voorbeeld. Het gebod is: "Wend u naar Mij toe, o huis Israëls, want waarom zou u sterven?" Dan komt het gebed: "Heere, bekeer mij, zo zal ik bekeerd zijn;" en dan volgt de gezegende bekering, waarvan de apostel Paulus spreekt, wanneer hij zegt, dat God Zijn Zoon heeft gezonden om ons te zegenen, daarmee, dat Hij een iegelijk van ons afkeert van zijn boosheden.

Neemt nog een ander geval, dat betrekking heeft op de reiniging. De Heere komt tot ons met het gebod: "Zuivert uit de oude zuurdesem;" en aan de andere zijde lezen wij de bede: "Ontzondig mij met hysop, en ik zal rein zijn;" waarbij weer de belofte kan worden gevoegd: "Van al uw onreinigheden en van al uw drekgoden zal Ik u reinigen." Of neemt een ander voorschrift, van een andere meer liefelijke aard,

betrekking hebbende op de christen. Voortdurend vindt u het gebod om te zingen: "Lofzingt de Heere, lofzingt Zijn naam, zingt lof onze God, looft Hem." Op een andere plaats treffen wij het gebed aan: "Open u mijn lippen, zo zal mijn mond Uw lof verkondigen." En op een derde Schriftuurplaats hebben wij de goddelijke belofte: "Dit volk heb Ik Mij geformeerd: zij zullen Mijn lof vertellen." U ziet alzo de wijze, waarop de Meester te werk gaat: Hij gebiedt u te geloven of u te bekeren; daarna drijft Hij u aan tot het gebed, dat u in staat mocht worden gesteld zulks te doen. En vervolgens geeft Hij u de genade om dit te volbrengen, zodat de zegen werkelijk tot uw ziel komt. Want overal worden de bevelen van het evangelie door Christus zelf tot de harten van de mensen gericht. En deze, die ontvangende, bevinden, dat de bekwaamheid komt met het gebod.

"Maar Hij is niet hier," zegt er een, "Hij is niet hier." Voorwaar zeg ik u in Zijn naam, Hij is hier. Zijn woord is: "En ziet, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld." Totdat deze bedeling een einde zal hebben genomen, zal Christus zijn waar het evangelie gepredikt wordt. Waar de blijde boodschap van het heil eerlijk en naar waarheid met de Geest van God wordt overgebracht, daar is Jezus Christus zelf krachtadig tegenwoordig, sprekende door de lippen van Zijn dienaren. Daarom, waarde ziel met de dorre hand, hedenavond zegt Jezus zelf tot u: "Strek uw hand uit." Hij is tegenwoordig om te genezen. En Zijn methode is het om te bevelen. Hij geeft nu het bevel. O Geest der genade, vertegenwoordig U, opdat er mensen mogen gehoorzamen!

III.

Het wordt tijd om het een en ander te zeggen omtrent een ander punt. En wel omtrent HET GEBOD ZELF.

Het gebod zelf was: "Strek uw hand uit." Ik merk op aangaande dit gebod, dat het gaat tot de grond en het wezen van de zaak. Het is niet: "Wrijf uw rechterhand met uw linker; het is niet: "Vertoon uw hand aan de priester en laat hem er een ceremonie op verrichten;" het is niet: "Was uw hand;" maar het is: "Strek ze uit." Dat was juist datgene wat hij niet doen kon. En alzo ging het gebod tot de wortel van het kwaad. Zodra de hand was uitgestrekt, was ze genezen. En het gebod ging rechtstreeks tot het beoogde doel.

Nu zegt mijn Heere en Meester hedenavond niet tot ulieden, die zondaars zijt: "Gaat naar huis en bidt." Ik hoop, dat u zult bidden, maar dat is niet het grote gebod van het evangelie. Het evangelie is: "Geloof in de Heere Jezus Christus en u zult zalig worden." Toen Paulus daar stond in het holle van de nacht met de bevende stokbewaarder die nauwelijks zijn eigen vraag verstond, waar hij uitriep: "Lieve heren! Wat moet ik doen opdat ik zalig worde?" Toen moest Paulus ook, als hij de praktijk van sommigen had willen volgen, gezegd hebben: "Wij zullen maar eens bidden," of: "Gij moet maar in huis gaan en in de Bijbel lezen. En dan zal ik u wel verder onderrichten, totdat u in een betere toestand zijt." Hij deed niets van die aard, maar op staande voet en zonder omwegen antwoordde Paulus: "Geloof in de Heere Jezus Christus en u zult zalig worden." Er wordt geen evangelie verkondigd als u hier niet toe komt; want de zaligheid komt door het geloof en door niets minder dan het geloof. Dat is juist het moeilijke punt, zegt u. Ja, en dit moeilijke punt wordt door het gebod geraakt, waar gezegd wordt: "Strek uw hand uit," of in het geval van de zondaar: "Geloof in de Heere Jezus Christus." Want bedenkt het wel, alles wat iemand van u ooit doet in de zaak van het eeuwige leven, hetwelk niet het geloof ten grondslag heeft, kan tenslotte niets anders zijn dan de poging van uw vleeselijke

natuur, en dat is de dood. Wat kan er uit de bewegingen van de dood anders voortkomen dan een nog diepere dood? De dood kan nooit het leven voortbrengen. Een gebed zonder geloof! Wat voor een gebed is dat? Het is het gebed van een mens die God niet gelooft. Kan een mens verwachten iets van de Heere te ontvangen, zo hij niet gelooft, dat God is, en dat Hij een beloner is dergenen die Hem naarstig zoeken? "Maar ik moet toch berouw hebben voordat ik geloof" zegt er een. Wat voor een berouw is dat, hetwelk God niet vertrouwt en niet in God gelooft? Een ongelovig berouw - is het niet een zelfzuchtige uitdrukking van spijt vanwege de straf, die men zich op de hals heeft gehaald? Het geloof moet gepaard gaan met ieder gebed en iedere daad van berouw, of zij kunnen Gode niet welgevallig zijn. En daarom moeten wij rechtstreeks op dit punt afgaan en geloof eisen, zeggende: "Geloof en leeft," "strek uw hand uit."

Dat uitstrekken van de hand was geheel en al *een daad van het geloof*. Het was geen daad van het gevoel of van het verstand. Van nature toch was de man daartoe geheel en al niet in staat. Hij deed het alleen, doordien zijn geloof de bekwaamheid, het in staat zijn, aanbracht. Ik zeg dat het zuiver een daad van het geloof was, dat uitstrekken van de hand. "Dat versta ik toch niet," zegt er iemand, "hoe een mens kan doen wat hij niet doen kan." U zult echter nog wel een groot aantal andere wondervolle dingen leren verstaan, wanneer de Heere u onderricht; want het leven van de Christus is een reeks van paradoxen of schijnbare tegenstrijdigheden. En wat mij aangaat, ik twijfel aan een bevinding, als er niet iets paradoxaals in is. In ieder geval, ik ben er zeker van, dat het zo is - dat ik, die van mij zelf niets kan doen, alles kan doen door Christus, Die mij kracht geeft. De mens die Christus zoekt kan niets doen. En toch, als hij in Christus gelooft, kan hij alles doen, en zijn verdorde hand wordt uitgestrekt.

En niet alleen was het een daad van het geloof, maar, naar het mij toeschijnt, ook *een daad van beslistheid*. Daar zitten de hovaardige, de laatdunkende Farizeeën. Uw verbeelding kan zich gemakkelijk die streng uitzierende mannen voorstellen, met zomen aan hun klederen en gedenkcedels over hun voorhoofd. Daar ziet u ook de Schriftgeleerden, allen uitgedost in hun indrukwekkend ambtsgewaad - zeer deftige en zeer kundige mannen. De lieden waren bijna bevreesd hen aan te zien, zo heilig waren zij, zo minachtend op anderen neerziende. Ziet, daar zitten zij, als rechters op de rechterstoel, om de Zaligmaker te beproeven. Nu kiest Christus als het ware deze arme man met zijn dorre hand uit om Zijn getuige te zijn. En door Zijn bevel komt Hij praktisch tot hem met de vraag wat hij wil doen - of hij de Farizeeën of Jezus wil gehoorzamen. Het is verkeerd om op de Sabbatdag te genezen, zeggen de Farizeeën. Wat zegt u, u daar met die dorre hand? Als u het met de Farizeeën eens zijt; natuurlijk, dan weigert u om op de Sabbatdag genezen te worden. En dan strekt u uw hand niet uit. Maar als u met Jezus instemt, zult u blij zijn genezen te worden, Sabbat of geen Sabbat. Ha! Ik zie het al, u steekt uw hand uit en maakt u los van de tirannen, die uw hand dor zouden willen houden. De man stemde dus voor Christus, toen hij zijn hand uitstreekte. Menige ziel heeft vrede gevonden door ten laatste de hand uit te steken en te zeggen: "Zinken of zwemmen, verloren of behouden, ik houd mij aan Christus! Moet ik omkomen, ik klem mij aan de voet van Zijn kruis en tot Hem alleen wil ik opzien; want ik sta aan Zijn zijde of Hij Zich over mij erbarmen wil of niet." Wanneer die daad van beslistheid volbracht is dan komt de genezing. Als u uw hand voor Christus uitsteekt, zal Hij er een goede hand van maken, al is zij nu dan ook geheel verlamd en slap neerhangende, als iets waar alle leven uit is. Onwaardig als u zijt. Hij

heeft de macht, als u uw hand voor Hem uitsteekt, er leven in te storten en u de zegen te schenken, die uw hart begeert.

Mij dunkt, ik hoor iemand zeggen: "Gij, prediker, zou mij niet te veel lof geven, indien u zei dat het mijn wens is om gezaligd te worden. En wel gezaligd op Christus' eigen manier; ik zou mijn ogen er wel voor willen geven om Hem lief te hebben." Och, u hoeft uw ogen niet te verliezen; geef Hem uw vertrouwen; geef Hem de ogen van uw ziel. Zie naar Hem en leef. "Och, dat ik toch kon worden gered," zegt er een, "wat verlang ik er naar! Moge de Heilige Geest er u toe leiden om bij u zelf te besluiten, dat u door niemand anders dan door Christus gered wilt worden. Dat u mocht komen tot dit besluit:

*Die in mijn plaats geleden heeft,
Die zal mijn Redder zijn,
Hij is het, die het leven geeft,
En andere hulp is schijn.*

Als het die weg opgaat, dan twijfel ik er niet aan of u zult, door het geloof in die Redder en Heelmeester, door de goddelijke almacht worden levend gemaakt en terstond genezing vinden.

IV.

Nu zal ik dan in de vierde plaats met u DE GEHOORZAAMHEID VAN DEZE MAN overwegen.

Er wordt ons gezegd, dat hij zijn hand uitstreckte. Christus zei: "Strek uw hand uit." Markus zegt: "En hij strekte ze uit." Merkt nu op > *dat deze man niet iets anders deed, iets waaraan hij de voorkeur gaf boven hetgeen Jezus beval.* Vele ontwaakte zondaars zijn evenwel dwaas genoeg om buiten het aangewezen middel allerlei andere middelen te beproeven. Christus zei: "Strek uw hand uit," en hij deed alzo. Indien de man, in plaats van dat te doen, door de synagoge gestapt was en zich vóór Christus had geplaatst, zou de Meester gezegd hebben: "Dat heb Ik u niet gezegd, dat u zoiets doen zou. Ik heb u gezegd dat u uw hand zou uitstrekken." Verondersteld, dat hij dan begonnen was met zijn linkerhand de rol van de wet te grijpen, die daar in de synagoge stond en dat hij ze uit eerbied gekust had. Zou dat gebaat hebben? De Meester zou nogmaals gezegd hebben: "Ik heb u gezegd, dat u uw hand zou uitstrekken." Helaas! Er zijn vele, vele zielen die zeggen: "Er wordt ons gezegd, dat wij ons vertrouwen op Jezus moeten stellen; maar in plaats daarvan zullen wij geregeld van de middelen der genade gebruik maken." Wel zeker, doet dat; maar niet om zulks in de plaats te stellen van het geloof anders wordt het een ijdel vertrouwen. Het gebod is: "Geloof en u zult leven;" houdt u daaraan, wat u dan ook anders doet. Een ander zegt: "Ik zal goede boeken gaan lezen, misschien zal het op die manier met mij terechtkomen." Wel zeker, lees de goede boeken maar, maar dat is het evangelie niet; het evangelie is: "Geloof in de Heere Jezus Christus, en u zult zalig worden." Veronderstelt, dat een geneesheer een patiënt onder zijn hoede heeft, tot wie hij zegt: "Gij moet 's morgens een bad nemen; dat zal u van zeer grote dienst zijn en zeer heilzaam werken met het oog op uw kwaal." Maar de man neemt 's morgens een kop thee in plaats van het bad en zegt: "Ik twijfel er niet aan of dat is even goed." Nu komt de dokter weer, en hij vraagt: "Hebt u mijn voorschrift opgevolgd?" "Nee." "Dan verwacht u natuurlijk niet, dat wat ik u gezegd heb goede gevolgen zal hebben, anders zou u mijn raad niet in de wind geslagen hebben." In de praktijk zeggen evenzo degenen, die om de zaligheid van hun ziel bekommerd zijn, tot Jezus Christus: "Heere, u hebt mij geboden, dat ik op U zou vertrouwen; maar ik zou liever wat

anders willen doen. Heere, ik heb liever verschrikkelijke overtuigingen; ik wil liever voor de mond der hel geworpen worden; ik word liever verontrust, benauwd en beangst." Ja, zo is het, u wilt alles behalve wat Christus u heeft voorgeschreven, namelijk, dat u Hem eenvoudig uw vertrouwen moet schenken. Hetzij u een zeker gevoel hebt, al of niet, u moet komen en u gans en al op Hem verlaten, opdat *Hij* u zalig make en Hij alleen. "Maar u verklaart u toch niet tegen het bidden, tegen het lezen van goede boeken en dergelijke dingen meer?" Met geen enkel woord verklaar ik mij tegen één van die dingen, evenmin als ik er mij tegen verklaren zou, zo ik de geneesheer was, van wie ik zo even sprak, dat mijn patiënt een kop thee ging drinken. Laat hem maar thee drinken; maar laat hem geen thee drinken in plaats van het bad te nemen, dat ik hem heb voorgeschreven. Laat de man dus maar bidden, hoe meer hoe beter. Laat de man de Schriften onderzoeken; maar bedenkt het wel, zo deze dingen in de plaats gesteld worden van het eenvoudige geloof in Christus, zal de ziel in het verderf storten. Laat mij u een paar teksten voorhouden: "Gij onderzoekt de Schriften, want u meent in dezelve het eeuwige leven te hebben," en: "gij wilt tot Mij niet komen, opdat u het leven zou hebben." Namelijk, waar het leven is - in Christus; niet in het onderzoeken van de Schriften, hoe goed het onderzoek der Schriften ook is. Al stellen wij ook gouden afgoden in de plaats van Christus, zulke afgoden moeten even goed verbroken worden, als waren zij afgoden van slijk- of drekgoden. Het doet er niet toe hoe goed een handeling is. Als het niet is wat Christus u beveelt, zult u er niet door gered worden. "Strek uw hand uit," zegt Hij; dat was de weg, langs welke de genezing komen moest; de man deed niets anders; en hij ontving het genadeloon.

Merkt op, *dat hij geen vragen of bedenkingen opwierp*. De man had anders aanleiding en gelegenheid genoeg om zulks te doen. Mij dunkt, er was wel enige grond te vinden, waarom hij had kunnen opstaan om te zeggen: "Maar goede Meester, dat is toch ongerijmd. U zegt daar tot mij: "Strek uw hand uit." Nu weet u toch wel, dat als ik mijn hand kan uitstrekken, mij niets deert, en derhalve is er geen ruimte voor Uw wonder. En als ik mijn hand niet kan uitstrekken, hoe kunt u dan tot mij zeggen dat ik het doen moet?" Hebt u nooit sommigen van onze vrienden, die er behagen in scheppen om een spel te maken van heilige dingen en de spot te drijven met onze leerstukken der genade, horen verklaren, dat wij leren: "Gij kunt, en u kunt niet; u zult en u zult niet?" Hun beschrijving is zuiver genoeg, ofschoon de bedoeling is om ons in een bespottelijk daglicht te stellen. Wij verzetten er ons niet tegen dat zij zulk een voorstelling van de zaken geven, als hen dat belieft. Wij leren paradoxen en tegenstrijdigheden voor het oog, als u alleen op de letter acht geeft. Maar als u in de geest doordringt, dan wordt, binnen deze tegenstrijdigheden besloten, de eeuwige waarheid gevonden. Wij weten, dat de mens dood is in de zonden en misdaden; geestelijk en zedelijk in een toestand van verstijving, uit welke hij zich zelf niet kan opheffen. En toch zeggen wij, op bevel van onze Meester: "Ontwaakt, u die slaapt, en staat op uit de doden en Christus zal over u lichten." Of, met andere woorden, wij zeggen tot de verdorde hand: "Strek u uit," en het geschiedt. De gezegende uitwerking rechtvaardigt die leer, welke in zich zelf zoveel aanleiding schijnt te geven tot stekelige opmerkingen.

Merkt verder op, dat wat de man deed was, *dat hij, nadat het bevel daartoe aan hem gegeven was, zijn hand uitstreekte*. Als u hem gevraagd had: "Hebt u uw hand uitgestrekt?" zou hij misschien gezegd hebben: "Natuurlijk. Geen mens anders." "Maar wacht eens even, mijn goede vriend. Hebt u *uit u zelf* uw hand uitgestrekt?" "O neen," zou hij zeggen, "tevorens heb ik dat menigmaal beproefd en toen kon ik het niet, maar deze keer deed ik het." "Maar hoe kwam dat dan, dat u nu in staat waart het te doen?" "Jezus zei tot mij, dat ik het doen zou. En ik was gewillig en het gebeurde." Ik

verwacht niet, dat hij de reden of de oorzaak daarvan kon verklaren en misschien kunnen wij dat ook niet. Het moet inderdaad een zeer schoon gezicht zijn geweest, die arme, dorre, verschrompelde, machteloze hand eerst neerhangende en dan uitgestrekt te zien, en dat voor het oog van al het volk midden in de synagoge. Ziet u niet, dat het bloed begint te vloeien, dat de zenuwen weer kracht krijgen en dat de hand als een ontlukende bloem opengaat? O, wat zal er een vreugde geblonken hebben in zijn schitterende ogen, toen hij deze voor het eerst op zijn vingers kon richten om te zien of ze wel werkelijk alle weer levend waren! Daarna zal hij zich wel hebben omgekeerd, hebben opgezien naar die Gezegende, Die hem genezen had en zich begerig hebben getoond om aan Zijn voeten neer te vallen en Hem al de lof te geven. Evenzo kunnen wij de bekering, en de wederbaring, en de nieuwe geboorte niet verklaren; maar dit weten wij, dat Jezus Christus zegt: "Geloof" en wij geloven. Door onze eigen kracht? Neen. Maar daar bij ons de wil is om te geloven (en Hij geeft ons die wil), komt er ook een macht tot het doen naar Zijn welbehagen.

Ik zie om mij heen, benieuwd waar hedenavond de man met de dorre hand of de vrouw met de dorre hand is. Tot dezulken zou ik wel in de naam van mijn Meester willen zeggen: "Strekt uw hand uit." Het is een gunstig ogenblik. U zal iets groots geschieden. Geloof dan nu. Tevoren hebt u wel gezegd: "Ik kan nooit geloven." Stelt nochtans nu uw vertrouwen op Jezus. Zinken of zwemmen, vertrouwt u aan Hem toe.

Waagt het op Hem, waagt het geheel,
Geen ander steunsel zij uw deel,
Want Jezus slechts, scheidt u dus moed,
Doet hulpeloze zondaars goed.

Onze Heere Jezus verwerpt nooit een zondaar die op Hem vertrouwt. O, ik zou het wel zo willen stellen: als u niet gevoelt dat u tot Christus kunt komen of behoort te komen, naardien u zo onwaardig zijt, sluip dan naar binnen; sluip dan in Zijn huis der genade juist zoals u wel eens ziet van een hongerige hond, die binnensluipt waar iets valt te eten. De slager zal hem dan licht een schop willen geven als hij ziet, dat het dier een been te pakken heeft; maar de hond maakt dat hij er mee weg komt en hij geeft het niet weer af. Deze heerlijke zaak kan ik van mijn Meester zeggen: Als u maar één kruimeltje van onder Zijn tafel vandaan kunt krijgen dan neemt Hij u dat niet weer af, want die tot Hem komen werpt Hij geenszins uit. Hoe zij dan ook komen, Hij zendt ze niet weer weg en neemt de zegen ook niet weer terug. Nooit zal Hij zeggen: "Gij moet hier niet wezen, want u hebt geen recht om op Mijn genade te hopen." Denk aan de vrouw in het gedrang die niet tot Christus durfde komen, zó dat Zijn gezicht op haar gericht was, maar van achteren tot Hem kwam en de zoom van zijn kleed aanraakte. Zij ontstal Hem als het ware de genezing, of het met of tegen Zijn wil was. En wat zei Hij toen: "Kom hier vrouw, kom eens hier, wat hebt u uitgevoerd? Wat recht had u om mijn kleed aan te raken en Mij zo een genezing te ontstelen? Er zal een vloek over u komen." Heeft Hij alzo in verontwaardiging gesproken? Geenszins; in genen dele. Hij liet haar tot Zich komen. En zij zei Hem al de waarheid, waarop Hij haar deze woorden liet horen: "Dochter! Wees welgemoed, uw geloof heeft u behouden." Naar Hem heen, u ziel! Van achteren of van voren, zie, dat u een aanraking van Hem machtig wordt! Dring en werk u naar Hem toe. Als er een heirleger van duivelen is tussen u en Christus, baan u vastberaden door het geloof een weg door hen heen. Al zijt u ook de onwaardigste ellendeling, die ooit zijn vertrouwen op Hem gesteld heeft, vertrouw u aan Hem toe, opdat het in de hemel mocht worden gezegd, dat er heden een snoder zondaar is gered dan ooit tevoren het geval geweest is. Zulk een redding zal Christus heerlijker maken dan Hij ooit was. En als het geval met u erger is dan Hij tot op dezen dag ooit met zijn genezende hand

heeft aangeraakt, welnu, dan zal er, wanneer Hij u heeft aangeraakt en genezen, zoals Hij zeker doen zal, meer lof voor Hem in de hemel zijn dan Hij ooit tevoren ontving. O ziel! Hoezeer wenste ik bij machte te zijn u te overreden om u tot Hem te wenden. Mijn Meester evenwel kan zulks doen. Moge Hij u door Zijn grote genade tot Zich trekken!

V.

De laatste zaak, welke wij hebben te overwegen, is DE UITKOMST VAN DIT UITSTREKKEN VAN 'S MANS HAND IN GEHOORZAAMHEID AAN HET BEVEL. Hij werd genezen.

Ik heb reeds getracht u het feit voor ogen te stellen dat de genezing voor iedereen *openbaar* was; zij was ook *een onmiddellijke*. De man moest daar niet een geruime tijd staan, maar zijn hand werd terstond genezen. En toch was de genezing *volkomen*, want zijn hand was gezond, even gezond als de andere, even goed tot zijn wil als de linkerhand altijd geweest was. En dan nog daarbij die meerdere geoefendheid bezittende, welke van nature het deel van de rechterhand is. Zij was volmaakt genezen, ofschoon zij genezen was in een ogenblik. U kunt er ook gerust op rekenen dat zij ook *voor goed* genezen was. Want, ofschoon ik heb horen zeggen, dat geredde zielen wel eens van de genade vervallen en omkomen, heb ik er nooit geloof aan gehecht, want ik heb nooit gelezen van één van de gevallen, waarin onze Heere genezing aanbracht, dat er weer een terugkeer tot de vroegere toestand plaats had. Ik heb nog nooit gehoord van een verdorde hand, die genezen en naderhand voor de tweede maal weer verlamd werd. En dat zal ook nooit geschieden. De genezingen van mijn Meester duren tot in eeuwigheid. Het zijn geen genezingen voor een ogenblik, maar wel ogenblikkelijke genezingen. Ik ben bevreesd, dat de zaligheid van sommige mensen of wat zij dan hun zaligheid noemen, een zaligheid is voor een ogenblik. Zij krijgen een soort van genade en verliezen deze ook weer. Zij krijgen vrede, die over een tijd ook weer weg is. Datgene, waaraan behoefte bestaat, is duurzaamheid. En er is altijd duurzaamheid in het werk van Christus. De genadegiften en de roeping Gods zijn onberouwlijke en Zijn genezing wordt nooit weer ongedaan gemaakt. O ziel! Ziet u dan nu, wat op dit ogenblik bij Jezus te verkrijgen is? Levenslange genezing; bevrijding van de verdorrende macht der zonde, het leven en de eeuwigheid door. Dit is te verkrijgen door een blijmoedige gehoorzaamheid aan het weergalozе gebod: "Strek uw hand uit," of, met andere woorden: "Vertrouw u aan Hem toe." Pas enige dagen geleden sprak ik met iemand, die zei, dat Hij aan Christus zijn vertrouwen niet kon schenken, waarop ik antwoordde: "Maar waarde vriend, kunt u mij dan wel vertrouwen?" Ja, mij kon hij zijn vertrouwen wel schenken. "Waarom kunt u mij wel vertrouwen, en de Heere Jezus niet? Ik zal het anders stellen. Als u tot mij zei, dat u mij niet vertrouwen kunt, wat zou dat in hebben?" "Wel," zei hij, "daar zou ik natuurlijk zoveel mee te kennen geven als dat ik u voor een slechte man houd als ik dat zei, dat ik u niet vertrouw." "Welnu," zei ik, "dat is het juist wat u te kennen geeft, wanneer u zegt, dat u Jezus niet kunt vertrouwen. Want die niet gelooft, heeft Hem tot een leugenaar gemaakt. Wilt u dan zeggen, dat God een leugenaar is?" De persoon, tot wie ik sprak, deinsde voor die gevolgtrekking verschrikt terug en zei: "Nee, ik ben er zeker van, dat God waarachtig is." Welnu dan, u kunt iemand, die waarachtig is, toch zeker wel vertrouwen? Daar kan toch geen moeilijkheid in gelegen zijn; iemand vertrouwen en zich geheel op iemand verlaten, aan wiens waarachtigheid u niet kunt twijfelen moet volgen als een zaak, die van zelf spreekt, uit de goede gedachte, die u over hem hebt. Uw gedachte, dat hij waarachtig is, is een soort van geloof. Vertrouwt u dan geheel aan God in Christus toe. Zoals ik met het ganse gewicht van mijn

lichaam op deze balustrade leun, leunt u alzo op de genade van God in Christus Jezus. Dat is geloof. Als Gods genade in Christus u niet kan behouden, dan zijt u verloren. Maakt ze tot uw enige hoop en vertrouwen. Gelijk een mens zich met zijn ganse gewicht op zijn bed werpt, werpt uzelf alzo zonder enig voorbehoud op de goddelijke liefde, welke in Jezus gezien werd en nog in Hem gezien wordt. Als u dit doet, zult u gered en behouden worden. En dan bedoel ik hiermee niet alleen, dat u van de hel gered zult worden; want de macht van het geloof, in u werkende door God de Heilige Geest, zal u ook redden van de liefde tot de zonde. Zo u de schuldvergeving hebt ontvangen, zult u van nu aan ook Hem liefhebben, Die u de schuld vergeven heeft en u zult een nieuw levensbeginsel ontvangen, dat sterk genoeg zal zijn om de banden van uw oude gewoonten te verbreken, zodat u zult opstaan in een rein en heilig leven. Indien dan de Zoon u zal vrijgemaakt hebben, zo zult u waarlijk vrij zijn. En vrij zult u terstond zijn, zo u Hem uw vertrouwen schenkt. De Heere schenke Zijn zegen, om Christus' wil. AMEN.

Overgenomen uit het boek: "De wonderen van de Heiland"

5. Gezaaid onder de doornen

"En een ander deel viel in de doornen; en de doornen wiesen op, en verstikten hetzelfde. Matthéüs 13: 7.

"En die in de doornen bezaaid is, deze is degene die het woord hoort; en de zorgvuldigheid van deze wereld, en de verleiding van de rijkdom verstikt het woord, en het wordt onvruchtbaar." Matthéüs 13:22.

De arbeid van de zaaier is te vergeefs geschied, als hetgeen uit zijn zaaien voortkomt onvruchtbaar is. En dan heeft hij zijn kracht verspild. Zonder vrucht zou het werk van de zaaier onzinnig schijnen, want hij neemt goede tarwe, werpt haar weg en verliest haar in de grond. Het prediken zou de meest nutteloze van alle bezigheden zijn, als het woord niet geschikt is om in te gaan tot het hart en een goed resultaat op te leveren. O mijn hoorders, indien u niet bekeerd wordt, dan verspil ik tijd en krachten met hier te staan! Men zou het wel waanzin kunnen achten, dat een gehele dag van de week doorgebracht wordt in het aanhoren van redevoeringen, indien er geen gevolgen uit voortkwamen voor hart en geweten. Indien u geen vruchten voortbrengt tot heiligheid. En indien het einde niet is het eeuwige leven, dan zou ik nuttiger werkzaam zijn met stenen te breken aan de weg dan met voor u te prediken.

Het vrucht dragen maakte het verschil openbaar tussen de verschillende soorten van grond, waarin de zaaier het zaad gestrooid had. U zou niet met zoveel zekerheid de hoedanigheid er van hebben kunnen kennen, indien u de mislukking of de voorspoed van het zaad niet had gezien. Wij kennen uw hart niet, vóór wij uw houding en gedrag zien ten opzichte van het Evangelie. Indien het in u voortbrengt heiligheid en liefde tot God en mensen dan weten wij dat er goede grond in u is. Doch indien u niets meer bent dan veelbelovende mensen, zonder ook volbrengende mensen te zijn, dan weten wij dat de grond van uw hart hard is, of steenachtig, of doornig. Het woord des Heeren proeft het hart en de nieren van de kinderen der mensen. En hierin is het als het vuur dat het verschil doet kennen tussen metaal en schuim. O, waarde hoorders, ook u wordt heden getoetst! u zult wellicht de prediker oordelen, doch een, groter dan de prediker, zal u oordelen, want het Woord zelf zal u oordelen. U zit hier als een rechtbank van gezworenen over u zelf: uw eigen toestand zal duidelijk in het licht treden door de wijze waarop u Gods Evangelie aanneemt of afwijst. Indien u tot lof van Gods genade vrucht voortbrengt, zo is het wel. Doch zo niet, met hoeveel aandacht u ook schijnt te luisteren en het gehoorde in uw geheugen bewaart, zo er geen zaligmakende uitwerking is teweeggebracht in uw ziel dan zullen wij weten dat de grond van uw hart door de Heere niet werd toebereid, maar nog in zijn natuurlijke toestand van onvruchtbaarheid verkeert.

Welke vrucht hebt u tot nu toe voortgebracht van al uw horen? Mag ik die vraag zeer persoonlijk richten tot u allen? Sommigen van u zijn van uw kindsheid af hoorders geweest - bent u er beter door geworden? Welk een lange lijst van predikatiën moet u nu al aangehoord hebben! Telt uw zondagen eens over. Hoe velen hebt u er beleefd? Denkt aan de godvruchtige leraren die nu reeds in de hemel zijn en naar wie u eens

geluisterd hebt! Denkt aan de tranen die door hun woord aan uw ogen ontvloed zijn! Indien u nu nog niet verlost bent, zult u dan ooit verlost worden? Indien u nog niet heilig bent, zult u ooit heilig worden? Waarom heeft de Heere zoveel ten koste gelegd aan iemand die dit zo weinig beloont? Waartoe dit verlies? Voorwaar! u zult zeer veel te verantwoorden hebben in die grote dag, als de dienstknechten van God rekenschap zullen afleggen. En geen blijdschap zullen smaken bij de vermelding van uw naam. Hoe zult u uzelf voor God verontschuldigen dat u hen zo veel teleurstelling hebt veroorzaakt?

Ik zal heden slechts over één soort van hoorders spreken. Ik zal niet spreken tot hen, die het Woord horen, doch er vanwege de hardheid van hun hart niets van meedragen. Deze zijn de hoorders voor wie het zaad "bij de weg" gevallen was. Ik zal het woord ook niet richten tot hen, die de waarheid met plotselinge geestdrift ontvangen, doch haar even geredelijk verlaten als hun verdrukking of vervolging overkomt. Dat zijn de hoorders van de steenachtige grond. Ik zal slechts handelen met diegenen van u die het Woord aandachtig hoort. En het, in zekere zin, ook ontvangt in uw hart en verstand, zodat het zaad in u groeit. Ofschoon deze vrucht nooit tot volkomenheid geraakt. U bent godsdienstige mensen, en, naar alle schijn, bent u onder de invloed van de godsvrucht. U vertoont overvloedige bladeren, doch er is geen koren in de aar, geen degelijkheid in uw christendom. Ik kan vanwege de grote lichaamszwakte, waaronder ik heden lijd, thans niet met kracht tot u spreken. Doch wat ik zeg, zeg ik met de ernstige begeerte dat de Heere het aan u zal zegenen. Een welsprekend gehoor kan iedere prediker welsprekend maken. Zo wilt mij dan heden helpen. Indien u mij uw oor wilt geven dan zal het gebrekkige van mijn tong vergoed worden. Indien u uw hart geeft aan God dan zal Hij zijn waarheid zegenen, hoe zwak zij door mij ook geuit zal worden.

1. Ik wens ten eerste een weinig tot u te spreken over *het zaad* dat u hebt ontvangen;
2. ten tweede over *de doornen*;
3. ten derde over *de uitkomst*, het resultaat er van.

I.

Ten eerste een weinig over HET ZAAD.

Herinnert u in de eerste plaats, *dat het overal hetzelfde zaad was*. Daar ginds heeft het dertigvoudige vrucht voortgebracht. Het was hetzelfde zaad dat in u verloren ging. In nog een beter geval heeft het zaad honderdvoudige vruchtgedragen. Het was volkomen hetzelfde koren dat ook in uw akker gezaaid was. De zaaier is voor al het zaad naar de graanschuur van zijn Meester gegaan. Hoe komt het dan dat het bij u geheel en al verloren ging? Indien er twee evangeliën waren, dan zouden wij tweeërlei resultaat kunnen zien, zonder dat het de schuld was van de grond, waarin het mislukte. Maar voor velen van u, tot wie ik spreek, is er gedurende uw gehele leven slechts één Evangelie geweest. U bent opgegaan naar dit huis van het gebed, waar wij nooit ons zaad veranderd hebben, doch altijd voortgegaan zijn met de ene eeuwige waarheid van God te zaaien. Velen hebben honderdvoudige vrucht gedragen van het zaad dat met volle handen van deze kansel gezaaid is. Zij hebben niets meer gehoord dan u gehoord hebt. Hoe veel beter echter hebben zij er niet mee gehandeld dan u er mee gehandeld hebt! Ik wens dat u hier eens over nadenkt. Hoe moet uw hart niet met doornen en distels bedekt zijn, dat het Evangelie, waardoor uw zuster of uw vriendin bekeerd werd, u nooit heeft getroffen! Ofschoon u zegt in het Woord van God te geloven, heeft het toch nooit zulk een uitwerking op u gehad dat u er heilig en godvruchtig door bent

geworden. U bent nog slechts een hoorder. Hoe komt dit? De schuld ligt niet aan het zaad, want het is hetzelfde dat voor anderen zo nuttig geweest is.

Gij hebt het Evangelie met *genoegen* gehoord. "Hebt gehoord," zegt u, "ik heb het al gehoord, toen ik nog een klein kind was." Uw moeder heeft u in haar armen naar het huis van God gebracht. U hebt het gehoord. En u hoort het nog, al is het u ook als een oud lied. Maar is dit nu alles? Ik ben er zeer dankbaar voor, dat u het Evangelie hoort, want ik hoop dat God het weldra in u zal doen opwassen en vrucht voortbrengen. Maar toch rust er een zware verantwoordelijkheid op u. Denkt eens aan de voorrechten die u ten deel vielen! Hoe zult u van die voorrechten rekenschap kunnen geven, indien u ze veronachtzaamt en als zij door die veronachtzaming nutteloos worden? Waarde hoorders, indien wij in het hart van Afrika woonden en wij stierven zonder te geloven in Christus, van wie wij nooit hadden gehoord, dan zou dit onze schuld niet zijn. Doch hier zijn wij in het hart van Londen, waar het Evangelie in alle straten wordt gepredikt. En zo wij omkomen zal ons bloed op ons eigen hoofd zijn. Is het uw bedoeling naar de hel te gaan? Bent u zo wanhopig slecht dat u met het kleed van de christenen om de leden daarheen wilt gaan? Indien u volhardt met uw ziel te verwoesten, dan zullen mijn ogen u volgen met tranen. En als ik niet meer bij machte ben u te waarschuwen, dan zal mijn ziel in verborgen plaatsen wenen vanwege uw verdorvenheid.

De personen die in mijn tekst beschreven worden, zijn niet slechts hoorders, doch in zekere mate *hebben zij het goede Woord ook aangenomen*. Het zaad viel niet slechts *op* de grond, maar ook *in* de grond, zodat het begon te groeien. Van u is het waar dat u het Evangelie niet afwijst of er niet over twist. Het doet mij genoegen dat u geen moeilijkheden hebt te overwinnen omtrent de ingeving van de Schrift. Of de Godheid van onze Heere. Of het feit van zijn verzoening. U hult u niet in de nevelen van de "moderne gedachte," maar u belijdt uw geloof in het oude Evangelie. Dat is nu alles heel goed, doch wat moet ik denken van het vreemde feit dat uw aannemen van de waarheid generlei uitwerking op u heeft? Het is een zeer treurig geval, niet waar, dat iemand het Evangelie gelooft waar te zijn, terwijl hij leeft, alsof het een leugen was? Indien het de waarheid is, waarom gehoorzaamt u er niet aan. De mens weet, dat er verzoening is aangebracht voor de zonde, doch hij heeft zijn zonden nooit beleden. En het grote Offer niet aangenomen. Die grote waarheden die als een sterrenkroon het kruis omstralen - hij heeft er de schoonheid van gezien. Hij heeft zich in haar glans verlustigd. Nooit heeft hij echter haar licht toegelaten in zijn hart om er een weerschijn van te doen vinden in zijn zedelijk karakter. Dit is kwaad, niets dan kwaad. Indien u de waarheid gelooft, wat doet u dan méér dan de duivel? Ja, u staat nog bij hem ten achter, want hij gelooft en siddert. En u bent er nog niet toe gekomen om te sidderen. Het behoorde zo te wezen dat elke grote waarheid welke men gelooft, invloed moest uitoefenen op het gemoed, de gedachten moest beheersen, een gestalte moest geven aan het leven. Dit is de natuurlijke vrucht van een grote geestelijke waarheid. Als de leer der genade bezit neemt van de geest en het hart bestuurt, dan zal zij het zuiverste resultaat opleveren. Maar als zij in ongerechtigheid wordt aangenomen dan is het eerder een vloek dan een zegen om zulk een kennis van het hoofd te bezitten. Is het niet verschrikkelijk Gods openbaring te geloven zonder Gods Geest te ontvangen? Het is alsof men een bron ontvangt, doch er nooit het water van drinkt. Alsof men koren in de schuur aanneemt. En toch omkomt van honger. God ontferme zich over de bezitters van een dood geloof!

Het zaad, dat onder de doornen gezaaid was, *leefde en bleef groeien*. En in het hart van vele mensen groeit in zekere zin het Evangelie van de goddelijke waarheid. Zij begrijpen het beter, kunnen het krachtiger verdedigen en er vloeiender over spreken. In zekere zin en in zekere mate oefent het ook invloed op hen uit, want de grove ondeugden worden nagelaten. Zij zijn tamelijk goede namaaksels van gelovigen. U kunt de vorm van een aar onderkennen. De halm heeft zich door de doornen heen geworsteld, tot u haar hoofd zien kunt en er toe komt om er koren van te verwachten. Neem nu echter die schijn-korenaar in de hand en betast haar. Er zijn wel de huizen, doch er is niets in. U hebt de vorm van een korenaar, doch er komen geen graankorrels uit.

Ik wens te spreken tot hen die wellicht gedoopt zijn en leden zijn van de gemeente. En ik wens u enige vragen te stellen? Geloof u niet dat er heden ten dage veel uitwendig belijden zonder innerlijke waarheid wordt gevonden? Geloof u niet dat er velen zijn die de naam hebben van te leven en dood zijn? "Ja," zegt u, "ik ken iemand, die, geloof ik, in die toestand verkeert." Kan er nu niet iemand anders zijn die juist zo oordeelt over u? Zou het niet goed zijn u zelf deze vraag te stellen? Hebt u waarlijk in de Heere Jezus geloofd? Bent u waarlijk bekeerd van de zonde en van het eigen ik? Richt uw scherp kritisch oog eens op uzelf. Onderzoek uw eigen daden en oordeelt daarnaar uw toestand. Doet u zelf eens in de smeltkroes. O, mijn God, indien ik nu eens een prediker was voor anderen en zelf verworpen moest zijn! Zal niet iedere ambtsdrager in de gemeente en ieder lid van de gemeente op dezelfde wijze tot zichzelf spreken? U zult heden middag naar uw zondagsschool gaan. Zult u de kinderen leren wat u zelf niet weet? U wilt heden avond naar een vergadering gaan en tot anderen over bekering spreken. Zult u hen aansporen tot hetgeen u zelf nooit hebt ervaren? U hebt geen schone prediking nodig. Wat u behoefd is uzelf te onderzoeken. Zulk een grondig onderzoek zal aan de gezonden geen kwaad doen en de zieken tot zegen wezen. "Heere, laat mij het ergste van mijn toestand kennen," dat is een gebed dat ik dikwijls bid. En ik raad het ook u aan te bidden.

Tot zover wat het zaad betreft. Het was goed zaad, het was gezaaid. Het was door de grond ontvangen, het wies op en beloofde voorspoedig te zullen zijn. Doch bleek in het einde toch onvruchtbaar. Er zijn zeer vele mensen die het christendom aannemen, geregeld naar de kerk gaan. En een eerlijk, zedelijk leven leiden. Doch Christus is voor hen niet alles in alles; Hij heeft slechts een zeer ondergeschikte plaats in hun genegenheden. Hun koren is overschaduwed door een gans kreupelbos van doornen die het zó verstikken dat het onmogelijk groeien en tot rijpheid komen kan. Hun godsdienst is begraven onder hun wereldsgezindheid. Droevig zal hun einde zijn. Moge God in zijn genade ons voor zulk een oordeel behoeden.

II.

Maar nu wens ik in de tweede plaats enige woorden te spreken over DE DOORNEN. Door Mattheüs worden zij aangeduid als "de zorgvuldigheid van deze wereld en de verleiding van de rijkdom." Lukas voegt er bij: "en wellusten des levens. En Markus maakt ook nog melding van "de begeerlijkheden omtrent de andere dingen." Ik veronderstel dat de zaaier geen doornen gezien heeft toen hij zijn handvol koren uitstrooide. Zij waren allen gelijk met de grond afgesneden. Hij heeft waarschijnlijk de hoop gekoesterd dat het overal goede grond was. En daarom heeft hij hem bezaaid, weinig vermoedende dat de doornen er reeds bezit van hadden genomen.

Merk wel op, *dat doornen de grond van nature eigen zijn*. Sedert de val zijn doornen de eerstgeboren kinderen van de grond. Geen kwaad dat de godsdienst in de weg staat is iets buitengewoons. Het is wat wij van de gevallen mens moeten verwachten. De genade is een uitheemse plant. Doornen zijn inheems. De zonde is zeer thuis in het menselijk hart. En, evenals onkruid, schiet zij welig op. Indien u naar de hemel wenst te gaan, dan zou ik wel enige tijd nodig hebben om u de weg te wijzen. En ik zou u moeten aansporen tot ijver en volharding. Doch indien u naar de hel wilt gaan wel! "Breed is de weg, die tot het verderf leidt." Het is slechts een weinigje verzuim of veronachtzaming. "Hoe zullen wij ontvlieden indien wij op zo grote zaligheid geen acht nemen?" Slechte dingen zijn gemakkelijke dingen. Want zij zijn natuurlijk voor onze gevallen natuur. Goede, rechtvaardige zaken zijn zeldzame bloemen die gekweekt moeten worden. Indien iemand van u schade heeft geleden aan zijn ziel door de zorgvuldigheden van het leven en de verleiding van de rijkdom, dan verwondert mij dit niet. Want dit is geheel natuurlijk. Zo wees dan op uw hoede tegen dit velerlei kwaad. Ik bid u, zegt tot u zelf: kom, er is wel iets in hetgeen deze man zegt dat waardig is om ter harte te worden genomen. Hij is wel zeer vervelend en ouderwets, doch hij kon toch wel eens gelijk hebben in hetgeen hij zegt. Het zou kunnen wezen dat ik de doornen duld in mijn hart die het goede zaad verstikken. Want ik ben van gelijke bewegingen als andere mensen. Ik smEEK u, hebt acht op uzelf, opdat u ten laatste niet bedrogen uit mocht komen.

De doornen waren reeds in de grond. Zij waren niet slechts de natuurlijke bewoners van de grond. Zij waren er in geworteld en bevestigd. Onze zonden maken aanspraak op het bezit van onze vermogens. En *vrijwillig* zullen zij dat bezit niet opgeven. Zij zullen voor de Heilige Geest, of voor het nieuwe leven, of voor de invloeden van de goddelijke genade *niet zonder hevige worsteling* wijken. De wortels van de zonde hebben zich wijd en zijd uitgespreid in onze natuur, haar met een verbazingwekkende kracht aangegrepen en vastgehouden. O, waarde hoorder, wie u ook zijn mag, u bent een gevallen schepsel. Al waart u de Paus, of de President van de Verenigde Staten, of de Koningin van Engeland, dan zou het toch waar zijn dat u in zonde bent geboren en in ongerechtigheid bent ontvangen. En dat uw onwedergeboren hart arglistig is, meer dan enig ding, ja dodelijk is. De staatskerk van de stad Mensziel heeft de duivel tot aartsbisschop. De zonde heeft onze natuur omvat, zoals een boaslang zijn slachtoffer omvat. En als zij gedurende twintig, veertig of zestig jaren haar bezit heeft gehandhaafd, dan zult u, hoop ik, niet zo dwaas zijn van te denken dat heilige dingen heel gemakkelijk de overhand zullen krijgen. Onze boze natuur is door en door conservatief. En zij zal elke poging tot een revolutie, waardoor de genade van God zal heersen door gerechtigheid, uit alle macht tegen gaan. Zo waakt dan en bidt, opdat generlei verzoeking het goede in u verstikken zou. Waakt, want de genade is een teer plantje in een grond die haar vreemd is. En in een voor haar zeer ongunstig klimaat. Terwijl de zonde in haar eigen element is. En diep in de grond is geworteld.

Weet u, waarom zo veel belijdende christenen als de doornige grond zijn? Het is omdat er werkingen zijn nagelaten die in die stand van zaken een grote ommekeer teweeggebracht zouden hebben. Het was de plicht van de landman de doornen uit te roeien. Of ze op de plaats zelf uit te branden. Als de mensen in vroeger tijd bekeerd werden dan plachten zij overtuiging van zonde te kennen. De grote ploeg der zielsbenauwdheid werd gebruikt om diepe voren te maken in de ziel. En ook het vuur brandde met heftige hitte in het gemoed. Als de mensen de zonde zagen en de ontzettende gevolgen er van bespeurden, dan werd de liefde tot die zonde bij hen

uitgebrand. Maar heden horen wij het geraas in onze oren van snelle bekeringen. Ik, voor mij, geloof in plotselinge bekeringen. En het verblijdt mij ze te zien, doch nog blijer ben ik, als ik een grondig werk der genade zie. Een diepe bewustheid van zonde, een krachtige doorwonding, veroorzaakt door de wet. Met ploegen, die slechts de oppervlakte van de grond aanraken, zullen wij de doornen nooit uitroeien. Het beste koren groeit in akkers die het best beploegd zijn. De bekering zal waarschijnlijk daar stand houden, waar de doornen niet op kunnen schieten, omdat zij door de ploeg werden ontworteld. Waarde hoorder, lijdt u thans onder een diepe en smartelijke overtuiging van zonde? Dank God er voor. Bent u in grote zielsbenauwdheid? Denk niet, dat u hiermee door een ramp bent getroffen. Moge God zelf voortgaan met u te beploegen. En dan in u te zaaïen. En een krachtig werk in u te werken. U ziet alzo dat deze doornen inheems waren in de grond, inboorlingen die het land van oudsher in bezit hadden. En dat het goed geweest was, zo zij uitgeroeid waren geworden.

De doornen moesten groeien. Er is een ontzettende levenskracht in het kwaad. Eerst doen die doornen enige dunne twijgjes uitspruiten. Die twijgen vertakken zich. En zo komen er al meer en meer om hun gezelschap te houden. Totdat het korenhalmpje als een eenzaam plantje in het midden van een kreupelbos van doornen stond. En er al meer en meer door werd overschaduwde. De doornen streefden naar de heerschappij. En hebben haar ook spoedig verkregen. Dit geschied zijnde tijgen zij nu aan het werk om het koren te vernielen. Zij versperden het de weg. Sommigen van de doortwijgen kronkelden zich om de korenhalmen, totdat deze tenslotte er door verstikt werden.

De doornen haalden al het voedsel van de tarwe naar zich toe. En zo moesten de korenhalmen verhongeren. Want er is slechts een zekere hoeveelheid van voedsel in de grond. En als dit door de doornen verteerd wordt, dan blijft er voor de tarwe niets over. Er is slechts een zekere hoeveelheid van gedachten en van kracht in de mens. En als de wereld ze ontvangt, dan kan Christus ze niet ontvangen. Indien onze gedachten zich bezig houden met zorgvuldigheden en wellusten, dan kunnen zij zich niet bezig houden met de godsdienst. Is dat niet duidelijk? Dat is de manier, waarop de doornen gehandeld hebben met het koren: zij hebben het laten verhongeren door er het voedsel van te verteren. En zij hebben het doen verstikken door er de zon en de lucht van af te sluiten. En zo werden dan die arme korenhalmen dor en zwak, geheel onmachtig om de graankorrels voort te brengen die de zaaier er van verwachtte. Zo is het ook met vele belijdende christenen. Zij zijn in den beginne werelds, echter niet zo heel werelds. Zij zijn tamelijk godsdienstig, doch niet al te ijverig. Zij zoeken de genoegens van deze wereld, maar volstrekt niet in zo hoge mate als anderen. Doch weldra komen de doornen op. En nu wordt het twijfelachtig wat de overhand zal hebben, zonde of genade, de wereld of Christus. Twee meesters kunnen er niet zijn. En vooral in dit geval is dit onmogelijk, daar geen der strijdende partijen een mededinger kan dulden. De zonde is uit een koninklijke, hoewel boze stam voortgekomen. En zo zij in het hart is, zal zij naar de heerschappij streven. En zo is het geschied dat het onkruid, in de akker geduld zijnde, het goede zaad verstikt heeft.

Laat mij u deze doornen enigszins beschrijven. Mattheüs, Markus en Lukas te samen lezende, bevinden wij dat er vier soorten van doornen zijn geweest. De eerste soort wordt genoemd: *"De zorgvuldigheden van deze wereld."* Deze zullen ongetwijfeld de armen aanvallen: zij zijn maar al te zeer geneigd bezorgd te worden en mistrouwen te koesteren aangaande wereldrijke aangelegenheden. "Wat zullen wij eten? Wat zullen wij drinken? Waarmee zullen wij ons kleden?" Deze drie-eenheid van mistroostige

vragen is voor velen een ware kwelling. Maar bezorgdheid blijft ook van de rijken niet weg. Zorg verwijlt bij rijkdom zowel als bij armoede. "Hoe zal ik méér verkrijgen? Hoe zal ik het verkregene opleggen? Hoe zal ik het vermeederen?" En zo voorts. Het is tegen "de zorgvuldigheid van deze eeuw" dat wij het sterkst gewaarschuwd worden. Elke eeuw brengt haar eigen topperij mee. Het is niet de zorg van God te behagen - er is geen enkele eeuw die *deze* zorg kent, - neen, de zorg, de bekommerning van de eeuw geldt de een of andere ijdelheid. En een van de meest blijvende zorgen is de begeerte om gelijke tred te houden met uw medegenoten, deftig en voornaam te zijn in de ogen van de wereld. En de uiterlijke schijn op te houden. Dat is de zorg die als een kanker aan het hart van velen knaagt. Knagende zorg bezorgt aan zeer veel mensen grijze haren. En zal menig voorhoofd met rimpels doorploegen. Als u de zorg laat groeien in uw ziel, dan zal zij uw godsdienst verstikken. U kunt niet tegelijk om God geven en om de mammon. "Wij *moeten* zorg hebben", zegt iemand. Er is een zorg die gepast is. En er is een bezorgdheid die ongepast is. Het is een gepaste zorg of bekommernis die u op de Heere kunt werpen "Werpt al uw bekommernissen op Hem, want Hij zorgt voor u." Het is een onbetamelijke zorg, als u er niet mee tot God durft gaan, maar ze zelf moet dragen. Wacht u voor bezorgdheid, want zij zou het hart van uw godsdienst weg knagen.

Er waren anderen, die "*de bedrieglijkheid van de rijkdom*" (volgens Matthéüs 13: 22, naar de Engelse overzetting) ervaren hebben. Onze Heere spreekt niet van de "rijkdom", maar van "de bedrieglijkheid van de rijkdom." Die twee dingen gaan altijd samen: rijkdom is altijd bedrieglijk. Hij bedriegt de mensen bij het verkrijgen er van, want zij hebben een onbillijk oordeel over de zaken, zodra er gewin voor hen in het spel is. De bekoorlijke klank van het goud of het gezicht van "de almachtige dollar" maken een wereld van onderscheid voor het oor en voor het oog bij het beoordelen van zaken. De mensen kunnen het niet bijbrengen om door eerlijkheid en oprechtheid verliezen te lijden. En zo kiezen zij dan de twijfelachtige weg. En zullen zó lang speculeren, tot het dubbelen wordt. Zij zouden er niet aan denken zulk een gedragslijn te volgen, indien de hoop op gewin hen niet bedroog. Ons gedrag moest nooit door verlies of gewin worden geregeld. Doe recht, al zou ook de hemel naar beneden vallen. Doe geen onrecht, al zou u er ook een koninkrijk door kunnen winnen. De mensen nemen Adam Smith's "rijkdom der volkeren" ter hand. Het is een merkwaardig boek, waarin zij zekere wetten vinden, die, geloof ik, even vast en onveranderlijk zijn als de wet van de aantrekkingskracht van de aarde. Gedreven door de bedrieglijkheid van de rijkdom gebruiken zij die wetten tot voorwendsel om het aangezicht der armen te vermalen. Zij zouden even goed de mensen naar de top van een rots kunnen brengen, ze van daar in de afgrond werpen, zodat zij verpletterd worden. En dan zeggen: "Dit is het natuurlijk gevolg van de aantrekkingskracht van de aarde." Zeker! De wet van de aantrekkingskracht van de aarde werkt onverbiddelijk. En evenzo werkt ook de wet van vraag en aanbod onverbiddelijk. Doch geen van deze wetten mogen wij gebruiken om er wreedheid jegens armen en nooddruftigen mee te bedekken. Toch doen velen dit door "de verleiding van de rijkdom."

Er is ook een grote verleiding in rijkdom, als hij reeds verkregen is, want er worden in de mens velerlei ondeugden door aangekweekt, welks bestaan hij zelfs niet had vermoed. De een is trots op zijn rijkdom en verbeeldt zich nederig te zijn. Hij is een man die door eigen kracht en wijsheid groot en rijk is geworden. En daarom aanbidt hij zichzelf. In zijn hart denkt hij: "Ik ben een belangrijk persoon. Ik kwam naar

Londen met een daalder in mijn zak. En nu zou ik wel een hele straat kunnen kopen." Voor zo iemand moet men eerbied hebben, niet waar? Al is hij ook op wat vreemde wijze aan zijn geld gekomen. Heden ten dage doet het er weinig toe, hoe u aan uw geld komt. Alleen, zie het te verkrijgen. En u zult een gehele menigte van bewonderaars hebben. En de verleiding van de rijkdom zal u in staat stellen om ook u zelf te bewonderen. Met de hoogmoed komt de begeerte naar de omgang met rijke lieden en naar ijdel gezelschap. En ook aldus wordt aan de godsdienst groot nadeel toegebracht. Zeer gemakkelijk komt dan afgoderij in het hart met deze wereld en haar schatten. "Ik geef niet om geld", zegt iemand. "Gij weet, dat niet het geld, maar de liefde tot het geld de wortel is van alle kwaad." Zo is het. Doch bent u er zeker van, dat u het geld niet lief hebt? u bent er in uw gedachten zeer mee bezig. U houdt het tamelijk stijf vast en vindt het hard om er van te scheiden. Ik zal u niet beschuldigen, maar wel wens ik dat u tot het besef zult komen dat rijkdom, voordat men het weet, als een worm aan het hart van de mensen knaagt.

U kunt de verleiding van de rijkdom bespeuren als u let op verontschuldigen die de mensen maken dat zij zó veel voor zich trachten te verkrijgen, doch het aan de zaak van God onthouden. "Zij zijn voornemens er heel veel mee te doen." Hoort u de duivel niet lachen. Ik spreek niet van vele geliefde broeders, hier tegenwoordig die met de middelen, hun door God geschonken, werkelijk veel doen. Maar wel van hen, die voor niets anders leven dan om schatten op te hopen. En zeggen dat zij voornemens zijn er later veel goed mee te doen. Dat *zeggen* zij. Zal het ooit tot iets meer komen dan tot zeggen? Ik vrees dat zeer vele rijken zich hierin bedriegen. Zij gaan voort met schatten te vergaderen, zonder ze ooit te gebruiken. Zij maken tichelstenen, maar bouwen niet. Alles wat zij verkrijgen zullen is een hoekje in een geïllustreerd nieuwsblad, waarin te lezen staat, hoeveel zij bij hun dood hebben nagelaten. O, mijne hoorders, hoe kunt u het aldus toelaten dat het goede in u verstikt wordt? Overal waar deze verleiding van de rijkdom de overhand verkrijgt zal zij het goede zaad verstikken. De mens kan niet met gretigheid rijkdom wensen te verkrijgen en vurig verlangen de rijkdom te behouden. En te vermeerderen. En miljonair te worden. En tegelijkertijd een waar dienstknecht van de Heere Jezus zijn. Naarmate het lichaam rijk wordt, zal de ziel verarmen.

Lukas spreekt ons van een ander soort van onkruid, genaamd de "*wellusten van het leven*." Ik houd er mij van overtuigd dat deze doornen heden ten dage een ontzettende rol spelen. Ik heb volstrekt niets tegen betamelijke uitspanning. Er zijn uitspanningen die nodig en nuttig zijn. Maar het is ellendig als uitspanning of vermakelijkheid de zaak wordt waarvoor men leeft. Uitspanning moet gebruikt worden om ons goed te doen, zoals men medicijnen gebruikt. Maar nooit mag zij als voedsel voor de mens worden gebruikt. Sommigen brengen van de vroege morgen tot de late avond hun tijd door in beuzelingen. Of soms werken zij met geen ander doel dan om geld te verkrijgen ten einde hun genoegens en vermakelijkheden te kunnen bekostigen. Dit is slecht. Door zulk voortdurend beuzelen zijn alle heilige gedachten en godvruchtige voornemens in veler hart onderdrukt en verstikt geworden. Wat de wereld "plezier" noemt, is de dood voor alle denken. Dit is de eeuw van buitensporig genieten, iedereen haakt naar genot. In de meer sobere tijd van onze vaders hadden de mensen iets beters dan dwaze pret om voor te leven. De doornen verstikken de eeuw.

Markus voegt er bij: *en de begeerlijkheden omtrent andere dingen*. Ik zal al die andere dingen niet bij name opnoemen. Maar alle dingen, behalve de dingen van Christus en

van de Vader zijn "andere dingen." Indien iemand zijn leven doorbrengt met iets dat niet is tot de eer van God, hoe goed het op zichzelf ook mag wezen, dan wordt het goede zaad door een geringer voorwerp verstikt. Iemand is zeer bedreven in de kunst zo hij er alle krachten en gaven aan besteedt. Dan doet hij er wel aan, indien die kunst gebruikt wordt als een muilnier voor Christus, om er op te rijden. Maar zo de kunst rijdt op Christus, dan is dit een groot kwaad. Ik ontmoette jaren geleden eens een predikant die mijlen ver liep om een nieuw soort van kever te zoeken. Hij was een groot insectenkundige. En *daarvoor* heb ik hem niet gelaakt, want voor een nadenkend man is er uit de insectenkunde zeer veel nuttigs te leren. Indien hij echter zijn predikdienst veronachtzaamt om insecten te kunnen vangen, dan verwondert het mij niet dat zijn gemeenteleden wensen dat zijn insecten zijn oude preken maar weg knagen omdat zij zo heel oud en oudbakken zijn. Ik noem het een verstikken van het zaad als onze geest beheerst wordt door de beoefening van iets dat van minder aanbelang is, terwijl dan de zaak van God en van de waarheid slechts de tweede plaats moet innemen in het hart. Iedere keer als Christus niet ons alles is in alles wordt het zaad in onze ziel verstikt. U bemerkt mijn gedachtegang. Wat het ook zij - gewin, roem en eer, wetenschap, genot en genoeg - het kan alles doornen zijn die het zaad verstikken.

Ds. Jay heeft nooit méér voldoening gesmaakt dan toen hij eens te Bristol een briefje ontving van de volgende inhoud: "Een jongn die voorspoedig is in zijn zaken verzoekt om het gebed van Gods volk dat de voorspoed geen strik voor hem mag worden." Ziet toe, dat u uw voorspoed in dit licht beschouwt. Mijn lieve vriend, Dr. Taylor van New York zegt dat sommige hedendaagse christenen een "vlinder-christendom" bezitten. Als tijd en kracht, gedachten en talenten allen tot bloot amusement zijn aangewend, wat zijn dan die mannen en vrouwen anders dan vlinders? Wat men de "hoge kringen" van de samenleving noemt, is slechts een verzameling van mensen die hun tijd in ijdelheid doorbrengen. En elkander daarin behulpzaam zijn. O, waarde hoorders, wij zijn toch waarlijk niet in de wereld gekomen om onze tijd te verbeuzelen! Ik geloof niet, dat wij in de wereld zijn gekomen om ons dood te zwoegen. En evenmin om ons leven te laten wegroesten in ledigheid. Wij zijn hier gekomen, zoals men in een portaal komt, ten einde daarna het huis binnen te treden. Het leven is de doorgang naar het paleis van de hemel. Gaat er op zulk een wijze doorheen dat u met heilige vreugde tot de Koning in kunt gaan. Indien u uw hart en uw gedachten aan deze voorbijgaande dingen wijdt - waarin zij ook mogen bestaan - dan zult u uw zielen ten verderve voeren. Want dan kan het goede zaad niet groeien.

III.

En zo zal ik nu tenslotte stilstaan bij DE UITKOMST. Het zaad was onvruchtbaar. Deze doornen en distels konden het zaad niet uitrukken of het wegwerpen. Het bleef waar het was. Doch zij verstikten het. Zo kan het ook wezen dat uw zaken, uw zorgen, uw genoegens de godsdienst niet bij u ontworteld hebben - zoals hij is, is hij nog bij u aanwezig. Maar die dingen verstikken uw betere gevoelens. Een man die stikt is tot niet veel meer in staat. Als een dief in zijn huis komt en hij wenst zijn eigendom te verdedigen, wat kan hij dan daarvoor doen, terwijl hij stikt? Hij moet wachten totdat hij weer op adem komt. Welk een massa van verstikte godsdienst hebben wij rondom ons! Die godsdienst kan nog in leven zijn. Ik weet niet of hij het is of niet is. Maar wél weet ik, dat hij een zeer doods voorkomen heeft. God behoeft u er voor dat uw godsdienst verstikt wordt!

Ik heb u reeds gezegd dat er al het nodige voedsel aan was onttrokken. Ziet op vele christenen. Ik noem hen christenen, omdat zij zichzelf zo noemen. Een jongen liep te koop met koekjes en riep overluid: "Warme koekjes!" Iemand die er één van hem kocht bevond dat zij geheel koud waren. "Jongen," zei hij, "waarom hebt u die koekjes warm genoemd?" "Omdat zij zo heten," antwoordde de knaap. Zo zijn er ook veel mensen, die christenen genoemd worden, doch geen christenen zijn. Zij zijn onder die naam bekend. Maar het wezen van christen te zijn is door andere dingen in hen vernietigd. U ziet de gestalte van een christen. U hoort iets van de spraak van een christen. Doch de vrucht van een christen is er niet. Dat is het gevolg van het verstikken door de doornen. Van de zorgvuldigheden, rijkdom, wellusten des levens en van wereldsgezindheid in het algemeen.

Het weinigje leven dat er in het koren was, was ziekelijk. Laat mij sommige personen er opmerkzaam op maken dat hun geestelijk leven zwak begint te worden. Hoe lang heeft heden uw morgengebed geduurd? Bloost niet. Ik zal er niets meer van zeggen. Heden avond gaat u niet naar de kerk? u acht het genoeg zo u de *halve* zondag aan Gods aanbidding wijdt. Zou u niet graag ergens wonen waar u in het geheel niet naar de kerk hoeft te gaan? Hoe dikwijls leest u in de Bijbel? Is het u een genot om met uw gezin te bidden? Ach! Zeer veel zogenaamde christenen hebben de huisgodsdienst maar voor goed opgegeven. Hoe staat het met het bijwonen der weekbeurten? u gaat niet dikwijls naar de bidstond. Neen, de kerk is te ver. "Wel, ik zou er wel graag heen gaan, maar, ziet u, er is dan juist een buitenpartij." Wilt u dan in de winter komen? "Ja, dat zou ik wel willen, doch dan komt juist de een of ander. En dan brengen wij te samen de avond door met een gezellig spel." Hoe velen zijn er niet in die toestand! Ik zal hen niet oordelen; maar ik herinner mij dat een voortreffelijk leraar placht te zeggen: "Als de weekbeurten worden overgeslagen dan kan men wel vaarwel zeggen aan het leven van de godsvrucht." Zulke mensen schijnen zich nooit te baden in hun godsdienst. Zij bevochtigen zich slechts een weinig. En zo trachten zij een goed en rein voorkomen te hebben. Maar inwendig zijn zij niet gereinigd.

En wat aangaat het openlijk belijden van Christus - daarin komen velen geheel en al te kort. Indien u in de engte werd gedreven met de vraag op de man af: "Bent u een christen?" u zult zeggen: "Wel, ik ga naar de kerk." Maar u begeert ganselijk niet u de lieflijke beschuldiging te laten aanleunen. Onze vrienden van het "Leger des Heils" schamen zich hun godsdienst niet. Waarom zou u er u wél voor schamen? Onze Kwakervrienden plachten breedgerande hoeden te dragen. Doch tegenwoordig leggen zij, zeer terecht, hun eigenaardige kledij af. Nu hoop ik maar dat dit voor u het teken niet is dat u uw godsdienst mag verbergen. En zoveel mogelijk der wereld gelijkvormig mag wezen. Hoopt u krijgsknechten te wezen zonder dat u ooit uw uniform draagt? Dat is een van de kentekenen van een kwijnende godsdienstigheid.

Als het er toe komt om het Evangelie te verdedigen, waar ziet u dit dan in onzen tijd? Ik heb gehoopt dat er onder de Baptisten velen gevonden zouden worden, wie de waarheid ter harte gaat. Maar thans kom ik tot de gevolgtrekking dat het bij velen is als met de speelman. Men vroeg hem welk beeld Wellington en welk beeld Bonaparte voorstelde: "Hetwelk u maar wilt, lieve kinderen," antwoordde hij, "betaalt uw entree en kiest dan maar zelf, wie u wilt!" Vrije wil of vrije genade, menselijke verdienste of Christus' zoenbloed - dat komt er heden niet meer op aan. Nieuwe of oude theologie, menselijke bespiegeling, of goddelijke openbaring - wie geeft er om? Wat is er hun aan gelegen of Gods waarheid of de leugen van de duivel stand houdt? Ik ben deze dwazen moe! De doornen hebben het zaad verstikt op de kansels en in de kerken,

zowel als in de afzonderlijke personen. Ach! Dat God mocht wederkeren! Dat zijn Geest mannen onder ons verwekte die in waarheid geloven. En die de kracht van hun geloof tonen!

De vrucht van veel hedendaagse vroomheid is *nihil*. Ik was eens in gezelschap met enige bejaarde christenen. Zodra wij bijeen waren begonnen wij al dadelijk te spreken van de weg, die God houdt met zijn volk. En wij verhaalden elkaar voorbeelden van gebedsverhoringen. En wij spraken over de vrije genade van God en zijn getrouwheid jegens zijn heiligen. Toen die gesprekken een poosje geduurd hadden gaf één van hun te kennen dat hij er veel van had genoten. "Helaas," zei hij, "niemand spreekt thans meer van God. Zeer zelden hoort men meer melding maken van zijn voorzienigheid en zijn bereidwilligheid om het gebed te verhoren.

Men spreekt over de marktprijzen en het weer. En de "Home rule" (zelfregering in Ierland); en over de heer Gladstone. En over de "Scheiding van Kerk en Staat." Doch zeer weinig over de Heere Jezus Christus." Dat getuigenis was waar. In vroeger tijd spraken de kinderen Gods dikwijls met elkander. En de Heere stond aan het venster en luisterde. "De Heere merkt er toch op en hoort." Hij beminde hun gesprekken zó zeer dat Hij zei ze te willen schrijven in een boek. "Er is een gedenkboek voor zijn aangezicht geschreven voor degenen die de Heere vrezen en voor degenen die aan zijn naam gedenken." Waar kunt u thans bevindelijke christelijke gesprekken horen? De doornen verstikken de heilige gemeenschap. Vurig gebed! Krachtig gebed! Waar vindt u het? Gode zij dank, wij hebben hier sommige broederen, van welke het gebed de vensters van de hemel zou kunnen openen of toesluiten. Maar dit kan niet van zeer velen worden gezegd. Gaat eens naar de bidstonden in de meeste kerken. Hoe arm zijn zij! Op het platte land worden de bidstonden gedurende de hooitijd en de oogst gans en al nagelaten. In Londen laat men de bidstonden niet ophouden in de zomer, omdat zij van te weinig aanbelang zijn om er formeel van *te zeggen* dat zij ophouden. Hoe kunnen wij een zegen verwachten, als wij te traag zijn om er om te vragen? Is het geen bewijs van de stervende toestand van de godsdienst, als wij zelfs leraren twijfel horen opperen aan de waardij van bidstonden. Alleen maar om er hun onverschilligheid door te bedekken?

Waar ziet u een innig, hartelijk genieten van de dingen van God? Het geestelijk leven moet wel heel flauw en zwak zijn als er zo weinig verlustiging is in de heilige dienst. O, mocht het oude Methodistische vuur weer eens opvlammen! O, dat wij bij de klank van Jezus' naam ons hart in ons van blijdschap voelden opspringen! O, dat wij als lichtbakens waren, dat de vlam van onze heilige liefde en zielsverrukking opging naar de hemel! Het is een droevige dag, als de godsdienst uitgaat zonder zijn sieraad van de blijdschap te dragen. Als een leger zijn vlag heeft achtergelaten dan heeft het blijkbaar alle gedachten aan de overwinning opgegeven.

Indien er verval is in het geestelijk leven dan kunnen wij geen daden van heilige toewijding verwachten. O, dat er mannen en vrouwen waren die hun albasten fles tot Jezus brachten! Het verheugt mij die soort van klacht te horen: "Ik heb voor de Heere niet gedaan wat ik had moeten doen. Ik ben nu al sedert vele jaren een gelovige geweest. Maar ik heb voor zijn zaak niet gegeven wat ik er voor had moeten geven. Zeg mij wat ik doen moet." Er zijn hoopgevende tekenen in zulke vragen. En daarom zijn zij goed. Maar nog beter zou het zijn om maar vroeg te beginnen ten einde zulk leedgevoel te voorkomen.

Ik wens u, mijn waarde hoorder, de vraag voor te leggen: bent u vruchtbaar geweest? Bent u vruchtbaar geweest met uw bezittingen? Bent u vruchtbaar geweest met uw talent? Wat doet u thans voor Jezus? De zaligheid wordt door geen doen verkregen van mensen. U bent zalig geworden uit genade. Maar indien u aldus zalig gemaakt bent, toont het door u toegewijd leven aan de dienst van de Heere. Wijd u heden opnieuw en ten volle aan de dienst van uw Meester. U bent uw zelf niet, u bent duur gekocht. En zo u niet gelijk wilt wezen aan dit door de doornen verstikte zaad, zo leeft met een alles verterende ijver, terwijl u leeft.

"Maar", zegt iemand, "daar zijn de doornen." Ik weet het. Zij waren hier, toen onze gezegende Heiland onder ons is gekomen. En zij zijn tot een wrede kroon voor Hem gemaakt. Zult u er nog meer aankweken? Mag ik u dringend en ernstig vragen om niet langer doornen te kweken? Zij zijn nutteloos. Er komt geen goed uit voort. Alles wat u najaagt dat niet tot eer van God is, is een doorn en is tot niets nut. In het eind zal hij u even smartelijk zijn als hij uw Heere geweest is. Een doorn zal uw vlees, ja, ook uw hart verscheuren. Als u komt te sterven zullen deze doornen in uw hoofdkussen wezen. Zelfs als u sterft in de Heere zal het uw hart grieven als u bedenkt dat u niet méér voor Jezus geleefd hebt. Indien u voor deze dingen leeft, dan zal het u berouwen, want zij zijn gelijk doornen, pijnlijk in het verkrijgen, pijnlijk in het behouden en pijnlijk in het uitrukken ervan. U die wel eens een doorn in uw hand gehad hebt, weet wat ik bedoel. Wereldse zorgen komen met smart, blijven met smart, en worden niet dan met smart weggedaan.

Toch is er nog enige nuttigheid in doornen. Waarin bestaat die nuttigheid? Ten eerste: zo u heden doornen bij u hebt, doe er mee wat een kind er mee doet. Wat doet het kind? Als hij een doorn in zijn vinger krijgt ziet hij er naar en schreit. Hij doet hem zo zeer! Dan loopt hij naar zijn moeder. Dat is de lieflijke nuttigheid van de tegenspoed, het verschaft hem terstond toegang tot zijn moeder. "Waarom komt u hier," zegt zij wellicht, "ga spelen in de tuin." Maar hij schreit en roept: "Ach, moeder, ik heb een doorn in mijn vinger." Dit argument is volkomen voldoende om hem de gehele aandacht van de koningin des huizes te verzekeren. Zie met hoeveel tederheid zij die kleine dolk verwijdert! Laat uw zorgen u uitdrijven tot God. Ik zou het niet betreuren als u vele zorgen hebt, indien zij allen u slechts dringen tot gebed. Indien elke smart of kwelling u meer doet steunen op Jezus, zal het een weldaad voor u zijn. Het is aldus, dat u ook van de doornen een goed gebruik kunt maken.

En dan kunnen doornen ook gebruikt worden om er een heg van te maken ten einde de bokken van werelds vermaak te beletten de jonge plantjes van uw genadegaven te eten. Laten de zorgen des levens de verzoekingingen weren die u anders ernstig kwaad en nadeel zouden berokkenen.

Mogen wij elkaar ontmoeten in de hemel! Welk een grote vergadering is het, tot welke ik heden heb mogen spreken. Van de einden der aarde bent u wellicht hier gekomen. De Heere zegene u! Er zijn hier zeer vele vreemdelingen, want de meeste van onze gewone hoorders zijn uit de stad. Wellicht zal ik u dus nooit weer zien op aarde. Mogen wij elkander allen ontmoeten in de hemel, waar nooit doornen zullen groeien! Mogen wij door de engelen vergaderd worden ten dage als de Heere zeggen zal: "Brenge de tarwe samen in mijn schuur!" Amen. Zo zij het.

Uit zijn boek: "De gelijkenissen van de Heiland"

6. De parel van grote waarde

"Wederom is het koninkrijk der hemelen gelijk een koopman, die schone paarlen zoekt; dewelke, hebbende een parel van grote waarde gevonden, ging heen, en verkocht al wat hij had, en kocht dezelve." Matthéüs 13:45, 46

Een koopman legt er zich op toe om met zijn handel winst te doen. Hetzij hij handelt in paarlen of in graan, het is niet door arbeid, dat hij hoopt rijk te worden. Dat laat hij over aan hen, die in het zweet huns aanschijns hun brood eten. Zijn brood tracht hij te verkrijgen door het zweet van zijn brein. Hij is niet zo zeer afhankelijk van arbeid als wel van kennis, van bekwaamheid, van het oordeel, dat zijn bekendheid met de waar, waarin hij handelt, hem geeft boven anderen. Nu is, in zeker opzicht, deze koopman reeds bij de aanvang het beeld, het type van hen, die Christus zoeken. Christus en de zaligheid kunnen niet verdiend worden; men kan ze niet verkrijgen als loon voor arbeid. Maar Christus kan wèl verkregen worden door kennis. Wat zegt de Schrift? "Door zijn kennis zal mijn knecht, de rechtvaardige, velen rechtvaardig maken;" dat is: door dat zij Christus kennen, worden zij gerechtvaardigd. Dat is eigenlijk slechts een andere wijze van voorstelling der verlossing, die aldus is uitgedrukt: "Hoe zal ik horen, zonder die mij predikt?" Het werk begint met het horen van de prediker, dan gaat het voort met het geloven van hetgeen zij horen, en door het geloven worden zij zalig. Dat is innerlijke kennis - kennis die door Gods boodschapper of door Gods Woord is medegedeeld - kennis, die gehoord, kennis, die geloofd werd. Aldus komen de mensen tot de kennis van Hem wie te kennen het eeuwige leven is, want als iemand Christus kent en Hem verstaat, zodat hij Hem zijn hart geeft, dan is hij behouden. In zover dus de koopman zijn voordeel zoekt door meerdere kennis, wordt hij een type van de mens, die zalig wordt door het verkrijgen van de kennis van de heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus.

Ik zal hier echter niet bij verwijlen, maar terstond spreken van de koopman in deze gelijkenis, want hij is een gepast beeld van velen, die Christus aangrijpen en in Hem hun alles in alles vinden. Beschouwen wij deze koopman, terwijl hij vier dingen doet:

1. ten eerste zoeken;
2. daarna vinden;
3. vervolgens verkopen;
4. en eindelijk kopen.

I.

Wij zullen hem dan in de eerste plaats gade slaan TERWIJL HIJ ZOEKT. "Wederom is het koninkrijk der hemelen gelijk een koopman, die schone paarlen zoekt." Dit verschilt van de man, van wie wij zo even gelezen hebben, die als bij toeval een schat vond, toen hij op de akker was. Hij zocht naar iets anders en vond toen onverwachts de schat. Dat is de mens, die God in zijn oneindige vrijmacht verlost en zaligmaakt, ofschoon hij tevoren onverschillig en zorgeloos was. Deze koopman is iemand van edele aard. Zijn geest, zijn verstand is meer ontwikkeld, hij is van een geheel andere gezindheid. Hij zoekt schone paarlen - iets goeds, niet juist die éne parel van grote waarde, want in den beginne wist hij daar niets van; maar toch hij zoekt paarlen, en tengevolge van zijn zoeken vindt hij die éne parel.

Merk nu op, dat bij hem, als zoeker het verstand gescherpt, de geest opgewekt en met iets werkzaam is. Hij denkt aan iets - hij denkt aan paarden.

Zijn hart is vervuld met zijn zaken. Hij spant er zijn krachten voor in. Al zijn gedachten worden bezig gehouden door edelgesteenten. O! dat wij de mensen konden opwekken om hun denkvermogen te oefenen, en daarna hun gedachten te besturen, te regelen en te beheersen! Denken is echter een werk waar zeer veel mensen een tegenzin in hebben. Zij zijn oppervlakkig. Wij kunnen hen er niet toe bewegen om over iets te denken. Hoe komt het, dat de mensen zo verzot zijn op het lezen van romans en zo zelden ware geschiedenissen lezen, die toch even boeiend en belangwekkend zijn, en oneindig meer geschikt om genoeg te verschaffen of een aangenaam tijdverdrijf te bieden? Het is omdat de geest van de mensen oppervlakkig, beuzelachtig is. Een onbeduidend verhaal - een dwaze liefdesgeschiedenis, zal hen uren lang bezighouden, maar iets degelijks, iets dat der moeite waard is om te weten, heeft weinig bekoorlijks voor hun ondiep verstand. Van velen wordt het verstand zelfs nooit met iets geoefend. Er zijn niet weinige mensen, die zó hard werken met hun handen en zóveel vermoeienis verduren door lichamelijke arbeid, dat zij nauwelijks tot veel denken in staat zijn, terwijl wederom anderen hun tijd verdoen en hun leven doorbrengen in luiheid, totdat zij gans en al onbekwaam zijn tot denken. Zij zijn traag en vadsig. Hun ziel lijdt aan vermolming. Hun brein werkt niet. Zij schijnen in een voortdurende toestand van stompzinnigheid te verkeren en wakende te dromen. Ach! dat de mensen wijs waren, dat zij wilden nadenken! Gelukkig de prediker, die zou weten, dat hij zijn woord richt tot waarlijk verstandig ontwikkelde en nadenkende hoorders. Dan zouden wij verwachten, dat de handvullen van goed zaad in de open voren zullen vallen en een overvloedige oogst voortbrengen. Het verstand van deze koopman was wakker. Hij had zaken te doen.

Even duidelijk is het ook, dat hij zich een bepaald doel voor ogen had gesteld. Hij had zich toegelegd op het zoeken van paarden en dat zoeken van paarden was voortaan zijn levensdoel. Indien u hem had ontmoet en tot hem had gezegd: "Wat zoekt u?" Hij zou terstond hebben geantwoord: "Ik zoek naar schone paarden, hebt u er ook voor mij te koop?" Wij zouden terstond met dat antwoord gereed zijn geweest. Vraag nu echter eens aan menigeen, die u ontmoet: "Vriend, waarvoor leeft u?" Hij zou u misschien zeggen wat zijn beroep of bedrijf is; maar indien u bij hem aandringt met de vraag: "Wat is het grootste doel van uw leven?" dan zou hij niet gaarne zeggen, dat hij slechts leeft voor zijn vermaak of genot. Het zou hem niet licht behagen u te zeggen, dat hij leeft om te schrapen en te sparen en rijk te worden. Hij zou nauwelijks weten wat te antwoorden. Vele jonge lieden bevinden zich in die toestand: zij hebben geen bepaald doel voor ogen. Nu zult u geen goed scheepskapitein zijn, indien u de haven niet kent, waar u heen stuurt. U zult allesbehalve een gelukkige loopbaan hebben, jongeling, als u na een vak of ambacht geleerd te hebben, u vestigt zonder een bepaald doel voor ogen te hebben. Zeg tot uzelf: "Ik kan slechts leven voor twee dingen. Ik kan leven voor God of ik kan leven voor de duivel; voor wie van beiden leef ik?" Tracht hieromtrent tot een bepaalde en vaste overtuiging te komen. Ik zal het u even vrijmoedig en even duidelijk voorstellen als Elia het voorgesteld heeft, toen hij zeide: "Zo Baäl God is, volgt hem na; en zo Jehova God is volgt Hem na." Indien de wereld, indien het vlees, indien de duivel waard is gediend te worden, zo gaat heen, volgt de loopbaan van de zinnelijke mens en komt daar dan rond voor uit. Weet zelf wat u wilt en wat u doet; maar indien God het waard is gediend te worden, indien uw ziel het waard is behouden en zalig te worden, zo legt u hierop toe; maar sluipt niet door de

wereld, terwijl u wezenlijk slechts uzelf zoekt, zonder evenwel de moed te hebben tot u zelf te zeggen, dat u alleen voor uzelf leeft.

Deze koopman had zich voorts een doel voorgesteld, dat volstrekt niet alledaags was. Andere mensen kunnen in stenen doen, of in graan, of in hout; hij deed in paarlen. Hij was een koopman, die paarlen zocht, en dat wel de allerschoonste. Hij handelde niet in gewone zeepaarlen of in paarlen, die men in de Schotse rivieren vindt, maar in schone paarlen. Hij stelde zich in zijn handel een schoon, verheven doel voor ogen. Ik wenste wel van God, dat velen, die Christus nog niet gevonden hebben, zoveel gezond verstand, besprengd met genade, hadden om te zeggen: "ik zal streven naar iets goeds. Mijn leven moet niet laag bij de grond zijn." Het is voor een jongeling een teken ten goede, als zijn hart uitgaat naar hetgeen groot en goed is, als hij bij zichzelf zegt: "ook mijn leven zal niet voor de aarde, maar voor de hemel wezen. Ik zal geen laag doel najagen, ik zal geen lust of behagen vinden in hetgeen slechts de zinnen streelt en uit de aarde aards is. Ik zal streven naar iets waar mijn consciëntie vrede mee kan hebben; iets waaraan ik met blijdschap zal kunnen denken als ik kom te sterven, iets, dat het merk der echtheid en der gangbaarheid draagt, als ik het naar de maatstaf der andere wereld zal moeten schatten." O u jeugdig koopman, als u een zaak wilt gaan beginnen, zo beveel ik u ten zeerste deze zaak aan van schone paarlen te zoeken. Zoek de waarheid, zoek eerlijkheid en oprechtheid, zoek matigheid, zoek vrede, zoek liefde, zoek datgene, dat u vroom, waar en oprecht maken zal. Ik zal u straks zeggen, waar u dit alles kunt vinden, maar laat het voor het ogenblik genoeg zijn om een lofwaardige eierzucht in u op te wekken voor alles, wat eerlijk is en wèl luidt, met een vurige, hartelijke begeerte naar hetgeen uw eigen geweten voldoet.

Hij ging dus om paarlen te zoeken en hij zocht ze met grote ijver. De koopman zocht schone paarlen. Hij opende geen winkel, zeggende: "Hier koopt men paarlen van hen, die er mee hier willen komen"; neen, hij ging er voor op reis; hij ging ze zoeken. Hoe ver hij er wel voor reisde, weet ik niet; maar zulk een Oosters handelaar doet dikwijls zeer verre reizen. U kunt hen ontmoeten te Nischni-Nowgorod, in het zuiden van Rusland met kooplieden, die rondom de wereld zijn geweest om te zoeken hetgeen zij nodig hebben; mensen, die niet altijd per spoor reizen, maar elke afstand te voet zullen afleggen, zo zij slechts de dingen kunnen verkrijgen, waar zij hun hart op hebben gezet en waarin zij handelen. Afstand schijnt voor hen geen belemmering te zijn. O! wanneer iemand zich een edel doel voor ogen heeft gesteld en zegt: "Eer ik sterf zal ik iets tot stand brengen, dat recht en goed is, weldadig en nuttig voor mijn medemensen", dan zal hij alle moeilijkheden, waarvoor anderen zouden bezwijken, onder de ogen zien en te boven komen. Ik bid God, dat hij de volharding moge hebben om het ten uitvoer te brengen, en dat hij moge zeggen: "Is er iets, dat goed voor mij is om te leren, dan zal ik het leren, welke zorg en moeite het mij ook moge kosten, wat pijn in het hoofd en smart in de ziel ik er ook om moet verduren, tot welke prijs van lijden ik ervaring zal moeten verkrijgen en hoeveel nachtwaken de studie mij ook moge kosten. Indien er iets gedaan moet worden, dat goed en recht is, dan zal ik het doen, wat ik er ook voor in de waagschaal zal moeten stellen, want ik zoek schone paarlen.

En bij dat zoeken is die man ook met groot oordeel des ondersheids te werk gegaan. Als wij zeer ijverig zijn en een sterke begeerte naar iets hebben, dan lopen wij groot gevaar van gemakkelijk bedrogen te worden; maar deze koopman, die schone paarlen zocht, was niet als een vrouw, die geen verstand heeft van paarlen, neen, hij kon een

parel herkennen, zodra hij er één zag. Hij kende de natuur en de waarde van de paarden. Hij kon u zeggen, welke gevlekt of bewolkt waren en welke straalden van een zachte glans en welke van het zuiverste water waren. Hij was in staat om een echte van een nagemaakte parel te onderscheiden. Hij was een koopman, die schone paarden zocht. Ja, waarde vrienden, en ik bid God, dat, zo Hij in het hart geeft van een broeder, hier tegenwoordig, om te leven voor hetgeen recht en waar is, Hij u een groot onderscheidingsvermogen geve, want er is ZEER VEEL NAMAAK in deze wereld en u zoudt allicht iets kunnen aangrijpen in de waan, dat het iets goeds is, iets wezenlijks, terwijl het daarna zou blijken niets dan een schaduw te zijn. Zoekt niet slechts paarden, maar zoekt SCHONE paarden; streef naar het goede, ja, gebruikt al de vermogens van uw ziel om het beste te verkrijgen.

Deze koopman schijnt in zijn zaken geen al te grote verwachting te hebben gekoesterd. Hij zocht paarden. Zij moesten van een zekere grootte en zuiverheid zijn. Blijkbaar dacht hij er ene aanzienlijke hoeveelheid van te kopen. Dat was het, wat hij zocht: "Schone paarden" (in het meervoud). Hij had er volstrekt niet op gerekend zo gelukkig te zijn een zó grote parel te zullen vinden, dat zij het rantsoen van een keizer waard was. Daarnaast had hij niet gezocht, ofschoon zijn hart er wel naar uitging. Indien iemand gevraagd had: "Zoudt u gaarne één zeer grote parel vinden?" dan zou hij gezegd hebben: "gewis! en wel oneindig liever dan een groot aantal kleine." Hij heeft dit nauwelijks gehoopt en daarom zoekt hij er ook niet naar. Maar toch! hij wilde haar maar al te graag hebben, als hij haar kon hebben, als hij haar op zijn weg tegenkwam. Evenzo, mijne vrienden, spreek ik van een klasse van mensen - en ik hoop, dat vertegenwoordigers van hen zich onder ons zullen bevinden - die alles verlangen te bezitten, wat goed en waar is. U verlangt in alle dingen matig te zijn; u verlangt een karakter te hebben, waarop geen smet kleeft. Ik herinner mij, dat dit ook mijn verlangen was, toen ik voor het eerst dacht aan het leven, dat vóór mij lag. Eer ik de Heere kende, placht ik te denken: "Ach! mocht ik slechts bewaard blijven voor oneerlijkheid, mocht ik bewaard blijven voor een boosaardig gemoed, mocht ik welgezend en waar zijn!" Dat waren de paarden, die ik zocht. Ik wist toen nog niet, dat ik iets kon vinden, waarin al die paarden van mindere waarde lagen opgesloten en nog veel meer bovendien. Toch is het goed, dat er zulke begeerten in het hart zijn, inzonderheid bij jonge lieden. Ik wenste, dat zij ook in het hart waren van de ouden van dagen, indien zij tot nu toe de parel van grote waarde nog niet gevonden hebben.

Aldus heb ik u de man getoond, terwijl hij zocht. Zou hij ook heden in ons midden zijn? Maar misschien is het geen man, het kan een vrouw, een koopvrouw zijn. Vrouwen kunnen uitstekend zaken doen. Lydia, de purperverkoopster, was ongetwijfeld een zeer bekwame handelaarster, en voor de goddelijke handel, waarvan wij thans spreken, is er geen onderscheid. Welnu, mijne vrienden, u kent de Heere nog niet, maar u streeft naar alles wat voortreffelijk is en dat is in zoverre zeer goed.

II.

Laat ons nu een stap verder gaan en die man gadeslaan, terwijl hij vindt. Overal kocht hij paarden. Waar hij ook heenging, overal vroeg hij aan de mensen of zij ook paarden hadden. Hij ging in de achterbuurten, in de stegen en gangen van de grote steden en zocht er in die oude tijd de Joden op, die gewoonlijk de morsigste straten der stad bewoonden. Hij verlangde te weten, of zij ook paarden hadden. Het was paarden des morgens, paarden des middags, paarden des avonds. Indien iemand des nachts onder zijn venster "paarden" had geroepen, hij zou terstond naar buiten zijn gesneld om ze

mchtig te worden. Hij zocht ijverig naar paarden, en zo geschiedde het, dat de parel in zijn bezit kwam, die hij niet eens gehoopt had te zullen zien. Het was meer dan hij verwachtte. O! ik bid God, dat sommigen, hier tegenwoordig, wier hart in oprechtheid uitgaat naar hetgeen recht en goed is, Christus mogen vinden, die in zich meer van de geest der matigheid, oprechtheid, waarheid en menslievendheid heeft dan overal elders wordt gevonden. O! dat zij Hem mochten vinden, die de waarheid is en wiens leer volmaakte heiligheid en het eeuwige leven is. Dat zal meer wezen dan zij ooit gedacht hebben te zullen vinden; maar o! hoe verheugd zullen zij wezen als zij het gevonden zullen hebben! Gewis! indien iemand, dan was deze man in de gelegenheid om een fraaie parel te vinden. Hij kocht "schone paarden"; niet de éne parel; maar hij handelde in parelen, en zo was het waarschijnlijk, dat, indien de kostelijkste parel door iemand gevonden kon worden, hij die iemand zijn zou. O! indien u begeerte hebt naar hetgeen recht en waar en goed is, dan vertrouw ik, dat de Heere Jezus zich aan u zal openbaren, en dat u zult zeggen: "Dit is nu eigenlijk hetgeen ik zocht, waarnaar ik verlangd en gesmacht heb, en hier is het."

Die vondst was voor deze koopman zeer opmerkelijk. Schone paarden vond hij niet; hij vond wat oneindig beter was, een enkele parel; en voor hem bevatte die ene parel al de kleine parelen, waarnaar hij tevoren had gezocht. Verkondigt het, laat het alle mensen weten, dat alles wat op de aarde goed is - alles wat waar is, alles wat recht is, alles wat liefelijk is, alles wat filantropisch is, alles wat wèl luidt, alles wat loffelijk is voor God en prijzenswaardig onder de mensen in het onderwijs van de Heere Jezus Christus wordt gevonden, en ons zal gegeven worden, en in ons zal gewrocht worden, als wij ons aan Hem onderwerpen en Hem tot ons alles in allen maken. Hij, die een Christen is, heeft, zo hij volkomen een Christen is, alle goede zaken in één zaak. Indien er iets is, dat door wijsgeer of geleerde geloofd en geprezen moet worden, u zult het vinden in het voorbeeld van de Meester en Hij zal ons genade geven om het te openbaren in onszelf.

Zo heeft deze man dan in één zaak alles gevonden. Wat de waarde van die parel was weet ik niet. Dit alleen weten wij, dat hij haar alles waard achtte wat hij had; hij ging heen en verkocht alles, wat hij had, teneinde haar te kunnen kopen. En blijkbaar heeft hij gedacht, dat zij al de andere paarden waard was, die hij ooit heeft gezocht, want indien hij alles wat hij bezat aan die éne parel ten koste heeft gelegd, dan is het duidelijk, dat hij van nu voortaan het zoeken naar mindere paarden moet hebben opgegeven, daar hem geen kapitaal meer restte. Maar hij vond die éne parel van meerder aanbelang dan alle andere paarden, en meer waard dan alles wat hij bezat. Ja, ik sta u er borg voor, dat hij haar veel meer waard achtte dan alles wat hij had. Hij zou niet alles, wat hij had opgelegd, verkocht hebben om haar te kopen, indien hij niet van mening was, dat zij tien maal meer waard was dan dat alles, en dat, wanneer hij het alles betaald had, zijn fortuin gemaakt zou zijn en dat hij dan groter rijkdommen zou bezitten dan waarvan een gierigaard zou kunnen dromen, want het is op die wijze, dat zij, die in zulke waren handelen, hun schatten verkrijgen. Welaan, wanneer iemand Christus vindt, dan kan ik u niet zeggen op hoe hoge waarde u Hem schat, maar dit weet ik, dat voor de Christen, die zijn Heere en Meester heeft gevonden, de GANSE WERELD NU ALS NIETS IS. "O! welk een Christus heb ik!" zegt hij. Hij kan niet uitspreken hoe dierbaar - hoe onbegrijpelijk kostelijk - de Christus Gods is aan zijn ziel.

Betreffende deze vondst moeten wij nog opmerken, dat de man, die haar deed, vast besloten was er in het bezit van te komen. De parel van grote waarde ontdekt

hebbende was het voor hem geen vraag meer of hij haar al of niet zou kopen. Indien hij niet in alle oprechtheid uitgegaan was om paarden te zoeken, dan zou hij gearzeld hebben vanwege de prijs; maar daar hij zeer gretig verlangde paarden te vinden, heeft hij, zodra hij deze ontdekt had, uitgeroepen: "ik moet haar hebben!! Van de kleine paarden kan ik wel afstand doen, maar deze moet in mijn bezit komen." En het is iets groots als de Heere het menselijk hart er toe brengt om te zeggen: "Ik zie dat in Christus alles is wat ik nodig heb - vergeving van mijn zonden, reiniging van mijn natuur, genade om mij standvastig te maken in het goede en mij geschikt te maken voor de hemel. Er is in Christus alles wat ik behoef, en ik moet Hem hebben. Ik moet Hem hebben. Wat het mij ook moge kosten, ja ten koste van alles moet en zal ik Hem hebben.

Ofschoon dit nu in de gelijkenis niet met zoveel woorden geschreven staat, is het toch volkomen duidelijk, dat de persoon, met wie hij te doen had, bereid was de parel te verkopen. Toen hij een parel van grote waarde had gevonden, kocht hij haar, hetgeen hij niet had kunnen doen, indien de ander niet bereid was geweest haar te verkopen. En ofschoon de Heere in zijn goedertierenheid zijn genade niet verkoopt, maar haar schenkt om niet, wordt toch de manier waarop hij er over beschikt hier voorgesteld onder het beeld van verkoop. Indien u Christus verlangt te hebben, dan kunt u Hem hebben, zo u Gods voorwaarden aan wilt nemen. Daarover zal ik straks hebben te spreken. Indien u deze parel van grote waarde begeert, dan is er hoegenaamd geen reden waarom zij niet nog heden in uw bezit kan komen. Indien u Hem gevonden hebt die "de banier draagt boven tienduizend," nu die "gans begeerlijk" is, en u stelt Hem op zo hoge prijs, dat u zonder Hem niet gelukkig kunt wezen, dan zal Hij terstond uw deel zijn. Indien u, na van Christus gehoord te hebben, Hem begeert als alles wat uwe ziel van node kan hebben en bereid zijt te zeggen: "Ik wil dit huis des gebeds niet verlaten voordat Christus de mijne is," dan staat u niets in de weg om die onschatbare gave te bezitten. Ja, God, de Vader wil, dat u van nu voortaan en tot in eeuwigheid zijn Eengeboren Zoon als uw parel ZULT bezitten.

III.

De zoeker en de vinder beschreven hebbende, moeten wij hem thans voorstellen terwijl hij VERKOOPT.

Hij verkocht al wat hij had. Hij heeft heel veel tijd nodig gehad om het alles bij elkander te krijgen en ik twijfel niet, of hij schepte veel behagen in hetgeen hij bijeen gebracht had, doch nu is het hem een genoeg alles te verkopen. "Koop mijne hofstede" zegt hij tot de één. "Kom, koop haar." "Ik denk niet, dat ik een hofstede nodig heb" antwoordt deze. "Dat is niets, wij kunnen toch wel samen overeen komen. Ik heb geld nodig en ik moet het zien te krijgen." En nu gaat het huisraad weg, het éne stuk na het andere. Er wordt snel een verkoping gehouden, want hij moet geld hebben. Alles moet weg, alles voor die éne parel. Ofschoon hij aan niemand zeide, wat hem hiertoe bewoog, was zijn verstand en zijn hart toch voortdurend bezig met deze parel; en daarom moet hij alles opofferen om haar machtig te worden. Het doet hem thans meer genoeg zijne bezittingen kwijt te raken dan dat het hem vroeger genoeg deed ze te verkrijgen. Weg moeten zij! voor de hoogste prijs, die hij kan bedingen, want buiten die éne parel kan hij niet. Welaan, Jezus Christus is te verkrijgen; maar er is zeer veel, dat de mens moet opgeven, zo hij ooit Christus de zijne wil noemen."

Wat is het dan," vraagt iemand, "dat ik moet opgeven?" Wel, er moet nog heden een verkoping plaats hebben van een ganse menigte oude vooroordelen. Soms gebeurt het, dat, wanneer de waarheid, gelijk zij is in Jezus, tot het hart van de mensen komt, de

mens haar afwijst, omdat zij zo heel verschillend is van hetgeen hij altijd gehoord en van zijn kindsheid af geleerd heeft; en dan komt het u voor, dat het maar beter is de Godsdienst van uw ouders te blijven volgen. Indien u een Hottentot was, u zou een fetisj aanbeden hebben. Indien u in Hindostan geboren waart, u zoudt naar deze theorie Juggernaut hebben moeten aanbidden. Maar het is een grote genade, als iemand zegt: "Nu begrijp ik, dat Jezus, de Zoon Gods, gestorven is voor en in de plaats van zondaren, die in Hem geloven; ik heb niets te doen dan eenvoudig in Hem te geloven, en dan zal ik zalig worden. Gelovende, zal ik een nieuwe natuur ontvangen, zal ik worden wedergeboren door de Heilige Geest, en van nu voortaan zal ik de discipel en dienstknecht van Christus worden. Thans zal ik het doen. Het DRUIST IN TEGEN ALLES wat men mij altijd gezegd heeft. Men heeft mij doen denken, dat het door mijn goede werken was, dat ik zalig moest worden. Ik heb gehoord, dat de genade in de sacramenten stak, maar eindelijk bemerk ik, dat God in zijn Woord leert, dat de zaligheid is door het geloof in Jezus Christus; en ik wil haar hebben. Ik zal mijn vooroordelen verkopen, wegdoen. Weg moeten zij!" Desnoods de brand er in!

Wat u vervolgens hebt te verkopen is uw gerechtigheid. U zult er niet veel voor krijgen, hoewel u zeker denkt, dat het geheel iets fraais is. Tot nu toe zijt u zeer braaf en deugdzaam geweest, uw eigene schatting van uzelf met betrekking tot de geboden is: - "Al deze dingen heb ik onderhouden van mijn jonkheid af." En door uw ijverig en trouw kerkbezoek, uw bijwonen van bidstonden, met wat extra gebeden op Kerstmis en Goede Vrijdag gevoelt ge u in tamelijk goede toestand. Welnu, mijn vriend, deze uwe oude, door de mot verteerde gerechtigheid, waarop ge u zó verhovaardigt, moet u verkopen, moet u kwijt worden; want niemand kan door de gerechtigheid van Christus behouden worden, zolang hij nog op zijn eigen gerechtigheid blijft vertrouwen. Verkoop haar, verkoop er iedere draad van. En gesteld eens, dat niemand haar kopen wil, dan moet u er u toch van ontdoen. Zij is het gewis niet waard om bij de vuilste lompen gelegd te worden, want zij is veel vuiler en afzichtelijker dan dezen.

En alle andere dingen, waarop u tevoren dacht te kunnen roemen - ach! ook van dezen moet ge u ontdoen. U hebt zo veel kennis. Welnu, u zult wèl doen, zo u haar verkoopt, want, tenzij de mens een KINDEKE GELIJK wordt, kan hij het koninkrijk Gods niet ingaan. U zijt een voornaam persoon, u verbeeldt u, dat u iets heel buitengewoons zijt, want u hebt zeer veel wilskracht, en u kunt u dus zelf wel een weg banen naar de hemel. Die verwaandheid zult u kwijt moeten raken, want deze uwe kracht zal uwe zwakheid worden. Het is alleen als wij zwak zijn in onszelf, dat wij sterk kunnen wezen in Christus. Stemt u hiermede in? Wilt u al uw oude vooroordelen en al uwe oude gerechtigheid verkopen? Wilt u ze laten gaan tot elke prijs? Of hebt u er u nog een prijs voorbehouden? Laat ze gaan, want zij zijn niets dan drek en lompen, en hoe eerder u ze kwijtraakt, hoe beter, want dan, en niet eerder, kunt u de parel van grote waarde kopen.

Er zijn sommigen, die zeer veel van hetgeen zij genot of genoegens noemen, zullen moeten opgeven: zondig genot. Van geen eerlijk genoegens, geen genoegens, dat ons wezenlijk goed kan doen, behoeven wij afstand te doen; want: "Nooit was de godsdienst bestemd om ons genoegens te verminderen", integendeel het wordt er veel groter door. Maar alle zondige genietingen moeten wij ons zeer stellig ontzeggen. Welaan, kunt u dat alles wegdoen? Loszinnige gezelschappen, alles, wat naar ongebondenheid zweemt, alles wat in verband staat met de bevrediging van de lage lusten van het vlees - kunt u dat alles om Christus wil opgeven? Indien u het niet kunt,

dan kunt u natuurlijk ook niet in het bezit van de parel komen. Indien u de wereld wilt hebben, dan kunt u Christus niet hebben. Indien u genot vindt in de zonde, dan zijt u uit uw vader de duivel en dan doet u zijn werken. Ga hier echter van uit; geef dit alles op, werp het achter u. Deze dingen moeten wij verkopen, zo wij de parel willen bezitten.

En zeer dikwijls gebeurt het ook, dat sommige mensen veel moeten opgeven van de eer en van de lusten van het leven, voortvloeiende uit de achting van hun medemensen. Is het hiertoe gekomen: "Als ik een Christen word, dan zullen zij mij bespotten?" Welnu, kunt u dan om Christus wil niet een beetje smaad verdragen? "Maar indien ik een ijverig Christen word, dan zal ik bloot staan aan allerlei laster." Het zij zo; kunt u om Christus wil de toejuiching van de mensen niet missen? Kom, laat de honden uw karakter, uw goede naam door het slijk sleuren, zo u slechts recht staat voor God, en zo de beweegredenen, die u doen handelen, zuiver zijn. "Ja, maar ik weet, wat mij te wachten staat. Als ik door en door, en in alles, een Christen wil wezen, dan zal ik door de wereld met de nek worden aangezien. Daar is deze of die aanzienlijke vrouw, voor wie ik zeer hoge achting koester, en wier goede mening ik voor niets ter wereld zou willen verliezen, - zij zal mij niet meer willen kennen." Goed; kunt u dit alles nu in de schaal leggen, en zeggen: "Ik zal het alles verkopen, het alles laten varen, opdat ik de parel kan verkrijgen?" Die mens is Christus niet waardig, die zich zou schamen om met Hem aan de schandpaal te staan, of die niet met Hem naar de gevangenis en in de dood zou willen gaan. Wij moeten Hem zó liefhebben, dat wij de versmaadheid om zijnentwil een eer achten te zijn, evenals Mozes de versmaadheid van Christus meerdere rijkdom achtte te zijn dan de schatten in Egypte.

"Wel, u hebt nu voorzeker reeds genoeg genomen." Ja, maar deze parelzoeker verkocht alles wat hij had, en u hebt nog iets over. U hebt vooruitzichten. Als u een Christen wordt, dan zal uw bejaarde bloedverwant u onterven. U weet zeer goed, dat u uwe betrekking zult verliezen, wanneer u naar deze of die kerk gaat, u bij deze of die gemeente aansluit. "Maar wij moeten leven," zegt iemand. Dit is voor mij nog niet zo zeker. Ik weet, dat wij moeten sterven, maar wat dit "moeten leven" betreft, dat is mij nog niet zo duidelijk. Oneindig beter is het te sterven, dan zich ooit aan iets oneerlijks schuldig te maken. Indien Jezus Christus onze Meester is, dan moeten wij de schoonste vooruitzichten willen opgeven, en alles wat onze voorspoed, ons welslagen in deze wereld kan bevorderen, moet van slechts ondergeschikt belang voor ons wezen. Wij moeten eerst het koninkrijk Gods en zijne gerechtigheid zoeken. En niet alleen dit, maar ook liefde, waarnaar ons hart uitging, zal om Christus' wil dikwijls opgegeven moeten worden. Gezelschappen, die ons eens een verlustiging waren, zullen wij om Christus wille moeten verlaten; en wanneer dat alles is geschied, dan is het nog niet genoeg. Hij, die Christus heeft, moet zichzelf aan Christus geven met alles wat hij heeft. Ik zou het betwijfelen, dat ik een volgeling van Christus ben, indien ik niet in het diepst van mijn hart alles, wat ik ben, en alles wat ik heb, voor eeuwig aan Hem had overgegeven. Hij heeft ons duur gekocht; gewis, het betaamt ons niet Hem slechts één arm, één oog, één voet en niets dan een half hart te geven. Wie een waar Christen is, is een Christen door en door. Alles wat hij bezit aan talent, aan aardse goederen, beschouwt hij als niet hem, maar zijn Meester toe te behoren, en hij is bereid het alles tot eer van zijn Meester te gebruiken, of, zo het nodig is voor de uitbreiding van zijns Meesters koninkrijk, het gewillig hiervoor af te staan. De koopman verkocht alles wat hij had.

Mij dunkt, ik zie u, daar u terugdeinst. "Dit - dit is al te hard en moeilijk." Wel, indien u de parel wilt kopen, dat is: indien u geen fortuin wilt maken - want door het kopen van deze parel heeft de man zijn fortuin gemaakt - indien u niet denkt, dat de parel het waard is, ik bid u, koop haar dan niet. Het is niet mogelijk de innerlijke, wezenlijke waardij van Christus te schatten. Wij werpen geen parelen voor de zwijnen. Indien u hem niet begeert, er zijn zeer vele anderen, die Hem wèl begeren. Hij behoeft u er niet om te smeken toch van Hem te komen kopen. God beware u er voor, dat u Hem zoudt weigeren te ontvangen, maar zo u Hem waarlijk niet verlangt te hebben, zeg het. Zeg het duidelijk en beslist: "Ik wil niets met Hem te doen hebben."

Maar deze man ging heen en verkocht al wat hij had. Ik zeg u, dat hij blij was het te verkopen. Hij achtte, dat de man, die zijn hofstede kocht, hem een gunst bewees. "Neem haar," zeide hij, "ik zal haar onder de waarde aan u overdoen, zo u mij slechts het geld er voor geeft. Ik ben zo erg om geld verlegen." Neen, zo veel durfde hij hem niet mee te delen uit vrees, dat hij de prijs zou verlagen; maar in zijn hart zeide hij: "Ik verlang zo vurig deze parel te kopen, dat ik mij wezenlijk verplicht zou gevoelen aan een ieder, die mij mijn voorraad afkoopt." En indien u waarlijk Christus verlangt te hebben; in plaats dat Hij u dan zou moeten dringen om u van de armzalige dingen te ontdoen, die ik u heb aangeduid, zult u er naar verlangen ze kwijt te worden, opdat Christus de uwe kan zijn. Moge de Geest van God dit vast besluit in u werken.

IV.

En nu eindelijk DE KOOP.

Hij had alles wat hij had, verkocht, en nu betaalt hij terstond het verschuldigde geld, ten einde de parel te verkrijgen, en - hij verkrijgt de parel. Het was een belangrijke aankoop - een koop, waarover hij rijpelijk heeft nagedacht. Hij heeft niet op het eerste gezicht van de parel in allerijl zijne goederen verkocht en toen naar de waarde van de parel gegist. Neen, hij had haar bezichtigd, want hij was iemand, die paarlen zocht. Hij had verstand van paarlen en kende er de waardij van, ofschoon hij zeker aan de verkoper niet alles zei wat hij er van vond. Hij zeide bij zich zelf: "Dat is een wondervolle parel. Als ik het geld er voor bijeen kan krijgen - de weinige parelen, die ik bezit, zullen wel niet meer dan vijftienhonderd gulden opbrengen - maar zo ik haar voor die som kan krijgen, dan is mijn fortuin gemaakt." En zo dacht hij er over na. Heel veel nadenken was echter niet nodig. O! indien de mens Christus slechts kende, dan zou hij er geen tweemaal over denken om Hem te willen bezitten. Indien de mensen niet zo dwaas waren - indien zij slechts het licht van de hemel bezaten, om mijn Heere en Meester te kunnen waarderen, dan zouden zij in plaats dat wij hier moeten staan om te smeken, en te overreden en nieuwe woorden te bedenken om Hem aan te prijzen, alleen dit zeggen: "Spreek ons van Hem. Wij willen Hem hebben. Wat vraagt Hij van ons? Wat kunnen wij voor Hem doen? Wat is er, waaraan wij ons kunnen onderwerpen, zo wij ons slechts kunnen verzekeren van het bezit van Hem, die alle zonden vergeeft, en onmiddellijke en volkomen zaligheid schenkt aan allen, die Hem betrouwen? Zo wij slechts Christus kunnen hebben, van wie geschreven staat: "Die in Hem gelooft, heeft het eeuwige leven," dan zijn wij tevreden." Het was een wèl overwogen aankoop.

Die koop geschiedde terstond. Hij is niet naar huis gegaan, zeggende: "Ik zal er over denken." Neen, hij kende die parel en hij zeide: "indien ik haar laat glippen dan zal ik nooit zoiets weerzien. Als iemand anders haar koopt, dan zal ik de schoonste gelegenheid, die mij in mijn leven geboden werd om goede zaken te doen, voorbij

hebben laten gaan." En zo neemt hij dus de tijd, die er nodig is, om zijne hofstede en het beetje land, en de enkele bezittingen, die hij had, te verkopen. Hij kwam snel terug met het geld, slechts bevreesd, dat wellicht iemand anders was gekomen, die nog een paar duizend gulden meer bood dan hij zich heeft kunnen verschaffen, waardoor die schone parel hem dan toch zou ontgaan. Evenzo, mijne vrienden, hij die op de rechte wijze tot Christus komt, kan daar wel over nadenken, maar hij behoort spoedig tot een besluit te komen. "Indien Hij te krijgen is, zo laat ik Hem zien te krijgen. O indien ik het te weten kan komen, dat mijne zonden vergeven zijn, zo laat ik dat dan snel te weten komen. Indien ik op enigerlei wijze vrede met God kan verkrijgen - indien ik een kind van God en een erfgenaam des hemels kan worden - indien ik mij van de eeuwige gelukzaligheid kan verzekeren, zo laat dit dan geschieden! Hoe moet dit geschieden? Kom, zeg het mij terstond. Ik wil mijn plaats hier niet verlaten, voordat ik datgene gevonden heb, waarvan u spreekt." Het was een wèl overlegde en snel gesloten koop.

En die koop veroorzaakte hem blijdschap. Ik geloof, dat zijn ogen schitterden, toen hij het geld er voor betaalde. Ik zou de uitdrukking van zijn gelaat wel willen zien, toen hij eindelijk zijn parel in bezit kreeg. Datgene, waarvoor hij de ganse wereld had doorreis, had hij dan nu verkregen; alleen maar, HET WAS NOG VEEL HEERLIJKER DAN WAT HIJ GEDACHT HAD. Hij had zijne parel en ik denk, dat hij wel had willen opspringen van vreugde omdat hij zich het geld ervoor heeft kunnen verschaffen. O! als een ziel Christus heeft gevonden, dan is voor hem de zalige dag aangebroken, waarop hij zijne zonden vergeven weet. Het is de aanvang van innige zielenvreugde en genot voor de mens, wanneer hij zeggen kan: "JESUS IS de MIJNE. Door zijn genade heb ik Hem kunnen aangrijpen."

En welk een verrijkende koop was dit. Toen hij de parel bezat in ruil voor al zijn goederen, dacht die koopman bij zichzelf: "Wat ik nu heb, is honderd maal meer waard dan al mijn vroegere bezittingen. Voor het stukje land, dat ik verkocht heb, kan ik, met de parel, die ik machtig geworden ben, NU WEL EEN HALVE PROVINCIE KOPEN!" En evenzo, broeders en zusters, indien u ooit iets voor Christus hebt opgegeven, dan houd ik mij er van verzekerd, dat u dit door de Heere Jezus Christus ruimschoots vergoed is geworden. Enige jaren geleden heeft iemand een vreemde advertentie in de nieuwsbladen geplaatst. In die advertentie, die maanden lang in onze godsdienstige tijdschriften verscheen, nodigde hij iedereen, die uit liefde voor Christus en uit gehoorzaamheid aan Gods geboden schade en verlies had geleden, zich tot hem te wenden, daar hij die schade dan vergoeden zou. Het vreemdste van de zaak was echter, dat nooit iemand op deze advertentie heeft geschreven. Zulk één geval kan ook niet gesteld worden, want het bestaat niet. Door Christus verliest men niets. "Maar," zegt iemand, "de martelaren hadden dit toch wel kunnen doen, niet waar? Wel, mijn vriend, de martelaren zijn hier Boven, vraag het hun. Als u hen ziet met hunne gouden kronen, schitterende in het licht Gods, dan zullen zij u zeggen, dat het hun een grote eer was, waardig geacht te worden hun leven te verliezen om Christus wil. O! als u met Hem handelt, dan is er geen sprake van verlies. Met Hem kunt u niets dan zeer grote winst verkrijgen. "Er is niemand", zegt Hij, "die verlaten heeft huis of akkers om mijnentwil, of hij ontvangt honderdvoud nu in deze tijd, en in de toekomstige eeuw het eeuwige leven."

Het was een laatste koop. Volgens de gelijkenis is die koopman nooit meer parelen gaan kopen. "Neen", zeide hij, "neen, ik heb één parel van grote waarde gekocht, nu

zal ik uit de zaak gaan." En als de mens eens Christus gevonden heeft - ach! dan zoekt hij niets meer. Als Jezus Christus de mijne is, dan vind ik meer dan alles in Hem. Men verlangt dan naar geen dingen van mindere waarde. Al onze begeerten worden dan vervuld door de volheid, die in Christus Jezus is. Die koopman hield op met paarden te zoeken, want alle paarden, die hij ooit heeft kunnen begeren, heeft hij gevonden. En het was een koop, die HEM NOOIT HEEFT BEROUWD. De gelijkenis verhaalt ons niet, dat hij terugging tot de verkoper en tot hem zeide: "Neem uwen parel terug en laat mij weer in het bezit komen van mijn huis en mijn akkers." Neen, het was geschied. De grote handeling was afgedaan. NOOIT heeft hij verlangd de zaak ongedaan te maken. Met zijne parel van grote waarde was hij een ZEER RIJK man, die met vorsten kon wedijveren en dat was hem genoeg. O zalig zij, die zeggen kunnen: "Het is genoeg," en zich kunnen verheugen en de Heere loven en verheerlijken.

Doch laat mij nu nog een enkel woord van waarschuwing hierbij mogen voegen. Draag wel zorg, waarde broeders kooplieden, dat, zo u een parel koopt, het een goede parel is, dé parel van grote waarde, want ik heb edele mensen gekend, mensen die ik heb bewonderd en over wie ik wel had kunnen wenen; mensen die heldenmoed hebben betoond in het najagen van hetgeen hun volkomen waar scheen te zijn en waarvoor zij alles, wat zij hadden, hebben opgeofferd, maar toch bedrogen zijn uitgekomen. Zij hebben de antichrist aangegrepen in plaats van de Christus, en de leugen der hel welkom geheten, die tot hen kwam in de gedaante van een engel des lichts. O zie wel toe, dat u Christus verkrijgt en zijn waarheid, gelijk zij geopenbaard is in de Schrift, en ten tweede male door de Heilige Geest GEOPENBAARD! IS IN UW HART, want al wat beneden Christus, al wat minder dan Christus is, zal bedrog blijken te zijn. Jaren geleden is één van de grootste paarden, die ooit was gevonden, in handen gekomen van een Rus. Het was een peervormige parel, zo groot als een ei. Hij kocht haar van iemand, die er de waarde niet van kende. Hij was een rijk man en behield de parel. Hij bouwde een huis, dat er uitwendig heel eenvoudig uitzag, maar van binnen zeer rijk was versierd en gemeubeld. En hij placht zijn gasten mede te nemen naar een binnenkamer, waar men, als zij ontsloten was, in het midden een marmere tafel zag staan, en daarop een doos, die met verscheidene geheime sleutels geopend moest worden; daaruit kwam dan deze parel te voorschijn; en het was slechts zeer zelden, dat hij haar uit de hand gaf, want zij had een schier onberekenbare waarde. De keizer van Rusland bood er een ongehoorde som voor en beloofde hem bovendien nog rang en eer; maar hij wilde er geen afstand van doen. Nu gebeurde het, dat de bezitter van deze parel - terecht of te onrecht - in een samenzwering werd betrokken en Petersburg moest verlaten. Hij nam niets met zich dan zijne parel en kwam te Parijs, rijk genoeg door het bezit van dit juweel. De enige persoon, die met hem in deze soort van zaken kon wedijveren was de hertog van Brunswijk. Deze kwam op zekere dag, vergezeld van enige vrienden om de parel te zien. De Rus ontsloot zeer voorzichtig de doos en toen hij haar geopend had, zag men hem opeens verbleken. Het was alsof de hand des doods hem had aangeraakt. Ongelukkige man! Zijn parel had vlekken gekregen zoals dit soms met paarden gebeurt. Er was, om zo te zeggen, een ziekte in gekomen. Binnen weinig tijds zou hij vermolmen en dus had zij nu geen de minste waarde meer; en van een schatrijk man was deze Rus nu doodarm geworden. Toch was het een schone parel, die hij gekocht had. Er is slechts één parel, die nooit vlekkig kan worden en tot in alle eeuwigheid zal blijven bestaan, en dat is de Zone Gods, "die alleen onsterfelijkheid heeft." Indien u HEM bezit, dan bezit u een goddelijke hoop, die nooit kan falen; maar zo uw hoop gevestigd is op priesters, of op

sacramenten, of op iets, waarvan Christus niet het begin of het einde is, dan kunt u alles ten offer brengen, maar dan zullen uwe schoonste verwachtingen toch eindigen in bittere teleurstelling. De Heere verhoede, dat dit ooit met ons gebeuren mocht.

Hoort naar mij, u, die de gerechtigheid najaagt, u, die de Heere zoekt." De stem van Jezus wordt gehoord in deze gelijkenis van het koninkrijk, waardoor de zoekenden worden aangeduid. Zulke mensen maken geen gering deel uit van een vergadering, als die, welke hier tegenwoordig is. Het zou ook vreemd wezen, indien de zoekenden niet in zeer grote getale hier aanwezig waren, en dat wel in elke periode van hun ijverig onderzoek. Ik ben er van overtuigd, dat sommigen van u de parel, die u begeert, reeds voor uw ogen hebt zien schitteren. Hoe velen uwer hebben het besluit genomen, alles wat u hebt, te verkopen? Ten einde haar te kunnen kopen? Wie is er onder u, die deze parel reeds heeft verkregen en u verheugt in haar bezit? Dat de zodanigen hun weg zullen reizen met blijdschap, daaraan kunnen wij niet twijfelen, doch wilt u niet terugkeren en Gode de eer geven? Zullen wij niet de blijdschap mogen smaken u hier in de gemeenschap van het koninkrijk van zijn genade te begroeten? *De Heere geve, dat het zo zijn moge, om Jezus wil. Amen.*

Uit de Gelijkenissen van de Heiland.

7. Jezus geen spooksel

"En de discipelen, ziende Hem op de zee wandelen, werden ontroerd, zeggende: het is een spooksel! En zij schreeuwden van vrees." Mattheüs 14:26.

Sommige van de rijkste vertroostingën gaan voor ons verloren door gemis van een helder inzicht. Welke troost kon voor de door storm geteisterde discipelen groter zijn dan te weten, dat hun Meester tegenwoordig was en Hem op de duidelijkste wijze geopenbaard te zien dan de Heere van de zee zowel als van het land? Doch omdat zij Hem niet duidelijk konden onderscheiden, misten zij die onvergelykbare troost. Wat nog erger is, de zwakheid van ons onderscheidingsvermogen zal bij tijden zelfs de zeldzaamste vertroosting veranderen in een bron van vrees. Jezus is gekomen en met Zijn komst is voor de discipelen de zon van de blijdschap opgegaan. Maar zij merken niet, dat het Jezus is. En menende, dat zij met een spooksel te doen hebben, worden zij met angst vervuld en schreeuwen van vrees. Voor Hem, Die hun beste vriend was, waren zij even sterk bevreesd, alsof Hij de aartsvijand geweest was. Christus wandelende op de golven moest alle vrees hebben doen verdwijnen, maar in plaats daarvan zien zij Hem aan voor een spooksel dat daar te midden van de storm verschijnt en nog groter onheil voorspelt. Zij waren met verslagenheid vervuld door datgene, hetwelk een gejuich bij hen had moeten doen opgaan. Welk een zegen ligt er toch in de hemelse ogenzalf, waardoor het oog wordt opgeklaard! Moge de Heilige Geest onze ogen daarmee zalven. En welk een uitnemendheid is er gelegen in het geloof hetwelk evenals de telescoop, Christus nabij ons brengt en ons Hem doet zien gelijk Hij is! Welk een liefelijkheid ligt er ook in het wandelen nabij Christus en het kennen van Hem met een verzekerde, vertrouwelijke en heldere kennis. Want dit zou ons vertroostingën schenken welke wij nu missen. En op eenmaal benauwdheden van ons wegnemen, welke ons heden zonder noodzaak beroeren.

Het onderwerp, waarover ik tot u wens te spreken, zal u worden aangewezen, als ik u eerst een schets geef van hetgeen ik ga behandelen.

1. Het eerste stuk ter behandeling zal zijn: *het is een maar al te menigvuldig voorkomende dwaling dat er van Christus een spooksel gemaakt wordt;*
2. het tweede: *wij zijn het meest in gevaar dit te doen, wanneer JEZUS op de duidelijkste wijze geopenbaard wordt;*
3. het derde: *hieruit vloeien onze grootste ellenden voort,*
4. en het vierde: *indien wij van dit kwaad konden worden genezen; zou Jezus zeer in onze schatting rijzen en vele andere gezegende uitkomsten zouden daar gewis uit voortkomen.*

I.

HET IS EEN MAAR AL TE MENIGVULDIG VOORKOMENDE DWALING, DAT ER VAN CHRISTUS EEN SPOOKSEL GEMAAKT WORDT.

Er zijn sommigen, die van een spooksel een Christus maken. Ik bedoel hiermede, dat zij voor hun Zaligmaker houden wat niets anders dan misleiding is. Zij hebben zo en zo gedroomd, zij hebben zich zelf opgeschroefd tot een hoge graad van verwaande lichtgelovigheid. Zij hebben al het mogelijke gedaan om zich zelf gerust te stellen met een bedrieglijke troostgrond. En nu maken zij van hun opgeschroefd gevoel of van

hun verbeelding hun Christus. Zij zijn geen gelovigen, maar zij menen, dat zij het wel zijn. Jezus kennen zij niet, zij zijn niet geestelijk, zij zijn Zijn schapen niet, zij behoren niet tot Zijn discipelen. Desniettenstaande hebben zij iets voor het oog van hun geest geplaatst, hetwelk zij als Christus beschouwen. En nu is hun voorstelling van Christus, hetwelk niets anders is dan een spooksel, voor hen Christus zelf. Een verschrikkelijke dwaling! God moge er ons voor behoeden en ons, door de onderwijzing van Zijn Heilige Geest, tot de kennis van de Heere brengen inderdaad en in waarheid. Want Hem te kennen is het eeuwige leven. Evenzeer is het een dwaling die waarschijnlijk nog meer algemeen voorkomt, om van Christus een spooksel te maken. Wij allen zijn in deze richting wel in meerdere of mindere mate op het dwaalspoor geweest. Laat mij u dit tot besturing en tot terechtwijzing mogen aantonen.

In de eerste plaats, hoe dikwijls was dit niet met ons het geval *ten aanzien van de zonde en de reiniging daar van!* Onze zonde schijnt ons, wanneer wij er van overtuigd zijn, zeer wezenlijk toe. Wezenlijk is zij inderdaad. Onze overtredingen tegen God zijn geen denkbeeldige. Wij hebben in werkelijkheid Zijn gramschap opgewekt en Hij is elke dag op ons vertoord. De smet van de zonde bevindt zich niet bloot aan de oppervlakte; de melaatsheid is diep ingevreten. De zonde is een verschrikkelijk kwaad en wanneer onze geest het vermogen heeft ontvangen om haar in haar werkelijkheid en afschuwelijkheid te aanschouwen, zinkt hij in het binnenste van ons. Welk een heerlijke zaak is het dan ook, wanneer wij met even grote klaarheid een oog krijgen voor de wezenlijke reiniging van de zonde welke Christus door Zijn dierbaar bloed op alle gelovigen toepast! Het scharlakenrode te zien en er om te wenen is goed. Daarna datzelfde scharlakenrood te zien verdwijnen in het zuivere wit van de verzoenende offerande, dat is beter. Hebt u wel ooit zulk een duidelijk gezicht gehad van de tweede zaak als van de eerste? Het is een grote zegen, wanneer God de zonde bij ervaring voor u tot een zware last maakt, zodat u daardoor wordt neergedrukt. Het is een nog groter zegen, wanneer het verzoenende bloed op even heldere en levendige wijze zijn toepassing vindt. En u de druppelen van het bloedige zweet van Gethsémané de uitstorting van het leven van de Verlosser op de kruisheuvel en de ongekende zielsangsten aanschouwt, waardoor de schuld voor de troon van de Eeuwige ten volle werd verzoend. Broeders, wanneer wij om het heil van onze ziel bekommerd zijn. Of zelfs na onze eerste overtuiging, wanneer de zonde als een zware last onze geest terneer drukt. Zijn onze vrees, onze angst, onze verschrikking wel terdege van een wezenlijke aard. Niemand durft ons dan toevoegen, dat wij in een staat van zenuwachtige opwindning zijn omtrent iets wat denkbeeldig is. Ons gevaar is dan vlak voor ons, het wordt dan even duidelijk door ons gezien als de vlammen gezien worden door een arme man die zich in een brandend huis bevindt, waaraan geen ontkomen mogelijk is. Wij zijn van dat gevaar volkomen zeker. Wij zien het, wij merken het, wij voelen het tot in het binnenste van ons bestaan. Er is door de Verlosser heil besteld: Hij nam onze zonde op Zich, Hij onderging de straf daarvoor, Hij heeft dan ook de zonde weggedaan. Wanneer wij in Hem geloven, is onze zonde verdwenen; wij hebben recht op vrede. Wij hebben een volkomen waarborg dat wij voor God staande kunnen zeggen: "Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods?"

Wat wij nodig hebben is niet, dat in onze gedachten te hebben als iets, dat op een droom gelijkt, als iets, dat wel gebeuren kan en ook wel niet; echter het te beschouwen als een feit, even zeker en even gewis als onze ellende en de zonde welke die ellende veroorzaakte. Wij moeten niet door de storm heen op de Zaligmaker zien en Hem

beschouwen als ware Hij een dwaallicht, een geestverschijning, terwijl de storm die ons omringt, iets wezenlijks is. Het komt er op aan een wezenlijke Zaligmaker voor wezenlijke zonde te zien en te juichen over wezenlijke schuldvergeving, een schuldvergeving welke al onze zonden begraven heeft. Wij moeten hebben een wezenlijke zaligheid, een zaligheid, waardoor onze voeten gesteld worden op een rots buiten het bereik van alle ramp en leed. Broeders, als wij tot deze beschouwing kwamen omtrent de zonde, dan zouden wij minder te zuchten en te kermen hebben, of, zo al evenveel te zuchten en te kermen, dan zou er toch meer vreugde en blijdschap zijn. Wij heffen klaagliederen aan over de zonde, en wij doen wel. Ik hoop, dat dit zo zal blijven, totdat wij de hemelpoort bereiken. Over de zonde kan nooit te veel geklaagd worden, men kan er niet te veel berouw over gevoelen. Aan de andere kant moeten wij toch niet zo treuren over de zonde, dat wij daardoor vergeten, dat Jezus gestorven is en door Zijn dood al onze schuld heeft te niet gedaan. Neen, met iedere klaagtoon moet er ook een blijde triomfkreet opstijgen. Want de ongerechtigheid is weggedaan, Christus heeft aan de overtreding en aan de zonde een einde gemaakt. En die in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld en komt tot in alle eeuwen eeuwigheid niet meer onder het vonnis van de verdoemenis.

Dezelfde opmerkingen gelden *inzake onze aanneming bij God na onze schuldvergeving*. Waarde broeders en zusters, ik spreek gewis ook uit uw naam, wanneer ik zeg, dat onze tekortkomingen in het volbrengen van onze christenplicht aan onze ziel dikwijls zeer veel wezenlijke pijn veroorzaken. Wij kunnen geen predikatie uitspreken, geen gebed opzenden, geen aalmoes uitreiken, geen enkele dienst voor onze Heere verrichten, of wij gevoelen het, wanneer alles geschied is, dat wij onnutte dienstknechten zijn. De gebreken en onvolmaaktheden van onze dienst staren ons in het aangezicht en er is geen enkele dag van ons leven of wij zijn genoodzaakt te zeggen, dat wij zeer ver blijven beneden hetgeen een christen behoort te zijn. Inderdaad, het komt bij ons wel eens zo ver, dat wij ons de vraag stellen of wij wel een christen kunnen zijn. En met zeer veel grond zijn wij bezorgd wat aangaat de waarachtigheid van onze belijdenis. Wanneer wij tot de tafel des Heeren komen en ons zelf onderzoeken, vinden wij vele oorzaken tot ongerustheid en veel grond om te beven en te sidderen. Wanneer wij onze gehele christelijke loopbaan overzien, moet schaamte ons aangezicht bedekken. Wij hebben wel alle grond om te zeggen: "Niet ons, niet ons zij de eer." Wij kunnen ons zelf niet in staat achten aanspraak te maken op enige eer, zo vol oneer was ons leven, zozeer zijn wij zonder enigerlei verdienste, ja de hel verdienen wij. En er zijn christenen, bij wie deze stand van zaken zich op een zeer smartelijke wijze aan hun geest vertoont. Zij zijn van een zwaarmoedige aard, gewend om veel naar binnen te blikken en hun innerlijk bederf en de uitwendige openbaring daarvan veroorzaken bij hen een voortdurende onrust en ontroering.

Broeders, er is zoveel bij dit alles wat goed te noemen is, dat wij het niet kunnen veroordelen. Aan de andere kant moet de balans van de ziel toch ook in evenwicht blijven. Zijn mijn tekortkomingen van wezenlijke aard? Wezenlijk in dezelfde mate is de volmaakte gerechtigheid van Jezus Christus, waarin alle gelovigen steeds begrepen zijn. Zijn mijn gebeden onvolmaakt? De gebeden en de voorspraak van mijn grote Pleitbezorger voor de troon zijn zo volmaakt mogelijk en van de grootste kracht. Ben ik met zonde besmet en daarom waard verworpen te worden? Is dat waar, evenzeer waar is het, dat in Hem geen zonde is en dat Zijn eeuwige verdiensten gewicht hebben bij de eeuwig gezegende Vader. En voor mij geldig zijn, waar Hij, mijn Borg en Plaatsbekleder, plaats genomen heeft voor de troon. Ja, in mij zelf ben ik onwaardig,

maar ik ben aangenomen in de Geliefde. "Ik ben zwart." "Ja," zegt de gelovige, "echter voeg er nu ook bij wat er volgt: maar liefelijk." Even zeker als onze zwartheid is, even zeker is ook onze liefelijkheid; ja. In het oog van God zijn wij zonder vlek of rimpel, of iets dergelijks. Waar Jehova ons in Christus Jezus aanschouwt, ziet hij geen ongerechtigheid in ons. Christus heeft onze smetten weggenomen en ons liefelijk gemaakt in Zijn liefelijkheid. Hij ziet niets dan liefelijkheid in ons. Christus heeft Zijn eigen schoonheid op ons gelegd, want Hij is ons van God gemaakt tot wijsheid, rechtvaardigheid, heiligmaking en volkomen verlossing. Alles wat wij nodig hebben is in Christus te vinden. In Hem staan wij veilig, en de liefde des Vaders jegens ons stroomt ons te allen tijde zonder enige vermindering toe, niettegenstaande onze gebreken en zwakheden. En dat door de volmaaktheid van de aanneming van de Geliefden. Laat deze zaak u helder voor de geest staan. Ziet niet naar de Heere uw gerechtigheid als een spooksel; verheft uw stem niet met geroep alsof u Zijn werk had te houden voor een ontastbaar iets, dat anderen vertroost, maar u niet kan vertroosten. Het werk van Jezus is het meest verhevene van alle gebeurtenissen. God schenkt ons het geloof om het aan te grijpen en er ons geheel op te verlaten!

Het grondbeginsel vindt verder zijn toepassing *aangaande de heiligmaking*. Zeer wezenlijk en dicht bij onze ziel, mijn broederen, is het vlees; het doet ons dagelijks zuchten, bezwaard zijnde. Onze verdorvenheden zijn ons zeer nabij. Die vijanden van de rust van onze ziel kwellen ons te zeer dan dat wij hen zouden kunnen vergeten. De verzoeken, waaraan wij blootstaan, openbaren zich ook op zeer duidelijke wijze. Aan alle zijden liggen zij rondom ons op de loer. En de inwendige strijd, welke uit onze gevallen natuur en de verzoeken van Satan en de wereld voortvloeit, ook die bestaat. Wij twijfelen evenmin aan die inwendige strijd als de gewonde krijgsman aan het bloedige van de veldslag. Al die dingen staan ons steeds tot onze smart voor ogen. Ik vrees, dat ook hier Christus Jezus voor ons dikwijls niets meer is dan bloot een verschijning en niet een wezenlijke deelnemer in onze geestelijke strijd. Weet u niet, geliefden, dat Jezus Christus in al uw verzoeken met tedere deelneming voor u is aangedaan? Verstaat u niet, dat Hij in al uw strijd en moeite het zodanig voor u heeft beschikt, dat u voorzeker de zege zult wegdragen? Verwacht u zelfs nog niet eens te kunnen zeggen, dat u overwonnen hebt door het bloed van het Lam? Wilt u niet in deze stonde reeds bij voorbaat de luide triomfkreet doen horen: "Maar Gode zij dank, Die ons de overwinning geeft door onze Heere Jezus Christus?" Het bederf van de zonde is in u aanwezig, dat is een feit. Christus heeft in u een gestalte tot de hope der heerlijkheid dat is evenzeer een feit. In u is datgene aanwezig, hetwelk u zou willen vernietigen. In u is ook datgene ingeplant, hetwelk niet kan worden vernietigd, het ene is even waar als het andere. In de eerste Adam draagt u het beeld van het aardse en hierover klaagt u. In de tweede Adam begint u alreeds het beeld van het hemelse te dragen, hetwelk u eerlang zult dragen in volmaaktheid. Kunt u dit niet vatten? Helaas! Wij grijpen deze dingen niet aan. Het gaat ons niet als de apostel Johannes, die kon getuigen van "hetgeen wij gehoord hebben, hetgeen wij gezien hebben met onze ogen, hetgeen wij aanschouwd hebben en onze handen getast hebben, van het Woord des levens." Maar al te zeer is dit voor ons een leer die wij moeten aannemen, omdat zij ons geleerd is. Een zaak, waarbij wij ons moeten aansluiten, omdat er anderen zijn, die ze hebben ervaren. En maar al te weinig is dit een onderwerp van inwendige, levendige ervaring. Wanneer u en ik door een gezegende verwerkelijking weten, dat dit zo is. Dat de Heilige Geest, van de Vader gezonden, in ons en met ons is. En dat Christus onze zonde in ons zal overwinnen door de kracht van het reinigende water hetwelk met het bloed uit Zijn zijde vloeide. En ons evenzeer zal verlossen van de

macht der zonde als Hij ons reeds van de schuld der zonde heeft vrijgemaakt - dit is inderdaad een hemelse ervaring.

Wij mogen niet verzuimen deze gemoedstoestand ook nog op te helderen door de gesteldheid van vele heiligen *in tijden van beproeving*. Hoe dikwijls gebeurt het, wanneer de stormen ontketend zijn en onze arme boot vol water komt, dat wij ons met de werkelijkheid van alles om ons heen bezighouden, uitgezonderd met de werkelijkheid die voor ons van het grootste gewicht is! Wij zijn gelijk aan de discipelen op het Meer van Galilea. Wat al geen werkelijkheid is: het schip - hoor hoe het kraakt en zucht! De zee -hoe de hongerige golven opspringen om het te vernielen! De winden - ziet hoe de zeilen aan flarden gescheurd worden, hoe de mast buigt als een riet! Hun eigen moeiten en bezwaren - geheel doornat van de schuimende golven, de klederen doorweekt, en bibberende van de koude! Hun gevaarvolle toestand - het schip gaat zeker naar de diepte, met allen, die zich aan boord bevinden! Alles is werkelijkheid, alleen niet de Meester, Die daar op de baren wandelt. En toch, geliefden, was er in die ganse storm niets zo werkelijk en zo wezenlijk als de Meester. Al het andere aanmerkende zouden zij zich nog kunnen bedriegen, maar Hij was er wezenlijk en waarachtig. Al het andere was aan verandering onderhevig, het ging voorbij en maakte plaats voor kalmte. Echter Hij bleef steeds dezelfde. Merkt nu op hoe dikwijls wij ons in een soortgelijke toestand bevinden. Onze drukkende omstandigheden, de ledige kast, onze lichamelijke zwakheid, het verlies van een geliefd kind of van een andere dierbare bloedverwant. Al de ellenden die zich dreigende aan ons oog vertonen. De vrees voor een bankroet of voor armoede in het algemeen. Dit alles schijnt ons iets wezenlijks toe. Echter het woord: "Ik ben met u," schijnt dikwijls in dergelijke omstandigheden een zaak te zijn van het geloof. O ja voorzeker, maar niet een zaak ter verwerkelijking. En de belofte: "Alle dingen werken mede ten goede dengenen, die God liefhebben, degenen namelijk, die naar Zijn voornemen geroepen zijn" - wij durven ze niet loochenen, maar wij worden er niet door vertroost in die mate als dit wel het geval behoorde te zijn, omdat wij ze niet aangrijpen, niet vasthouden, er geen volle kennis van hebben. De jongelingen in de brandende oven des vuurs wisten wel, dat zij door de vuurgloed omringd waren; zij waren echter veilig, omdat zij met even grote zekerheid wisten, dat de Zoon des mensen aldaar met en bij hen was. En zo moet ook u, die in de oven der verdrukking zijt en die weet, dat de beproeving, als zij tegenwoordig is, geen zaak van vreugde is, maar van droefheid schijnt te zijn, eveneens in gedachtenis houden, dat waar Jezus is, de beproeving tot een zegen wordt. En er in de bezoeking een liefelijkheid gelegen is, zoals die nergens elders is te vinden.

Ik zal de gedachte, die ons bezighoudt, nog ten aanzien van twee zaken ophelderen. In de eerste plaats *ziende op de dood* -ik weet niet, waarde broeders, of u allen zonder een huivering aan de dood kunt denken. Ik vrees wel, dat er niet velen onder ons zijn, die zich daartoe in staat bevinden. O zeker, het is zeer gemakkelijk, wanneer wij hier des Zondags samenkomen, een juichtoon aan te heffen en met al onze broeders te zingen:

*Ik sta aan d' oever der Jordaan
En werp een blijden blik vooruit.*

Ik vrees echter, ja werkelijk ik vrees, dat wij toch nog maar liever willen leven dan sterven. Een zendeling vertelde mij eens van een oude negerin in Jamaica, die voortdurend zong: "Engel Gabriël, kom en haal tante Betsy thuis in de heerlijkheid."

Toen nu eens in het holle van de nacht een ondeugende spotvogel aan haar deur klopte en haar vertelde dat hij de engel Gabriël was en dat hij gekomen was om tante Betsy thuis te halen, zei zij: "Die woont hiernaast."

Ik vrees, dat het er met ons evenzo bijstaat. En dat, schoon wij menen te wensen, dat de golven van de Jordaan zich vaneenscheiden om ons een doortocht te geven naar de andere oever, wij toch met een huiverend gevoel aan de kant blijven staan. Ja, zo is het. Wij willen niet gaarne dit warme en gezellige aardse huis verlaten. Wij werpen nog menigmaal een blik terug, waaruit gehechtheid spreekt aan hetgeen achter ons ligt. Hoe komt dat? Het komt alles daar vandaan, dat het sterfbed, het doodsweet, de benauwdheden, het brekende oog als werkelijkheid voor ons treden. Wij beschouwen dikwijls als werkelijkheid wat in de toekomst geen werkelijkheid blijkt te zijn. Echter zien wij niet als werkelijkheid aan wat wel degelijk werkelijkheid is, namelijk, de engelen. Die als wachters naast de sponde zweven, gereed om ons als geleide te dienen bij het opvaren van onze geest door onbekende gewesten van de zuiverste ether. Geen rechte werkelijkheid is voor ons de tegenwoordigheid van de Zaligmaker, Die de heiligen aan zijn boezem ontvangt, opdat zij daar rusten, totdat de bazuin van de aartsengel slaat. Geen werkelijkheid in de echte zin is voor ons de opstanding.

*Van 't bed van zwijgende aarde en stof
Tot 't eeuwig, heerlijk hemelhof.*

Zo het anders was, onze liederen omtrent het sterven zouden meer waarachtig zijn en onze bereidheid om van hier te gaan meer blijvend. Want wat is de dood? Hij is op zijn ergst niet meer dan een speldenprik en dikwijls nog maar nauwelijks dat. Het sluiten van onze ogen op aarde en het openen er van in de hemel. Zo snel gaat het heengaan van de heilige, de verplaatsing van de ziel van het lichaam alhier tot de tegenwoordigheid van de Heere daarginds, dat de dood nauwelijks iets is. Hij is verslonden tot overwinning. O, dat Jezus dan voor ons recht werkelijkheid mocht worden en de dood zijn prikkel geheel en al verloren zou hebben.

En nog eenmaal, en dit is de laatste opheldering die ik omtrent dit stuk zal geven, ik vrees, dat wij in *het werk van de christelijke liefde* zeer dikwijls op de aangegeven wijze in twijfel geraken. Wanneer er een onderneming op touw gezet zal worden, dan gaan wij, als wij verstandig handelen, wel terdege de moeilijkheden na, die daaraan zijn verbonden. En als wij nu wat al te verstandig zijn, dan gaan wij die moeilijkheden overdrijven om tot het besluit te komen, dat wij met onze geringe hulpmiddelen ze nooit zullen kunnen overwinnen. Maar ach! Hoe komt het, dat wij zo zelden denken aan de levende Zaligmaker, Die bij ons tegenwoordig is en Die het Hoofd is van Zijn gemeente? Bereken de strijdkrachten van de kerk, zo u wilt. Vergeet niet, de belangrijkste van die alle, de almacht van de Heere, haar Koning, in rekening te brengen. Voeg bijeen, zo u wilt, al de zwakheid van haar herders, en leraars, en evangelisten, en leden. Wanneer u dat gedaan hebt, moet ge u niet verbeelden, dat u een berekening gemaakt hebt van al haar hulpbronnen. U hebt nog maar alleen uw beschouwing laten gaan over wat er aan de buitenkant zichtbaar is. De hoofdmacht en de sterkte van de kerk liggen in de volheid van de godheid lichamelijk, welke woont in de persoon van Jezus Christus. Moet het heidendom als iets werkelijks beschouwd worden? Zal ik het priesterdom en de macht van Rome, de verdorvenheid van het menselijke hart en de vervreemdheid van de menselijke wil als werkelijk bestaande achten. En zal ik niet evenzeer rekening houden met de werkelijkheid van de almacht van Christus in het rijk des geestes en van de onweerstaanbare kracht van de Heilige

Geest. Die de mens van de duisternis kan brengen tot het licht en van de macht van de Satan tot God? Laat Christus geen spooksel voor Zijn kerk zijn. Laat in haar slechtste tijden, ofschoon zij als een schip in de storm op en neer geworpen wordt, haar Heere, waar Hij op de golven wandelt, werkelijkheid voor haar wezen. En zij zal met moed en dapperheid de strijd aanbinden. En de uitkomst zal heerlijk zijn. Tot zover dan over het eerste stuk.

II.

WIJ MAKEN HET MEEST VAN CHRISTUS EEN SPOOKSEL, WANNEER HIJ IN DE MEEST WEZENLIJKE ZIN CHRISTUS IS, wanneer Hij Zich op de duidelijkste wijze openbaart als de Zoon van de Allerhoogste.

Merkt op, waarde broeders, dat toen onze Heere Jezus Christus op het land aan de oever van het meer wandelde, niemand van Zijn discipelen zei: "Het is een geest." Niemand van hen zei: "Het is een geestverschijning." En toch zagen zij Christus niet in de werkelijke zin, toen Hij aan de oever, op de vaste wal, wandelde. Zij zagen alleen Zijn mensheid en dat was alles. Er was niets meer aan Christus te zien, terwijl Hij daar wandelde, dan er aan iemand anders te zien is - 't is eenvoudig een mens, de godheid openbaart zich daar niet. Echter toen Christus op de golven wandelde, was er meer van Christus zichtbaar dan op het land het geval was. Toen zagen zij ook Zijn mensheid. Echter Zijn godheid, die oorzaak was dat de vloeibare golven Hem konden dragen, zagen zij ook. Toen was er het meest van Christus te zien en juist toen zagen zij het minst. Is het niet vreemd: waar Hij Zich het meest ontdekt, daar zien wij het minst. En waar Hij Zich op de duidelijkste wijze openbaart, daar is ons ongelovig oog het minst in staat om te zien! En toch, let daar wel op, Christus is nooit zo in waarheid Christus, als wanneer Hij werkt buiten de gewone loop van de natuur. Hij is Christus, als Hij een kindeke op Zijn knie neemt en het zegent. Er wordt meer van de Christus gezien, wanneer Hij zijn hand op de jonge dochter legt en haar uit de doden opwekt. Of wanneer Hij Lazarus uit het graf roept. Hij is de Christus, wanneer Hij een teder woord tot een treurend hart spreekt. Maar o, welk een Christus is Hij, wanneer Hij zegt: "Zwijgt, u winden, en u golven, zijt stil!" Dan wordt Zijn heerlijkheid voor het versterkte oog des geloofs blootgelegd. In der waarheid, Hij is het meest Zich zelf, wanneer Hij het meest boven alle andere is. Wanneer, zo hoog als de hemelen zijn boven de aarde, zo hoog Zijn gedachten zijn boven onze gedachten en Zijn wegen boven onze wegen. En, broeders, wij hebben Christus nog nooit gezien, tenzij wij Hem gezien hebben ver boven alle anderen en handelende buiten de grenzen van de verwachting en van de redenering. De Christus is half verborgen, wanneer Hij handelt gelijk ieder ander mens. De ganse Christus treedt niet in het licht in de gewone loop van onze zaken. Het is in het buitengewone, het niet alledaagse, het onverwachte, dat wij de heerlijkheid van Christus aanschouwen en Hem ten volle zien. Zo komt het, dat wij het meest weigeren Hem te onderscheiden en te verheerlijken, wanneer Hij Zich op de meest openlijke wijze vertoont. Laat mij u dit nader duidelijk maken. Christus op de zee wandelende, zeg ik, is daar het meest van al Christus. En toch merken Zijn discipelen Hem niet op; zo ook ziet u in *de vergeving van zeer grote zonde* het meest van Christus, en toch, wanneer een mens in een grote zonde gevallen is, dat is, in een snode zonde in de schatting van anderen, dan zegt hij: "Ach, dat kwaad kan mij niet vergeven worden!" Wel, vriend, Jezus is het meest in waarheid Jezus, wanneer hij schandelijke ongerechtigheid vergeeft. Om uw kleine overtredingen die u ten minste als zodanig beschouwd hebt, weg te doen. Om de zodanigen te verlossen, die een weinig gevallen zijn en een weinig overtreden hebben - meent u, dat dit alles is, waarom Hij is gekomen? Is Hij een kleine Zaligmaker voor kleine zondaars om ook

op kleine schaal te worden aanbeden? Neen; hierin komt Hij echter aan het licht dan inderdaad en in waarheid Christus te zijn, wanneer afschuwelijke moord en doodslag, snode echtbreuk en overspel, hemelgergende godslasteringen en walgelijke onreinheden alle door Zijn bloed worden afgewassen. Dan zien wij Hem als een grote Zaligmaker. Als een Zaligmaker, Die machtig is om te behouden. Waarom is het, dat wij geen oog voor Hem hebben, wanneer Hij menigvuldig vergeeft? Broeders, eren wij Hem zoals Hij geëerd moet worden? Als wij alleen van de gedachte uitgaan, dat het gevoel der zonde door Hem wordt weggedaan? Als wij erkennen, dat de werkelijkheid, de walgelijkheid, de verdoemelijkheid der zonde door Jezus wordt weggedaan. En wij Hem vertrouwen, wanneer onze zonden zich het zwartst, het vuilst, het afschuwelijkst vertonen. Dan eren wij Hem en zien wij Hem als de Christus, Die Hij werkelijk is.

Zo ook *in grote noden* van de ziel. Het behaagt God menigmaal na onze bekering de fonteynen van de grote diepten van onze verdorvenheid te laten openbreken. En dan hebben wij een gevoel gelijk wij nimmer tevoren gehad hebben. Wij hadden zoiets niet verwacht. En worden met verbaasdheid overvallen, nu ons blijkt, dat wij zulke verdorven, zulke bedrieglijke, zulke vuile schepselen zijn. Dan komt in diezelfde tijd de Satan het hart binnen met gruwelijke verzoeking en duivelse inblazingen. En helaas! Onze argwaan koesterende geest beeldt zich in, dat Jezus zelf in zulk een toestand ons niet kan helpen. Echter nu, o mijn waarde vriend, nu is het de tijd voor de goddelijke openbaring. Nu zult u de Christus zien. Veronderstelt u dan, dat de Heere Jezus alleen komt om van vrede te spreken tot degenen die reeds vrede hebben. Of vrede te geven aan hen, die een weinig betekende verstoring hebben in de rust van hun gemoed? Beschouwt u Jezus dan als overtollig? Of beeldt ge u in, dat Hij alleen past voor gelegenheden, die niet van zoveel betekenis zijn? Schaam u over zulke lage gedachten en dat van Hem, Die hoog daarboven regeert over de geweldige stormen die de meest onstuimige baren en de meer dan ontzaglijke bulderende watervloeden beheerst. Wanneer onze ganse natuur aan de foltering is prijsgegeven, wanneer onze hoop ten enenmale verdwenen is, wanneer onze wanhoop haar hoogste top heeft bereikt, dan is het te midden van het geraas van zulk een storm, dat Hij zegt: "Zwijgt, wees stil!" En door Zijn machtswoord de kalmte doet terugkeren. Geloof in de Christus, Die u kan redden, wanneer de verzoeking op de meest verschrikkelijke wijze u dreigen te verslinden. Heb niet de gedachte, dat Hij alleen in staat is u te redden, wanneer u niet in de uiterste nood verkeert. Geloof, dat Hij het best gezien wordt, wanneer de grootste rampspoeden voor u op handen zijn.

Ik zou nog op vele andere gevallen kunnen wijzen, die tot opheldering kunnen dienen, maar zal mij slechts in het kort tot enkele bepalen. Wij hebben wellicht een *buitengewoon zware beproeving* te doorstaan en hebben meer dan gewone ondersteuning nodig. Vol vreze laten wij ons aldus uit: "Ik kan niet verwachten onder deze beproeving te worden ondersteund." Ach! Uw Christus is dan een spooksel. Indien u Hem zag, zou u weten, dat er voor Hem niets te moeilijk is. Dat de ondersteuning van een ziel, ook wanneer zij op het laagste punt gezonken is, voor de goddelijke Trooster gemakkelijk genoeg werk is. En u zou u gelovig op Hem werpen en niet handelen, gelijk u nu doet. Ja, maar u hebt een grote toevoer nodig voor de tijd van nood, die nu voor u aangebroken is. Uw omstandigheden vorderen zulks in de hoogste mate. Beschouw dan toch Christus, nu u aan een grote toevoer, aan bijzondere ondersteuning behoefte hebt, niet als arm en karig, maar zeg liever met Abraham: "De Heere zal het voorzien." Toen Abraham zich in de uiterste nood bevond en op het punt

was om op Gods bevel zijn zoon te slachten, bleek het hem, dat God tussenbeide trad. En de ram werd tot een brandoffer gevonden. In uw grootste armoede zal Christus tussenbeide komen. Jezus zal van Zich zelf bewijzen, dat Hij de Heere des hemels en der aarde is. U zult zien, dat in Hem al de volheid woont. Kunt ge u alleen in geringe en gewone moeiten en bezwaren op Jezus verlaten? Ik weet, dat het aangenaam is in zulke tijden tot Hem de toevlucht te nemen. Zou Hij dan niets meer zijn dan een gewone vriend, een vriend bij goed weer om u tegen kleine regenbuien te beschermen en met u te wandelen wanneer er nog al een stevige wind waait. Terwijl Hij zou weigeren u te vergezellen in stormachtig weer, of de onstuimige, hooggaande zee met u over te steken? O, handel toch niet op zulk een ellendige wijze tegenover de Zaligmaker, door van Hem een geest te maken, die wegblijft, wanneer u de meeste behoefte aan Hem hebt. Maak van de Verlosser geen spooksel, wanneer u Hem inderdaad en waarlijk nodig hebt. U hebt wezenlijke armoede, een wezenlijk kruis en wezenlijke moeilijkheden. Nu zal het op de berg des Heeren gezien worden, dat Hij een waarmaker is van Zijn woord. En Zijn naam, Jehova onze Verlosser, zal als met vurige letters te midden van de duisternis van uw noden en behoeften geschreven staan.

In tijden van *grote gevaren* gebeurt het wel, dat wij in een sombere stemming mompelen: "Nu zullen wij niet langer bewaard worden. Christus heeft ons tot op dit ogenblik staande gehouden. En wij geloven vast, dat Hij dit ook wel zou blijven doen, als de omstandigheden van de tegenwoordige tijd niet erger waren dan die van verleden tijden. Nu worden wij echter tot het uiterste verzocht, nu worden wij geweldig aangevallen, nu vermenigvuldigen zich onze smarten. Zal Hij ons nu ook nog helpen?" Durft u dat zeggen: "Zal Hij?" Waar u weet, dat Hij niet veranderen kan? Durft u zo spreken: "Kan Hij dat wel doen?" Is er iets voor de Heere te wonderlijk? Wilt u dan van uw Zaligmaker niets meer dan bloot een verschijning maken? Hij is een wezenlijke Zaligmaker, leun op Hem. Hij zal er u veilig door helpen. Bedek u met Zijn schild en weer zodoende de vurige pijlen van u af. Hij zal u niet verlaten, u niet aan uw lot over laten. Grote verlossingen! Ach, wij vrezen, dat die niet meer zullen geschieden; Jezus zal die niet meer tot stand brengen, zoals in vroegere tijden, zo redeneren wij in een boze zin. En als zij dan toch tot stand komen, dan gaat het ons als Petrus, die zich van zijn bevrijding uit de gevangenis geen rechte voorstelling kon maken. Hij wist, dat de heiligen voor hem gebeden hadden. Toen hij echter uit de gevangenis verlost was en zich in de straat der stad bevond, kon hij er niet bij, dat het werkelijk een feit was. Hij "wist niet, dat het waarachtig was hetgeen door de engel geschiedde, maar hij meende, dat hij een gezicht zag." Menigmaal zeggen wij, voordat God ons verlost heeft: "Het kan niet" - onze Christus was slechts een geest. En nadat wij verlost zijn, zeggen wij: "Ik begrijp er niets van, ik ben een en al verbazing." Wat is het geval? Wij grijpen Christus niet zodanig aan, dat wij ons van Zijn wezenlijke macht, van Zijn tegenwoordigheid en genade verzekerd houden. Want als wij dat wel deden, dan zouden wij zelfs Zijn grootste uitreddingen als natuurlijke bewijzen van Zijn goedheid en grootheid ontvangen als dezulke, welke het geloof gerechtigd is te verwachten.

"Is het niet verrassend," zei eens iemand, "dat God mijn gebeden verhoord heeft en in Zijn voorzienigheid zo genadig voor mij geweest is?"

"Nee," zei daarop een oude, vrome vrouw wier langdurige ervaring haar met de wegen des Heeren had bekend gemaakt, "dat verrast mij niet. Dat is juist zoals u het kunt verwachten, dat is zo Gods weg met Zijn volk." Dat is het wat wij moeten gevoelen, dat het bewijzen van grote genade juist het werk van de Heere is; dat wij van God

kunnen verwachten, dat Hij ons grote uitreddingen toezendt, dat Hij de wateren van onze smarten en ellenden met ons bewandelt en tot hen spreekt dat hun woeden een einde moet nemen. Het is een gezegend geloof, hetwelk ons in staat stelt om Jezus op de wateren te herkennen en te zeggen: "Ik weet, dat het Jezus is. Niemand dan Jezus zou zo wonderlijk kunnen handelen. Ik had Hem misschien niet gekend als ik Hem in een gewone weg had zien werken, of als een gewone reiziger had zien voorttrekken, maar hier te midden van buitengewone omstandigheden verwachtte ik Zijn hulp. Al had ik Hem tevoren ook nimmer gezien, nu verwachtte ik Hem wel te zien. En nu ik Hem zie, sta ik niet verwonderd, ofschoon ik met vreugde ben aangedaan. Ik zag naar Hem uit en wist dat wanneer de behoefte aan Hem het grootst was, Zijn komst zeker zou plaats hebben." Wanneer het geloof het oog van de hoop met de lichtstraal der verwachting verheldert, dan is de blijdschap niet ver meer verwijderd.

Dit wil ik hier nog bijvoegen. Dat zo wij maar op de rechte wijze van Christus gebruik maken, onze *grote zegepralen* over geestelijke vijanden van binnen en over moeilijkheden van buiten, welke er zeker zullen volgen, op onfeilbare wijze ons opnieuw de werkelijkheid van Zijn bestaan zullen aantonen. Er is echter grote kans, dat wij Hem niet in staat zullen achten, ons zulke grote zegepralen te bezorgen. En dat wij moedeloos en bedrukt onze weg zullen voortzetten, waar wij ons in de Heere dienden te verlustigen.

Wat aangaat ons einde, maar al te dikwijls is de gedachte bij ons opgeklommen, dat wij het zwaar te verantwoorden zullen hebben bij *ons sterven*; beving heeft ons aangegrepen bij de gedachte aan het staan voor de rechterstoel. En bij het lezen van de dag van het gericht hebben wij wel eens gedacht: "Hoe zal ik dat verdragen?" Wij vergeten alsdan, dat wij bij de dood onze Verlosser beter zullen kennen dan tevoren. En dat wij in de opstanding en de heerlijkheid, die daarna zullen volgen, Hem duidelijker geopenbaard zullen zien dan nu het geval is. Daarom moeten wij hoger gedachten van Hem hebben en met een groot en kinderlijk geloof, een geloof vol vertrouwen in al de gewichtige belangen der eeuwigheid, op Hem leunen en steunen.

III.

Nu moet ik overgaan tot het derde deel. ONZE GROOTSTE ELLENDEN KOMEN HIERUIT VOORT, DAT WIJ ONZE HEERE NIET ALS WEZENLIJK DE CHRISTUS BESCHOUWEN.

Waarom veroorzaken onze moeiten en wederwaardigheden ons zoveel lijden? Het komt, omdat onze Heere zo dikwijls als een schaduw, een damp, een geest voor ons verdwijnt. En Hij door ons in het rijk der mythen geplaatst wordt, in plaats van Hem door een verstandig, praktisch, vast geloof, een geloof dat Hem voor ons tot werkelijkheid maakt, aan te grijpen. Want, broeders, het is een betreurenswaardige oorzaak van onrust, een Verlosser te hebben, Die in een spookachtige gedaante voor ons verschijnt. Een Zaligmaker te bezitten, Die niet metterdaad de zonde kan vergeven, wanneer het nu eens grote zonde wordt. Een Zaligmaker, Die ons slechts een geringe, een onbestemde hoop geeft ten aanzien van onze schuld, maar deze niet in letterlijke zin wegdoet. Dit is een bed hetwelk het zaad bevat voor allerlei onkruid. Het verwondert mij niet, zo u door twijfelingen en vreeze wordt gekweld, als Christus voor u geen werkelijke Christus is. O, dat u allen mocht leren instemmen met deze heerlijke regels:

*Er is een Mens, Wiens kostelijk bloed,
Gestort om onze zonden,*

*In hoofd en zij, in hand en voet,
Eens vloeide uit tal van wonden.
't Is geen verdichting van ons brein,
't Is zuivere historie;
Die Mens gans schuldeloos en rein,
Heerst nu in 's hemels glorie.
Die Mens is God, oneindig groot,
Hij is de Heer der Heeren;
Hij kocht ons vrij van hel en dood;
O, wilt Hem eeuwig eren!*

Wacht er u voor, mijn broeders, met iets minder tevreden te zijn dan met het geloof in een levende, wezenlijke, echte Middelaar. Want niets anders dan de werkelijkheid zal u in deze zaak van enig nut zijn. Natuurlijk, met een spookachtige Zaligmaker voor wezenlijke zonden, een verschijning van een Verlosser voor wezenlijke dienstbaarheid kunt u geen troost vinden. Van wat nut is de schijn van brood en de gelijkenis van water voor hongerende en dorstende pelgrims in de woestijn? Indien u een spookachtige helper hebt voor wezenlijke ellenden, dan zijt u er door zulk een hulp nog slechter aan toe. Indien uw Redder niet metterdaad en in praktische zin u in tijden van nood ondersteunt, in uw behoeften voorziet en u, door het leed neergebogen, weer opbeurt, in welke opzichten zijt u er dan beter aan toe dan degenen, die in het geheel geen helper hebben? Jezus is een vriend inderdaad en in waarheid. Zijn genade, liefde en tegenwoordigheid zijn geen verdichtselen. Van alle waarheden zijn dit wel de zekerste. Indien ik een wezenlijke last heb te dragen en een geest mij daarbij steun moet bieden, dan ben ik in werkelijkheid zonder enige bijstand. Wij hebben behoefte aan een waarachtige macht, kracht en sterkte in onze Helper. En dat alles ziet het geloof in Jezus zijn Heere. U zult echter zeer spoedig zien hoe de smarten zich vermenigvuldigen, waar Jezus licht geacht wordt.

Daarenboven is Christus voor sommigen niet slechts als het ware een ontastbare geest, maar in werkelijkheid ook een onverschillige, ongevoelige geest. Op de zee scheen het de discipelen toe alsof Jezus hen wilde voorbijgaan en hen aan hun lot wilde overlaten. En dikwijls zijn wij met de gedachte bezet, dat onze genadige Heere geen acht op ons geeft. In ieder geval, wij vergeten, dat Hij op onze toestand en onze omstandigheden met teerheid let. Het trof u niet, toen u de vorige week zo arm waart, dat Jezus dit wist en met smart vanwege die bezoeking over u was aangedaan. U vergat het, waarde broeder, toen u bevende naar de spreekplaats ging dat Jezus van uw beven afwist en dat Hij u zou ondersteunen onderwijl u uw getuigenis aangaande Hem deed horen. Al te zelden bedenken wij, wat uitgedrukt wordt in het versje:

*In ieder snerpend leed des harten
Deelt ook gewis de Man der smarten.*

U, waarde echtgenoot, u wist het wel, dat uw echtvriendin medelijden met u had; u hebt de traan in haar oog wel opgemerkt, toen zij uw smart aanschouwde. En u, lief kind, ook u wist het wel, dat uw moeder om u treurde. En als u Jezus slechts kende, zou u ook weten, dat Hij u nooit onnodig pijn veroorzaakt. En dat Hij u nimmer een beproeving toezendt, waar geen noodzaak voor is. Er is voor alle dingen een oorzaak. En in alles draagt Hij met u mee.

Menig arme zondaar beeldt zich zelfs in, dat Jezus een boze, een vertoornde geest is en schreeuwt van vrees. Hij verbeeldt zich, dat Jezus vol gramschap is en hem met

verontwaardiging van Zich zal werpen. Ach! u hebt geen rechte beschouwing, geen beschouwing overeenkomende met de werkelijkheid van mijn Zaligmaker, indien u meent dat Hij ooit iemand die tot Hem komt zal uitwerpen. Welk een wezenlijke Geneesmeester der zielen was Hij, toen Hij Zich op aarde bevond! Hij vermengde Zich met tollenaren en zondaren. Hij sprak niet over hen als lieden, op welke moest worden toegezien. Hij bemoeide Zich metterdaad Zelf met hen en liet toe dat één onder hen Zijn voeten met haar tranen wies. En ze met het haar van haar hoofd afdroogde. Hij was gewoon zondaars, met allerlei kwalen behept, met Zijn vinger aan te raken, wanneer Hij hen genas. Hij was geen Zaligmaker, Wie het geen rechte ernst was. Hij kwam niet in deze wereld om ons van veronderstelde zonde en ingebeelde onrust te verlossen. Er is niets, waar meer over heen gezien wordt, maar dat toch beter diende te worden opgemerkt ten aanzien van onze Heere dan Zijn natuurlijkheid en Zijn praktische zin. Bij Hem vindt u in het geheel geen schijnvertoning of iets, dat maar zo voorgewend wordt. Hij treedt altijd in de geschiedenissen van het evangelie op als even wezenlijk als de tonelen uit het leven rondom Hem. Hij doet Zich nooit aan u voor op een wijze die doet denken aan hetgeen u in de schouwburg kunt opmerken. Dat wij allen mogen gevoelen, dat Hij in werkelijkheid een liefhebbende Zaligmaker, een tedere Zaligmaker en een praktische Zaligmaker voor ons is. Dat u Hem mocht kennen, dat u van Hem het rechte gebruik mocht maken, dan zullen uw smarten óf een einde nemen óf met dankzegging worden aangenomen.

IV.

Tenslotte, INDIEN WIJ SLECHTS VAN DIT ELLENDIGE KWAAD KONDEN WORDEN GENEZEN, ZOU ONZE HEERE JEZUS CHRISTUS EEN HOGERE PLAATS IN ONZE SCHATTING ONTVANGEN EN VELE ANDERE GEZEGENDE UITKOMSTEN ZOULDEN DAARUIT VOLGEN.

Want, in de eerste plaats, hebt u wel opgemerkt, dat de discipelen, nadat zij wisten dat het Jezus was, en Hij bij hen in het schip was gekomen, tot Hem zeiden: "Waarlijk, u zijt Gods Zoon?" Als u Christus maar eerst in werkelijkheid leert kennen, zult u Hem kennen in Zijn persoon, zoals u Hem nooit zult leren kennen door alles wat ik u kan zeggen, of u omtrent Hem kunt lezen. U hebt over de een of andere man gelezen, u hebt in een geïllustreerd tijdschrift zijn portret gezien, u hoort de mensen over hem spreken, maar ten laatste bevindt ge u niet in zijn gezelschap en zit met hem neer. En nu zegt u: "Nu ken ik die man; eerder heb ik hem nog niet gekend." O, als Jezus de hoogste werkelijkheid voor u wordt, zodat u door het geloof tot Hem nadert, dan gevoelt u dat u Hem nu in waarheid begint te kennen. En, wat er bij komt, u zult Hem dan met verzekerdheid leren kennen. Zij zeiden: "Waarlijk, u zijt Gods Zoon!" u waart er van overtuigd, dat Hij God is, door hetgeen u in de Schriften vond. Toen u Hem te zien kreeg, toen Hij werkelijkheid voor u werd, had de leer van Zijn Godheid geen behoefte aan steun door bewijsgronden: de waarheid, dat Jezus Christus Heere is, is met uw ganse wezen samen verweven. Hij is voor u de Zoon van God, al was het dan ook voor niemand anders. Wat deden die discipelen op de zee, toen zij zagen dat het inderdaad Jezus was, Die de golven betrad? Wij lezen: "Zij kwamen en aanbaden Hem." u zult een spooksel, een beeld, een verschijning nooit aanbidden. Zo u Jezus in werkelijkheid leert kennen, zult u terstond voor Hem neervallen. Uw taal zal dan zijn: "Gezegende God, gezegende Zoon des mensen, Die voor mij van de hemel bent neergedaald, Die voor mij Uw bloed hebt gestort, Die voor mij plaats genomen hebt in de heerlijkheid en voor mij pleit, ik had aan U gedacht en van U gehoord, maar nu zie ik U - wat kan ik anders doen dan U aanbidden?" Het is het aangrijpen van Christus, hetwelk de ware godsvrucht teweegbrengt; het is de nevelachtigheid van onze

gedachten aangaande Hem, die de wortel is van onze ongodvruchtige gemoedsgestalten. God geve, dat wij ons aan Christus vastklemmen, dan zullen wij Hem van zelf aanbidden.

Zij aanbaden Christus niet alleen, maar zij dienden Hem ook. Hun aanbidding en verering waren zodanig, dat wat Hij hen ook beval, zij het deden. En het schip gestuurd werd in welke richting Hij het wilde, totdat het Hem naar de andere zijde bracht, waarheen Hij wenste te gaan. Zij, die Christus recht in het oog krijgen, zullen Hem zeker gehoorzamen. Ik kan niet gehoorzamen aan iets, dat als een wolk voor mij uit drijft. Echter wanneer ik de Mens, de God aanschouw en weet, dat Hij even wezenlijk een persoon is als ik zelf, dat Hij even feitelijk een bestaan heeft als mijn broeder, dan doe ik alles wat Hij mij gebiedt. Mijn gehoorzaamheid wordt een wezenlijke, juist naarmate de Meester, Die deze gehoorzaamheid van mij eist, als wezenlijk voor het oog van mijn ziele treedt. Dan is het, waarde vrienden, dat wij nederig van geest worden. Niemand leert Christus op de rechte wijze kennen zonder de rechte kennis te verkrijgen aangaande zich zelf en in verootmoediging te worden neergebogen. "Met het gehoor van het oor heb ik U gehoord; maar nu ziet U mijn oog. Daarom verfoei ik mij, en ik heb berouw in stof en as." Echter met de ootmoed komt een grote en innige blijdschap en vrede. Wanneer wij weten, dat Christus met ons in het schip is, glimlachen wij tegen de storm. En of die nu al voort woedt of dat hij gaat liggen, wij hebben met het ene even goed vrede als met het andere, nu wij er maar zeker van zijn, dat Christus bij ons is. Ik geloof, dat het voor de Christen van het hoogste belang is, dat hij zich zijn Heere gedurig voorstelt; hij heeft in de eerste en voornaamste plaats een wezenlijke Leider nodig; hij heeft er behoefte aan zich Hem in werkelijkheid voor de geest te plaatsen en daadwerkelijk Zijn macht te gevoelen. En is het daarvoor nodig, dat Hij hier in persoon komt? Ik vertrouw van neen. Indien Hij deze morgen op dit spreekgestoelte verscheen en Zijn dienstknecht zijn hoofd verborg, zou u zeggen: "Ziet, welk een heerlijk gezicht! Ginds is onze Heere." Ik weet, dat u het hoofd zou buigen om Hem te aanbidden. En daarna zou u de ogen opendoen en op Hem staren, uw ziel zou zich in het gezicht verlustigen. En dan zou ieder zeggen: "Wat kan ik voor Hem doen?" En als dan de vriendelijke Meester aan ieder van u verlot gaf om te komen en aan de voeten van de Gekruisigde offeranden uit te spreiden, o, welk een schat van kostbaarheden zou er worden gebracht! Iedereen zou gevoelen: "Ik heb niet bij mij wat ik wel zou wensen." En u zou zeggen: "Neem alles wat ik heb, gezegende Heere, want u hebt mij met Uw bloed vrijgekocht." Is Hij u nu, schoon ongezien, niet even dierbaar? Is het geloof niet even machtig, bezit het niet hetzelfde vermogen als het gezicht? Is het niet "een bewijs der zaken die men niet ziet?" Bevat het lied van Wesley geen waarheid:

*Wat 't menslijk oog niet kan aanschouwen,
Wat door geen rede wordt gevat,
Dat ziet een vast geloofsvertrouwen,
Verheld'rend heel ons levenspad.
't Geloof geeft licht in donk're wegen,
Doet schaduwen en wolken vliên;
Het schenkt ons een onschatb'ren zegen,
Want God wordt door de mens gezien.*

Geeft het geloof aan Jezus voor ons niet een even grote werkelijkheid als ons gezicht zou doen? Het behoort alzo te zijn en het is mijn bede dat het mocht geschieden. En

hoe waarachtig zal dan uw toewijding, hoe hartelijk uw dienen, hoe gul uw dankbaarheid, hoe overvloedig uw offerande zijn! God schenke u genade om in deze begeerlijke toestand te komen, zowel u, die heiligen, als u, die nog zondaars zijt. Want zo u een wezenlijke Christus bezit, bent u een wezenlijke bezitter van alles goeds. God geve zulks om Jezus' wil. AMEN.

Overgenomen uit het boek: "De wonderen van de Heiland"

8. Klein geloof en groot geloof

"Gij kleingelovige! Waarom hebt gij gewankeld?" Matthéüs 14:31.

"O vrouw! Groot is uw geloof; u geschiede, gelijk gij wilt." Matthéüs 15:28.

Tussen de allerlaagste trap van het geloof en een staat van ongeloof gaapt een wijde kloof. Een onmetelijke afgrond bevindt zich tussen de man, die ook maar het geringste geloof in Christus bezit, en de man, die dit in het geheel niet deelachtig is. De een is een levende, schoon zwak; de andere is dood in de zonden en misdaden; de een is een gerechtvaardigde, de andere is alreeds veroordeeld, omdat hij niet heeft geloofd in de naam van de eniggeboren Zoon van God. De zwakste gelovige is op de weg naar de hemel; de andere die geen geloof bezit, spoedt zich voorwaarts langs een hellend vlak, en zijn deel zal ten laatste zijn met de ongelovigen; een verschrikkelijk deel inderdaad. Alhoewel wij dus van de gelovigen spreken als allen tot één gezelschap behorende, zo bestaat er toch een grote afstand tussen zwak geloof en sterk geloof. Gode zij dank, het is een afstand op de enige veilige weg: de heirweg van de grote Koning. Geen kloof scheidt klein geloof van groot geloof; integendeel, klein geloof heeft slechts de koninklijke weg verder te vervolgen, en het zal zijn sterkere broeder inhalen, en zelf sterk worden in de Heere en in de sterkte van Zijn macht. Ik wens sommigen van de meer trage reizigers op de geheiligde weg op te wekken en aan te vuren. Het zal mijn streven zijn om de twijfelingen neer te vellen en het geloof te verlevendigen. Het is mij er deze morgen om te doen de kleinmoedigen, de vreesachtigen, de wanhopigen, en de gehele menigte van de kleinen in het geloof, hoop en moed te doen vatten en op te merken, dat zij nog niet alles hebben genoten, wat de Heere voor hen bereid heeft. Ofschoon een klein geloof de zaligheid met zich brengt, is er meer geloof te verkrijgen: het geloof, hetwelk versterkt, verblijdt, tot eer strekt en tot nut doet zijn een zeer begeerlijke genadegave. Er staat geschreven: "Hij geeft meerdere genade," en derhalve heeft God meer voor ons in gereedheid. Klein geloof kan buitengewoon toenemen, totdat het rijpt tot de volle zekerheid met al haar zoetheid en tederheid.

Er zijn drie dingen, waarop ik de aandacht zal vestigen.

1. In de eerste plaats op *klein geloof zachtjes berispt*: "Gij kleingelovige! Waarom hebt u gewankeld?"
2. In de tweede plaats op *klein geloof teer aanbevolen*; want het is geen gering gunstbewijs geloof te bezitten, al moet het dan ook klein genoemd worden.
3. En in de derde plaats zal ik besluiten met te spreken over *groot geloof als veel meer aan te bevelen*. In deze laatste zaak zal ik handelen over de genadige woorden van onze Heere: "O vrouw! Groot is uw geloof; u geschiede, gelijk u wilt."

Het is merkwaardig, dat de voorvallen, waarvan in het veertiende en het vijftiende hoofdstuk van het evangelie van Mattheüs melding gemaakt wordt, zo dicht bij elkaar komen, wanneer wij in aanmerking nemen, dat daarin klein geloof en groot geloof wordt voorgesteld. Wij willen aannemen, dat het verhaal van Petrus en dat van de Kanaänese vrouw u helder voor de geest staat. *Mocht de Geest van God bij de overdenking daarvan uw hart openen, opdat u het woord, dat wij u zullen prediken, op de rechte wijze mocht verstaan!*

I.

Laat ons dan in de eerste plaats letten op KLEIN GELOOF ZACHTJES BERISPT.

Wat zal ik daarvan, om een begin te maken, anders zeggen dan dit: *dat het menigmaal gevonden wordt waar wij groter dingen zouden verwachten*. De man, die hier om zijn klein geloof berispt wordt, is Petrus. Petrus, aan wie de Heere een zeer duidelijke kennis van Hem zelf had meegedeeld; Petrus, de voorman onder de twaalven; Petrus, in later dagen de grote prediker op het Pinksterfeest; Petrus, die door sommigen verheven is tot hoofd en overste van de apostolische kerk, ofschoon hij op een dergelijke rang geen aanspraak maakte. Petrus is dit, een echt stuk steen van de rots, die tot grondslag diende. Petrus, aan wie de Meester de sleutels overgaf, en aan wie Hij de opdracht verstrekke: "Hoed Mijn lammeren," en "weid Mijn schapen." Het is Petrus, tot wie Jezus zegt: "Gij kleingelovige!" En, waarde broeder of zuster, kan het niet waar zijn, dat u grote genade verkregen, hoge voorrechten genoten, een genadige bescherming ontvangen hebt, en in uitnemende mate door de gemeenschap met Christus, zeer innig en zeer dierbaar, begunstigd zijt? u behoort dus wel sterk te zijn in het geloof. En toch zijt u het niet. U zult spoedig thuis zijn; uw grijze haren hebben reeds de zilverkleur van het licht van het land van Immanuël; u kunt bijna het gezang horen van de heiligen aan de overzijde van de smalle stroom. Op uw leeftijd, zolang door God onderwezen, zo diep ervaren in de zaken van Christus, moest u vaders zijn in het geloof, terwijl u nog kinderen zijt; u moest moeders in Israël zijn, en u zijt nog maar zuigelingen. Is het niet zo! Waarom is dit treurige feit te loochenen? Salomo sprak van de ceder op de Libanon en van de hysop aan de wand; doch ik heb maar al te dikwijls een hysop op de Libanon gezien. En soms heb ik ook wel eens een ceder gezien aan de wand Ik bedoel dit, dat ik wel eens grote genade gezien heb, waar niets aanwezig scheen te zijn om haar tot steun te dienen. En ook heb ik wel eens weinig genade gezien, waar alles er op scheen aangelegd om haar groei te bevorderen. Deze dingen behoorden niet zo te zijn. U en ik, die nu geen kinderen meer zijn; u en ik, die nu geen vreemdelingen meer zijn voor onze Heere, want de Koning heeft ons dikwijls in het wijnhuis gebracht, en Zijn banier over ons was liefde; wij behoren ons te schamen, als wij nog hebben te klagen over ons klein geloof. Het is een zwakheid, waarop wij ons niet kunnen beroemen, want het ongeloof is in hoge mate zondig. Wel mocht de Meester de vinger opheffen tegen sommigen, die hier deze morgen op de kerkbanken neerzitten, en één voor één tot ons zeggen: "O gij kleingelovige! Waarom hebt gij gewankeld ?

Verder over onze zeer zachte berisping handelende, merken wij op, *dat klein geloof veel te begerig is naar tekenen*. Ik denk niet, dat Petrus' geloof plotseling klein werd. Het was altijd klein. En het gezicht van de onstuimige wind bracht de kleinheid aan het licht. Toen hij zei: "Heere, indien u het zijt, zo gebied mij tot U te komen op het water," was zijn geloof zwak. Waarom wenste hij op het water te wandelen? Waarom zocht hij zulk een wonder? Het was, omdat zijn geloof klein was. Sterk geloof is tevreden zonder tekenen, zonder bijzonderheden, zonder wonderen. Het gelooft God enkel op Zijn woord en vraagt niet om een wonder tot bevestiging; zijn vertrouwen op Christus is zodanig, dat het niet vraagt om een teken in de hemelen boven of in de zeeën beneden.

Klein geloof met zijn: "Indien gij het zijt," moet tekenen en wonderen hebben, of het geeft zich aan twijfelzucht over. Heuglijke overpeinzingen, merkwaardige dromen, zonderlinge beschikkingen, treffende antwoorden op het gebed, bijzondere gemeenschapsoefeningen - klein geloof moet iets hebben, dat van het gewone afwijkt, of het zakt in. Het voortdurend geroep van klein geloof is: "Toon mij een teken ten

goede." Klein geloof is niet voldaan met de boog, welke God in de wolken gesteld heeft, maar zou het gehele uitspannel wel met hemelse kleuren beschilderd willen zien. Het is niet voldaan met het gewone deel van de heiligen, maar moet meer hebben, meer doen en meer gevoelen dan de overige discipelen. Waarom kon Petrus niet in het schip gebleven zijn evenals de overigen onder zijn broederen? Maar neen, omdat zijn geloof zwak was, moet hij het dek met de diepte verwisselen. Hij kan niet denken, dat het werkelijk zijn Meester is, Die daar op de zee wandelt, tenzij hij met Hem wandelt. Hoe durft hij vragen om te doen wat zijn goddelijke Heere deed? Laat hem tevreden zijn, wanneer hij deel heeft aan de vernedering van zijn Heere. Hij waagt het ver, wanneer hij vraagt om te delen in een wonder van de almacht. Moet ik twijfelen, wanneer ik geen wonderen kan doen gelijk aan die van mijn Heere? Maar dit is een van de zwakheden en gebreken van zwak geloof: het is niet tevreden om uit Zijn beker te drinken en met Zijn doop gedoopt te worden, het wil Zijn macht delen en met Hem zitten in Zijn troon.

Zwak geloof is geneigd om een te hoge schatting te hebben van zijn eigen macht. "O neen," zegt er iemand, "dat hebt u toch zeker mis. Is het niet de dwaling van zwak geloof een te lage gedachte te hebben van zijn eigen bekwaamheid?" Broeders, geen mens kan een te lage gedachte hebben van zijn eigen macht, omdat hij in het geheel geen macht heeft. De Heere Jezus Christus zei: "Zonder Mij kunt u niets doen;" en Zijn getuigenis is waar. Als wij sterk geloof bezitten, zullen wij roemen in onze machteloosheid, omdat de macht van Christus op ons rust. Als wij zwak geloof bezitten, zullen wij ons vertrouwen op Jezus verminderen en in plaats daarvan in ons hart tal van maatregelen tot vertrouwen op ons zelf toelaten. Juist naarmate het geloof in onze Heere verzwakt, zal onze gedachte van ons zelf versterkt worden. "Maar ik dacht," zegt nu iemand, "dat een mens, die een sterk zelfvertrouwen bezit een mens met een groot geloof was." Hij is iemand, die in het geheel geen geloof bezit; want zelfvertrouwen en vertrouwen op Christus kunnen niet in hetzelfde hart wonen. Petrus heeft de gedachte, dat hij over het water naar zijn Meester kan gaan; hij is niet zo zeker van de anderen, maar wel is het hem duidelijk aangaande zich zelf. Jacobus, en Johannes en Andréas en al de anderen, zijn in het schip; het komt niet bij Petrus op, dat één van hen de golven kan betreden; maar hij roept wel: "Heere! indien u het zijt, zo gebied mij tot U te komen op het water." Een hoge gedachte van zich zelf is geen teken van geloof, het is een nest voor twijfeling. Had hij zichzelf gekend, dan zou hij misschien gezegd hebben: "Heere! Gebied Johannes tot U te komen op het water; ik ben zulk een hoge gunst onwaardig." Maar neen; daar hij zwak in het geloof was, was hij sterk in zijn oordeel over zich zelf. En plaatste hij zich als gewoonlijk vooraan. Met haast begaf hij zich op een weg, die voor zijn bevende voet geheel en al ongeschikt was. En het duurde maar kort of zijn dwaling trad aan het licht. Het is zwak geloof, dat hoge gedachten aangaande zich zelf toelaat. Groot geloof verbergt het eigen ik onder zijn machtige vleugelen.

Merkt een ander punt aangaande zwak geloof op: *het staat te veel onder de invloed van zijn omgeving.* Het ging met Petrus nog vrij goed, totdat hij bemerkte, dat de wind de golven geweldig deed opbruisen. En toen werd hij bevreesd. Zijn niet vele christenen maar al te zeer geneigd om te leven bij hetgeen zij zien en gevoelen? Horen wij een pas beginnende niet maar al te dikwijls zeggen: "Ik weet, dat ik bekeerd ben, want ik gevoel mij zo gelukkig?" Maar weet u wel, dat een nieuw kleed menig meisje gelukkig maakt, en dat menig jongeling zich blij en gelukkig gevoelt, als hij enig geld op zak heeft? Is dit het beste bewijs, dat u kunt bij brengen? Nu, als u zeer ongerust

zijt, kon dit wel eens een beter teken van bekering wezen dan dat u uzelf gelukkig gevoelt. Het is goed over de zonde te treuren, daartegen te strijden en te trachten ze te overwinnen; dit is een zeker teken van genade, een veel zekerder teken dan overvloedige blijdschap. O gelovige! u zult gelukkig zijn in de hoogste en beste zin, als u op Jezus vertrouwt. Maar u zult spoedig uw geluk verliezen, als het geluk de grond wordt van uw vertrouwen. Het geluk is iets, dat afhangt van de wijze waarop de dingen lopen. Het is maar al te dikwijls iets veranderlijks, iets afwisselends. Maar het geloof rust in Christus, wat er ook mocht gebeuren. En is alzo gelukkig bij smart en ellende, omdat het zich geheel en al op God verlaat. Het geloof rust op het getrouw woord van de Heere en op zijn belofte, wat er ook gebeurt. "Ach," zegt een ander, "ik gevoel mij zo traag en lusteloos. Ik blijf onbewogen zelfs wanneer ik tracht te bidden; ik kan niet bidden zoals ik wel graag zou willen." u twijfelt alzo om die reden aan uw zaligheid? Hangt uw zaligheid af van de hartelijkheid van uw gebeden? Het is het kenmerk van een zwak geloof, als het nu eens in de hoogte en dan weer in de laagte gaat. Als wij bij het gevoel leven, broeders, zullen wij een zeer ellendig leven hebben; wij zullen niet wonen in het huis van de Vader, maar een soort van Zigeuners zijn, wier tenten niet in staat zijn een beschutting op te leveren tegen het weer. God beware ons er voor om gelijk te zijn aan de barometer, die soms op mooi weer staat; maar mooi weer duurt niet lang op de barometer. Het loopt spoedig weer terug naar regen. En er valt zelfs al wel veel regen, voor wij weten waar wij aan toe zijn. Sterk geloof weet waar het staat en daar het van de onbeweeglijkheid van zijn standplaats overtuigd is, komt het tot het besluit, dat zijn grondslag de ene dag even goed is als de andere; want het staat en rust in Christus. Daar de belofte, waarop sterk geloof leunt, geen veranderlijke grootheid is, maar altijd dezelfde blijft, zo blijft ook de rust steeds dezelfde. Onze getrouwe God maakt zalig al degenen, die hun vertrouwen op Hem stellen; en daar hebt u nu het bovenste en het onderste, wij behoeven niet verder te gaan. Maar het armzalige zwak geloof is altijd op de uitkijk om te zien of de wind in het oosten is. En als dat zo is, dan zeilt het uit. Is de wind kalm? Petrus wandelt op de golven. Huilt de windt? Petrus begint te zinken. Zo is het altijd met zwak geloof. Het hecht ons vast aan onze omgeving. *God helpe ons om er aan te ontkomen!*

Zwak geloof, in de volgende plaats, *is vergeetachtig ten aanzien van het aanhoudend gevaar*, en heeft niet geleerd te geloven, wanneer het zich vertoont. Toen Petrus op de golven wandelde, verkeerde hij in even groot gevaar als toen hij begon te zinken. Praktisch verkeerde hij helemaal niet in gevaar; want Jezus, Die hem in staat stelde om de zee te betreden, was onder alles steeds even nabij. Toen hij op het water stond, kon hij geen stap verder gedaan hebben, als de Meester hem niet ondersteund had; en toen hij begon te zinken, was zijn Meester nog wel in staat om hem voor verdrinken te behoeden. Zou zijn Meester de goddelijke kracht onttrekken, en toelaten, dat Zijn arme dienaar omkwam? Petrus' kracht is weg; maar zal zijn Meester nu ook de Goddelijke kracht wegnemen en hem aan de ondergang prijsgeven? Zwak geloof begaat deze vergissing menigmaal; het weet niet, dat het ten alle tijde in een buitengewoon groot gevaar is, waar het ook mag zijn, wanneer het op zich zelf ziet. En dat het nooit in enig gevaar verkeert, waar het ook mag wezen, als het op zijn Heere ziet. Indien uw vertrouwen door wolken en nevelen omhuld is, en u begint te vertrouwen, niet op Christus zonder meer, maar op Christus Jezus zoals u Hem geniet, op Christus zoals u een gestalte in Hem hebt, of op Christus en u zelf zoals u door Hem geleerd zijt. Indien u uw vertrouwen gemakkelijk laat beïnvloeden, zal het blijken geen vast en onwrikbaar vertrouwen te zijn. En wanneer een gevoel van gevaar uw gemoed terneer drukt, zult u niet weten waar u te wenden tot nieuwe bevestiging

van uw vertrouwen. Sterk geloof neemt Jezus alleen als grondslag; maar zwak geloof tracht daaraan het een en ander toe te voegen. Zwak geloof, geliefden, tracht het gemis van vertrouwen op de Heere Jezus Christus goed te maken door een onbestemd vertrouwen op zich zelf, op zijn werken, of gebeden, of op iets anders. Indien Petrus geheel en alleen op Jezus vertrouwd had, hetzij hij op de baren wandelde of in de golven zonk, had hij gedaan, wat zijn Meester hem gebod, en dan zou de oorzaak van zijn veiligheid geen de minste invloed van de wind hebben ondervonden. Indien hij zich alleen op Jezus verlaten had, was de grond van zijn vertrouwen aan geen twijfel onderhevig geweest. Het is mijn bede, dat wij ons mogen verheffen boven dat zwakke geloof, hetwelk rijst en daalt met de voorbijgaande gebeurtenissen van dit aardse leven.

Wanneer zwak geloof zich van het gevaar, waarin het verkeert, bewust wordt, geraakt het als een slinger in het tegenovergestelde uiterste, *en overdrijft ogenblikkelijk dat gevaar*. Het ene ogenblik wandelt Petrus op de zee; het volgende ogenblik is hij op het punt om te verdrinken. Het is vreemd, dat hij er in het geheel niet aan dacht om te zwemmen. Wanneer de ziel op Christus vertrouwt, is het uit met het vertrouwen op zich zelf. Wanneer een mens maar eerst bekend geworden is met de weg om boven op het water te wandelen, vergeet hij zijn bekwaamheid om er in te zwemmen. Het zelfvertrouwen wijkt, wanneer het vertrouwen op Christus binnentreedt. Het was de wil van de Heere, dat Petrus zijn zwakheid zou kennen; dat hij op de duidelijkste wijze zou zien, dat zijn staan afhing van zijn geloof, en dat het geloof al zijn sterkte vond in de Heere Jezus. Petrus gaat naar beneden; en nu is het: "Heere! behoed mij." Hij is ten einde raad. Petrus is op het punt om te verdrinken, te verdrinken waar de Meester bij staat. Hij zal sterven terwijl Jezus leeft. Zal dat gebeuren? Hij zal omkomen, waar hij doet wat Jezus hem gebod? Denkt u dat? Het is duidelijk, dat die vreze hem bekruipt. Ik ben ook wel eens zoo dwaas geweest om toe te geven aan het gevoel alsof ik zou wegzinken onder angst en smart. Het is dwaasheid. Wanneer in helderder dagen ons vertrouwen gemengd is, en er dan donkere dagen komen, is een groot deel van ons vertrouwen weg. En wij vrezen, dat wij zullen omkomen. Hebben niet sommigen van u, die geloven in de leer van de volharding der heiligen, nochtans gezegd: "Ik zal nog eens door de hand van de vijand worden neergeveld?" u weet, dat Christus beloofd heeft u te zullen bewaren. En toch, omdat u uzelf niet zo goed bewaart als het wel behoorde, droomt u er van, dat *Hij* u niet bewaren zal. U weet, dat Hij u nooit zal opgeven, en toch zijt u bijna gereed om het zelf alles op te geven en te zeggen: "Ik zal tenslotte nog een afvallige blijken te zijn." Op deze wijze vergeet klein geloof zijn Heere. Op de ene dag is het te stout en op de andere dag te vreesachtig, en dat alleen omdat het zijn vertrouwen dooreen mengt.

Klein geloof spreekt onredelijk. Merkt op, hoe onze Heere het uitdrukt: u kleingelovige! Waarom hebt u gewankeld?" Geloof is geestelijk gezond verstand; ongeloof is onredelijk. Want ziet, als Christus het vertrouwen waard was; en Petrus had, door zich in de zee te werpen om tot Hem te komen, getoond, dat hij aldus oordeelde. Dan was Hij het vertrouwen ook ten volle waard. U kunt niet van iemand zeggen: "Hij is een betrouwbaar persoon, want u kunt u bij tijden op zijn woord verlaten." Met die bijvoeging: bij tijden, werpt u een smet op zijn karakter. Tenzij men zich ten allen tijde op hem kan verlaten, is hij geen eerlijk, waarheidlievend man. En als u van Gods beloften zegt: "Ik kan sommige er van geloven, en daarom verwacht ik., dat Hij mij onder zekere moeilijkheden helpen zal," zijt u bezig de Heere van ontrouw te beschuldigen. O vriend, u graaft de grondslag weg van het weinige geloof,

dat u hebt. Uw Heere zou u kunnen vragen: "Waarom gelooft u zoveel als u gelooft? Nu u zover gegaan zijt, waarom gaat u nu niet voort tot het einde? De reden, welke u doet geloven zoveel als u gelooft, moest u doen geloven in een nog grotere mate. O, u kleingelovige! Waarom hebt u gewankeld? Als u geloof hebt, waarom twijfelt u dan nog? Als er nog twijfel is, waarom dan geloof?" Die twee dingen laten zich niet met elkaar verenigen. U neemt geen logische positie in, wanneer u een zwak gelovige in een sterke Christus zijt. Waarom een wankelend geloof in een onwankelbare belofte? Waarom een zwak geloof in een machtige Zaligmaker? Laat uw geloof de kleur aannemen van Hem, op Wie het rust. En van het Woord, dat u gelooft. En dan zult u staan op een goede, vaste en redelijke grond, welke zich laat rechtvaardigen voor het geweten en voor het verstand.

Nog een enkel woord over ons vrezen en beven. *Zwak geloof krijgt dikwijls een nat pak.* Ofschoon Petrus niet verdrong, zo kunt u er nochtans zeker van zijn, dat hij tot op zijn huid doornat was van het water. Als u sterk geloof bezit, zult u dikwijls ontkomen aan een zee van moeiten, waar zwak geloof in wegzinkt. Zwak geloof is een grote vervaardiger van verschrikkingen. Ik ken vrienden, die op hun erf een fabriek van moeite en onrust hebben, waar zij steeds bezig zijn roeden te maken voor hun eigen rug. Zij wantrouwen God omtrent onderscheiden dingen. En daar komt het vandaan, dat zij steeds gemelijk en klagende zijn en doornat worden van moeite en angst. Ik heb wel eens horen zeggen, dat eigen gemaakte kleren zeer zelden passen. En voorzeker, eigen gemaakte moeiten zijn zeer zwaar om te dragen. Ik heb ook wel eens gehoord, dat een eigen gemaakt pak langer duurt dan andere kleren; en ik geloof, dat eigen gemaakte moeiten ons veel langer aankleven dan die, welke God voor ons aanwijst. Sluit die fabriek van angsten en maak er liederen voor in de plaats! Als God u enigerlei moeite toezendt, dan komt ze u niet te onpas. Maar wie maakte Petrus doornat, wie deed hem verzinken in de diepte? Wie anders dan Petrus zelf? Petrus, de beangstigde Petrus! Als hij een sterk geloof bezeten had zou hij zijn kleren wel droog gehouden hebben. Zijn Meester zorgde er wel voor, dat de wateren hem niet verzwolgen; maar Hij liet toch toe, dat ze het hem zeer onaangenaam maakten. Indien u een zwak geloof hebt, zal uw blijdschap verbroken worden en u zult veel onaangenaamheden ondervinden.

Zo heb ik dan het zwakke geloof zeer zachtjes berispt. Het was er mij niet om te doen een haar van zijn hoofd te krenken. Het is een wenselijke zaak, dit klein geloof - niet zijn kleinheid, maar het geloof zelf. Als ik de zwakheid kon vernietigen, en het geloof kon verlevendigen. Als de kleinheid kon worden verwijderd en het geloof kon worden vermeerderd, hoe zou mij dat tot blijdschap strekken!

II.

Nu ZAL KLEIN GELOOF TEER WORDEN AANBEVOLEN. Ik zal het prijzen, niet omdat het klein is, maar omdat het geloof is. Klein geloof eist een tere behandeling, en dan zal het blijken een kostelijke zaak te zijn.

In de allereerste plaats, *het is waar geloof.* Geloof, dat met Jezus begint en eindigt, is waar geloof. Het minste geloof in Jezus is Gods gave; en het is een even dierbaar geloof, ofschoon het niet een even sterk geloof is. Indien u een geloof hebt als een mosterdzaad, kunt u wonderen doen. Al is uw geloof zo klein, dat u scherp moet toezien om het te ontdekken, als het er is, is het van dezelfde aard als het sterkste geloof. Een klein geldstukje is even goed echt metaal als een groot geldstuk en vertoont ook hetzelfde merkteken van het muntstempel. Een waterdruppel is van

dezelfde aard als het water van de zee; een sprank vuur is even zeker als de vlammen van de Vesuvius. Niemand weet wat er uit een sprank van het geloof voortkomen kan: ziet, het steekt duizenden zielen in brand!

Klein geloof is waar geloof; want heeft onze Heere niet tot Petrus gezegd: "Zalig zijt u, Simon Bar-Jona; want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is?" Petrus had waar geloof; en toch was het klein geloof. O toehoorder: "Zo u gelooft, dat Jezus is de Christus, zo zijt u uit God geboren." Indien u uzelf bevende werpt op Christus' volbrachte werk, verandert uw zwakheid in die daad van vertrouwen niets aan het feit, dat u in sterke handen terechtgekomen zijt, die u zeker zullen redden. Jezus zegt: "Wendt u naar Mij toe, en wordt behouden." En al is dan de blik, waarmee u uzelf tot Hem wendt, zeer onvast, en al is het, dat tranen van smart uw ogen verdonkeren, zodat u Hem niet kunt zien gelijk Hij is, zo heeft nochtans uw zien op Hem u behouden. Klein geloof is van boven geboren en behoort tot de geslachten van de gezaligden. Het zwakste geloof is wezenlijk geloof.

Merkt verder op, *dat klein geloof het voorschrift gehoorzaamt, en zonder dat geen stap verder wil gaan*. Klein geloof roept: "Heere, indien u het zijt, zo gebied mij tot U te komen op het water." "En Hij zei: "Kom." En Petrus klom neer van het schip, en wandelde op het water, om tot Jezus te komen." Als Jezus zegt: "Kom," antwoordt klein geloof: "Zie, ik kom!" Ofschoon zijn gang waggelend is en zijn knieën knikken, toch komt het, waar Jezus het roept, al is het ook door vloed of vlam. Ik ken enige kinderen van de Heere, die zeer zelden veel genieting hebben. En toch benijd ik hen bijna vanwege hun teerheid van consciëntie. Hun afschrik van de minste aanraking met de zonde, hun nauwgezetheid om de weg van des Heeren geboden te lopen zijn bewonderenswaardige trekken in hun karakter. Een sierlijke wandel is, als het er op aankomt, toch van meer waarde dan een aangenaam gevoel. Hoe zou ik u hard kunnen vallen, arm klein geloof, wanneer ik zie dat u bang bent om de ene voet voor de andere te zetten, uit vrees dat u op zij zult stappen? Het is mij aangenamer u met al uw schroomvalligheid zo nauwgezet en gehoorzaam te zien, dan u luid te horen spreken over uw groot geloof en dan te zien, dat u een soort van bondgenootschap aangaat met de zonde en de dwaasheid en u aanstelt, waar u zo grotelijks dwaalt, alsof dit een zaak is van weinig betekenis. Waar teerheid van consciëntie en klein geloof naast elkaar bloeien, aanschouwen wij twee leliën van lieflijke schoonheid.

Petrus' klein geloof beproefde niet om op het water te wandelen voordat Jezus het woord van toestemming gaf. Petrus vroeg: "Gebied mij te komen." Menigmaal heb ik kennis gemaakt met mannen en vrouwen, die zeer wanhopig waren en grotelijks door angst gekweld werden, maar toch voor niets ter wereld iets wilden doen vóór zij de stem achter zich hoorden, zeggende: "Dit is de weg, wandelt in dezelve." Zij aarzelen zolang zij het Woord niet hebben geraadpleegd. Zij durven niet op goed geluk uitzeylen, maar knielen neer en vragen om leiding, want zij zijn bevreesd zelfs een enkele stap te doen buiten de wil van hun Meester. Er is bij hen een heilige vrees voor het lopen op eigen gekozen wegen. Klein geloof, als dit uw aard en karakter is, dan prijzen wij u zeer!

Wat daarbij komt, *klein geloof worstelt om tot Jezus te komen*. Petrus verliet het schip niet bloot om op het water te wandelen, maar hij waagde zich op de golven om bij Jezus te kunnen komen. Wat hij zocht, was geen wandeling op de golven, maar de tegenwoordigheid en het gezelschap van zijn Heere. "En Petrus klom neer van het schip en wandelde op het water om tot Jezus te komen." Dat was de enige zaak,

waarbij hij het op aanlegde - tot Jezus te komen." Sommigen van u, dat weet ik, hebben maar weinig geloof. Maar u verlangt er naar om dichter bij Jezus te komen. Uw dagelijkse verzuchting is: "Heere! openbaar U aan mij, openbaar U in mij, en maak mij meer aan U gelijk." Hij, die Jezus zoekt, heeft zijn gelaat in de juiste richting gekeerd. Ofschoon uw knieën wankelen en uw armen slap neerhangen, zo is het er u toch om te doen om tot Jezus te komen; het is uw streven Hem te dienen, Hem te vereren, is het niet zo? Al zijn de winden tegen, het is er u om begonnen om aan land te komen. Welnu dan, al is uw geloof klein, zo verblijdt het mij nochtans, dat u, niettegenstaande uw zwakheid, worstelt om uw Heere te bereiken. Worstelt voort, want Jezus komt om u te ontmoeten. En wanneer u, door wantrouwen, begint te zinken, zal Hij u opvangen en u weer overeind zetten. Houdt daarom goede moed!

Klein geloof dient ook te worden geprezen, *in zo verre het zich voor een tijd op verheven wijze openbaart*. Ofschoon Petrus weinig geloof had, zo wandelde hij toch, op een zeldzame manier, van de ene golf naar de andere. Ik stel mij hem voor, nadat hij uit het schip geklauterd was, verbaasd, dat hij op de wateren kon staan, die als een vaste spiegel beneden hem lagen. Nu doet hij een stap, evenals een kind, dat begint te lopen, en met toenemend vertrouwen verzet hij zijn voet opnieuw. Ofschoon de golven onder zijn voeten voortrollen, zo staat hij er nochtans, voor een tijd stevig op. Klein geloof kan zich een tijd lang mannelijk gedragen. Toen Jaël de nagel nam en Sisera doodde, werd de schuchtere vrouw een heldin in de strijd, daar zij de vijand van Israël versloeg. Menigmaal hebben de lammen en de zwakken, die doorgaans geen hand konden opheffen in de heilige krijg, zich plotseling aangegrepen gevoeld en voor een korte tijd een ware heldenmoed aan de dag gelegd. Klein geloof, gelijk de slinger van David, heeft de reus verslagen. Gelijk het zwaard in de linkerhand van Ehud, heeft klein geloof verlossing gewrocht. Alzo prijs ik u, klein geloof; want u hebt uw hoogtijden en feestdagen. En ook u kunt uw overwinningen tellen, in de naam van Jezus behaald. Als het altijd met u zo was als het bij tijden met u is, dan zou u inderdaad iets heerlijks zijn! Ook nu kunt u bergen verzetten en bomen ontwortelen.

Klein geloof moet ik verder nog prijzen en aanbevelen, *omdat het, waar het zich in moeiten bevindt, zich tot het gebed begeeft*. Petrus begint te zinken. Wat doet Petrus nu? Petrus bidt: "Heere, behoud mij!" Klein geloof weet waar zijn sterkte ligt. Wanneer het zich in moeitevolle omstandigheden bevindt, wendt het zijn gezicht niet naar menselijke hulp of natuurlijke middelen, maar begeeft het zich onmiddellijk in het gebed. Klein geloof stort zijn hart uit voor de Heere. Ik zie het gaarne, dat een mens, in het uur van grote nood, terstond begint te bidden, even natuurlijk als opgeschrikte vogels gebruik maken van hun vleugels. Sommigen van u lopen naar de burens, of gaan te rade met zich zelf; maar het is nooit gebleken, dat dit een profijtelijke weg was. Laat ons een zekerder weg inslaan. In plaats van met overleg al de bestaande hulpbronnen, die wij bezitten, na te gaan, laat ons terstond ons tot Jezus wenden om nieuwe hulp. Helaas! Wij gaan niet naar Jezus, vóór wij eerst bij iedere andere deur hebben aangeklopt; en dan is het een grote genade, dat Hij ons niet van Zijn poort wegzendt. Petrus nam de proef niet met een natuurlijke toevlucht door te gaan zwemmen. Hij begon te bidden: "Heere, behoud mij!" O, klein geloof, u zijt groot door uw pleiten in het gebed. Wellicht drijft juist uw zwakheid u des te menigvuldiger op de knieën. U zijt niet zo veel vermogend in het gebed als sterk geloof; maar u zijt daarin even overvloedig. Ik zie u bevende en zwak; dan roept u tot de Heere om kracht. En Hij helpt u. Dit roepen is een bewijs dat er geestelijk leven bij u is, gelijk het geval was met hem, van wie geschreven staat: "Ziet, hij bidt."

Zwak geloof heeft ook nog deze aanbeveling: *het is altijd veilig, omdat Jezus nabij is*. Petrus was veilig op het water, omdat Christus Zich op het water bevond. Zijn geloof was zwak en hij werd niet behouden door de kracht van zijn geloof; hij werd behouden door de kracht van die genadige hand, welke uitgestrekt werd om hem te vatten, toen hij in de vloed neerzonk. Indien u met uw ganse hart in Christus gelooft, indien Hij de eerste en de laatste is van uw vertrouwen, dan zal Jezus, al zijt u ook vol vrees en onrust, u nimmer laten omkomen. Als ge u op Hem verlaat, en op Hem alleen, is het niet mogelijk, dat Hij uw geloof gering zou schatten en u aan de dood prijs zou geven. Dat zij verre, dat wij onze Heere zo zwaar zouden beledigen om te durven veronderstellen, dat Hij een gelovige zou laten verzinken, hoe zwak zijn geloof dan ook mocht zijn. Aangezien Christus leeft, hoe kunnen wij dan sterven? Aangezien Christus op de wateren staat, hoe kunnen wij daarin dan verzinken? Zijn wij niet één met Hem?

Iets anders kan ik nog aanvoeren tot aanprijzing van het zwakke geloof, en dat is, *dat Jezus zelf het als geloof erkent*. Hij zei tot Petrus: "Gij kleingelovige!" Hij bestrafte hem, omdat zijn geloof klein was: maar Hij glimlachte hem toe, omdat hij geloof bezat. Het is mij aangenaam te gevoelen, dat de Heilige Geest de Schepper is, niet van de kleinheid van ons geloof, maar van ons geloof, al is het nog zo klein. Onze Heere erkent datgene voor geloof, waarvan wij vermoeden, dat het weinig beter is dan ongelooft. "Ik geloof, Heere; kom mijn ongelovigheid te hulp!" is een bewonderenswaardig gebed voor velen van ons. Christus vergeeft het ongelooft, maar Hij neemt het geloof zeer genadiglijk aan, niettegenstaande zijn zwakheid. Hij kan het geloof ontdekken, wanneer het, als een eenzame sprank, bijna versmeuld is onder een hoop vuil en as.

Andermaal prijs ik klein geloof aan, omdat het, schoon het somtijds mocht zinken, *zich herstelt en zijn vroegere wonderen nog eens weer overdoet*. Petrus is op het punt om te zinken; maar wat ziet u, nadat zijn Meester hem gegrepen heeft? Er wandelt nu niet één persoon op het water; er zijn er twee. Christus is daar, en Petrus ook. Wel Petrus, u wandelt op de zee als iemand, die dat van jongs af gewoon geweest is! O ja, zijn klein geloof heeft geleerd, door een aanraking van de Heere, om te doen wat hij het eerst deed: hij bewandelde voor het eerst de golven, en nu doet hij het weer. Ziet! Daar komt hij met zijn Heere in het schip. U, die goede tijden gehad hebt, en op dit ogenblik met een diepgaand leed daarop terugziet, kunt weer van die tijden krijgen. U, die wanhopig en zeer treurig geworden zijt, schept weer moed; u zult uw feestdagen weer hebben, en veel heerlijker dan de eerste. "Maar o, ik heb zoveel tijd verkwist," zegt er iemand, "door dit mijn zwak geloof." Wel, dat is erg jammer; maar er bestaat een belofte welke ik voor uw geloof aanbeveel: "Ik zal u de jaren vergelden, die de sprinkhaan heeft opgegeten." De sprinkhaan heeft onze oogsten opgegeten - deze sprinkhaan van zwakheid heeft onze aangename vruchten verslonden; doch onze Heere Jezus Christus kan ons die verspilde jaren vergelden; Hij kan tien jaren van nuttigheid in één samepakken; Hij kan zeven dagen van blijdschap in één dag samenvoegen, en zo het verloren verleden voor ons weer goedmaken. De Heere kan maken, dat u de schande van uw jeugd vergeet. En de schaamte van uw weduwschap niet meer gedenkt. Schep moed, klein geloof! u behoort tot een goed geslacht, ofschoon u nog maar een zuigeling zijt. Nog eens: klein geloof, grijp moed! u mocht ziek zijn aan boord van het schip; maar het schip, waarin u hebt plaats genomen, is niettegenstaande dat veilig. En u zult aan land komen even zeker als sterk geloof. Stel uw vertrouwen op de Heere, en wacht rustig op Hem, zo zal de morgenzon gewis te

rechter tijd voor u oprijzen. Aldus heb ik klein geloof zachtjes berispt en vriendelijk aanbevolen.

III

Maar nu wens ik aan het slot hier nog enige woorden bij te voegen, en wel onder dit motto: GROOT GELOOF WORDT VEEL MEER AANBEVOLEN.

Het wordt soms gevonden waar wij dit het minst zouden verwachten. Onze Heere aanschouwde het, niet in de mannelijke Petrus, maar in de tedere vrouw, die voor haar kind pleitte. Zij was een vrouw; maar zij had een geloof, dat de mannen beschaamd deed staan. Zij was een Kanaänese vrouw, van een geslacht, aangaande hetwelk er gezegd was: "Vervloekt zij Kanaän." En toch had zij sterker geloof dan de Israëlitische Petrus, die van jongsaf de Schriften geweten had. Zij was een vrouw, die thuis een groten last had; want de duivel was daar, haar dochter kwellende. Het is een vreselijke zaak als de duivel, wanneer u naar huis gaat, in uw man, of wanneer er een duivel in uw dochter is. En menige christenvrouw heeft dit te dragen. Niettegenstaande deze zware beproeving en ofschoon er thuis niets was om haar te troosten en te verkwikken was zij een vrouw met een groot geloof. En waarom zouden wij aan haar niet gelijk zijn? Mijn broeder, ofschoon uw toestand en uw omstandigheden de wasdom in de genade zeer tegenstaan, waarom zou u desniettegenstaande niet tot de volle mannelijke kracht in Christus opwassen? De Heere Jezus kan dit bewerken. Ofschoon het u toeschijnt, dat u in uw groei moet worden gestuit door de gure wind en de schrale bodem, welke u omgeven, zo kan nochtans de grote Landman u zo koesteren, dat u een planting van naam wordt. God kan de tegenwerkende omstandigheden in middelen van wasdom veranderen. Door de heilige scheikunde van Zijn genade kan Hij het goede uit het kwade doen voortkomen. Ik beveel groot geloof met bijzondere nadruk aan, wanneer ik het zie, waar zijn gehele omgeving er vijandig tegenover staat.

Verder is groot geloof aan te bevelen, *omdat het volhardt in het zoeken van de Heere.* Deze vrouw kwam tot Jezus, opdat haar dochter mocht worden genezen; en in het eerst antwoordde Hij haar geen woord. Het is iets, zo in gespannen verwachting te moeten verkeren! Eindelijk spreekt Hij op koele toon van haar tot Zijn discipelen. Maar zij houdt vol. Zij is gekomen om een gunstbewijs, en zij gelooft zodanig in de Heere, de Zone Davids, dat zij van geen afwijzend antwoord wil weten; het is haar er om te doen verhooring te ontvangen. En daarom dringt zij haar verzoek met onstuimigheid aan, tot het einde toe. Hoe begeerlijk, zulk een sterk, zulk een volhardend geloof. Broeders, hebt u het ontvangen? u mannen, gebruikt u het? Hier ziet u een vrouw, die het bezat, en het in werking bracht tot zij haar doel bereikte. Mogen wij het in overvloedige mate bezitten!

Groot geloof ziet ook licht in de dikste duisternis. Ik denk niet, dat Petrus half zo beproefd werd als de Kanaänese. Wat was het, dat Petrus schrik aanjoeg? De wind. Wat had haar met schrik kunnen vervullen? Wel, de sturse woorden van Jezus zelf. Wie is bang voor de wind? Wie zou niet bevreesd zijn voor een verwerpene Christus, harde woorden sprekende? "Het is niet betamelijk het brood van de kinderen te nemen, en de hondkens voor te werpen." Wel, als de Heere zo tot één van ons gesproken had, wij hadden nooit weer durven bidden. Wij zouden gezegd hebben: "Nee, die harde uitspraak sluit mij ten enenmale uit." Niet alzo het sterke geloof. "Nee," zegt zij, "Hij noemde mij een hond. Honden hebben een plaats in de maatschappij; de kleine honden worden als het etenstijd is door hun kleine meesters

binnen de deuren gehouden, opdat zij een korstje of een kruimeltje krijgen. Heere, ik wil dan wel een hond zijn en mijn kruimeltje ontvangen: het is slechts een kruimeltje voor U om het te geven, ofschoon het voor mij alles zou zijn om het te ontvangen." Zo pleit zij bij Hem even gezwind alsof Hij haar een belofte had gegeven, in plaats van iets, dat op een afwijzing geleek. Groot geloof kan de zon te middernacht zien; groot geloof kan oogsten binnenhalen midden in de winter; op hoge plaatsen weet het rivieren te ontdekken. Groot geloof is niet afhankelijk van het zonlicht: het ziet datgene, hetwelk onzichtbaar is bij ander licht. Groot geloof rust op de zekerheid, dat het een of ander zo is, omdat God het gezegd heeft en het is voldaan enkel en alleen met Zijn woord. Als het niets ziet, of hoort, of voelt, om het goddelijk getuigenis te bevestigen en te versterken, dan gelooft het God om Zijns zelfs wil, en het is er alles even goed om. O broeders, ik hoop, dat u nog eens tot deze toestand komt, dat u in God gelooft, al is het ook, dat uw gevoel Gods belofte logenstraft en ook de omstandigheden tegen die belofte in verzet komen. Al is het, dat al uw vrienden en metgezellen de Heere tot een leugenaar zouden willen maken, mocht u er toe komen om te zeggen: Doch God zij waarachtig, maar alle mens leugenachtig. Twijfelen aan wat God gezegd heeft, durven wij niet en willen wij niet. Zijn gewisse belofte moet standhouden. Zulk een geloof als dit verdient te worden aangeprezen, en onze Heere zelf prijst het, waar Hij zegt: "O vrouw! Groot is uw geloof."

Groot geloof bidt en verkrijgt de overhand. Op welk een schitterende wijze verkreeg zij de overhand! Haar dochter werd gezond, en zij verkreeg de toezegging, dat haar ten volle naar haar wil geschieden zou. "U geschiede, gelijk u wilt." Ik zou willen, dat wij dit machtige geloof in vereniging met het gebed bezaten. Eén mens, die gelovig bidt, zal meer van God verkrijgen dan tien mensen; of, wat dat aangaat, tienduizend mensen, die onvast en ongelovig zijn. Gelooft mij, er is een wijze van bidden, waarbij u van God kunt verkrijgen wat u wilt. U kunt naar uw binnenkamer gaan om te vragen en te ontvangen, zodat u uw bidvertrek weer verlaat, zeggende: "Het is in mijn bezit." Zelfs al bezit u het dan nog niet om het op het tegenwoordige ogenblik te genieten, zo heeft toch uw geloof het gegrepen, is het voor uw geloof werkelijkheid geworden, is het daarvoor als bestaande, zodat u onmiddellijk bezit daarvan hebt genomen. Kwam Luther niet dikwijls in zijn moeilijkste tijden van zijn kamer, roepende: "Ik heb overwonnen?" Hij worstelde met God in het gebed, en dan gevoelde hij, dat al het andere, waarmee hij te worstelen had, niets te betekenen had; als hij de hemel door het gebed had overwonnen, kon hij ook de aarde, de dood en de hel overwinnen. Sterk geloof doet dit alles, en gaat voort om meer te doen.

Het heeft een buitengewone eerbied voor God, maar toch ook een verwonderlijke gemeenzaamheid met Hem. Indien u zou kunnen horen wat sterk geloof wel eens tot God heeft durven zeggen, zou u het heiligschennis achten; en heiligschennis zou het zijn, als het van andere lippen kwam. Maar wanneer God het vergunt de verborgenheden des Heeren te weten, welke zijn over degenen, die Hem vrezen, en wanneer Hij zegt: "Vraag wat u wilt, en het zal u geschieden," heeft het een zalige vrijheid bij God, welke te prijzen en niet verboden is. Indien de Zoon u in het gebed vrijmaakt, zo zult u waarlijk vrij zijn. Sterk geloof is altijd aan de winnende hand. Het draagt de sleutels van de hemel aan zijn gordel. De Heere kan niets ontzeggen aan de pleitredenen van een onwankelbaar geloof.

Ik prijs sterk geloof aan, *omdat Jezus, onze Heere, Zich er over verblijdde.* Welk een muziek klonk er in Zijn woorden: "O, vrouw! groot is uw geloof." Er lag geen glimlach op Zijn gelaat, toen Hij tot Petrus zei: " u kleingelovige !" Het griedde Hem,

dat Zijn volgeling zo weinig geloof in Hem bezat. Maar nu verblijdde het Hem, dat deze arme vrouw in het bezit was van zulk een heerlijk geloof. Hij beziet haar geloof, gelijk juweliërs de een of andere beroemde steen, die meer waard is dan zij kunnen zeggen. "O vrouw!" zei Hij, "groot is uw geloof. Ik word bekoord door uw geloof. Ik sta verbaasd over uw geloof. Ik ben verrukt vanwege uw geloof." Welaan, broeders, u en ik verlangen er naar iets te doen om onze Verlosser welbehaaglijk te zijn. Ik weet, dat wij dikwijls hebben geroepen: "O, wat zal ik doen tot lof van mijn Zaligmaker?" Geloof Hem dan. Geloof Zijn belofte zonder te twijfelen. Geloof Hem grotelijks. Geloof Hem onwankelbaar. Geloof Hem ten volle, en gaat voort op de weg van het geloof, totdat er verder niets schijnt te zijn om te geloven. Geloof nu en voortaan in Christus Jezus.

Hoezeer werd deze vrouw verrijkt! Zij had aan haar Heere behaagd, en nu gaf de Heere haar haar verlangen: "U geschiede, gelijk u wilt." Zij ging vandaar als de gelukkigste vrouw onder de hemel. God had haar hare begeerte gegeven, en zij was meer dan blij en voortdurend blij.

Welke weldaden zouden wij aan anderen bewijzen, indien wij een sterk geloof hadden! Haar dochter werd gezond. Moeder, als u meer geloof had, zou uw kind spoedig tot Jezus worden gebracht. Vader, als u meer geloof had, zou uw zoon niet zulk een plaag voor u zijn als hij nu is. Hebt meer geloof in uw God; en wanneer u uw Vader beter behandelt, zullen uw kinderen u beter behandelen. Als u uw God wilt ontëren door twijfel jegens Hem te koesteren, verwondert ge u dan, dat uw kinderen u ontëren door u ongehoorzaam te zijn? O prediker, als u meer geloof had, zouden er meer onder u bekeerd worden. Onderwijzer op de Zondagsschool, als u meer geloof had, zouden er meer kinderen uit uw klas tot de Zaligmaker worden gebracht. "Heere! vermeerder ons het geloof." Ik hoop, dat in het hart van een ieder van ons op dit ogenblik die bede opklimt.

Ten besluite wend ik mij tot u met de vraag: Bestaat er geen overvloedige reden waarom ons geloof in Christus sterk behoorde te zijn? Is er niet alle reden toe waarom wij het sterkste geloof in Hem moesten hebben? Ik heb u nog onlangs verteld van één van onze gemeenteleden, die op zijn sterfbed lag. Iemand zei tot hem: "Kunt u uw ziel nu aan Christus toevertrouwen?" Hij antwoordde: "Ik zou Hem tienduizend zielen toevertrouwen, als ik ze had." Wij kunnen zelfs verder gaan dan dat. Indien al de zonden, die de mensen hebben bedreven sedert de wereld gemaakt werd en de tijd een aanvang nam, op het hoofd van één arme zondaar werden gelegd, zou die zondaar gerechtvaardigd worden door te geloven, dat Christus die zonden zou kunnen wegnemen. Wie u ook zijt en wat u ook zijt, neemt uw last en legt die aan Zijn voeten neer; werpt al uw zorgen op Hem, want Hij zorgt voor u. En dat Hij van nu aan nimmer reden mocht hebben om tot u te zeggen: "Gij kleingelovige! Waarom hebt u gewankeld?" O, mocht Hij dikwijls met blijdschap over u uitroepen: "O vrouw, groot is uw geloof; u geschiede, gelijk u wilt." *Mocht de Heilige Geest deze eenvoudige woorden zegenen tot de opbouw van u allen!* AMEN.

Overgenomen uit het boek: "De wonderen van de Heiland"

9. De hondekens

"Doch Hij antwoordde en zeide: Het is niet betamelijk het brood der kinderen te nemen, en de hondekens voor te werpen. En zij zeide: "Ja, Heere! doch de hondekens eten ook van de brokjes, die er vallen van de tafel hunner heren." Matthéüs 15 : 26, 27. "Maar Jezus zeide tot haar: Laat eerst de kinderen verzadigd worden: want het is niet betamelijk, dat men het brood van de kinderen neme, en de hondekens voorwerpe. Maar zij antwoordde en zeide tot Hem: Ja Heere! doch ook de hondekens eten onder de tafel van de kruimkens der kinderen." Markus 7:27, 28.

Ik neem het geschiedverhaal, zoals het bij Mattheüs en bij Markus voorkomt, opdat wij de gehele zaak vóór ons hebben. Moge de Heilige Geest onze overdenking zegenen.

De schitterendste juwelen worden dikwijls in de donkerste plaatsen gevonden. Christus had geen zodanig geloof gevonden, zelfs in Israël niet, zoals Hij ontdekte in deze arme Kanaänese vrouw. Het grensgebied van het land en de omliggende streken waren vruchtbaarder dan het midden, waar meer aan de akkerbouw gedaan was. Op de schraalste akkers, waar de landman niet veel anders dan doornen en distelen verwacht, vond de Heere Jezus de rijkste korenaren, die tot nu toe Zijn schoven hadden gevuld. Laat degenen onder ons, die na Hem oogsten, moed grijpen in de verwachting, dat zij dezelfde ondervinding zullen opdoen. Laat ons nooit van enig oord spreken als te bedorven om ons vernieuwde mensen op te leveren, noch ook van enige klasse als te diep gevallen, dan dat daaruit gelovigen zouden voortkomen. Laat ons zelfs gaan naar de grenslanden van Tyrus en Sidon, ofschoon het land onder de vloek ligt, want ook daar zullen wij uitverkorenen ontdekken, bestemd om als parelen te schitteren aan de Middelaarskroon. Onze hemelse Vader heeft Zijn kinderen overal.

Op geestelijk gebied is het gebleken, dat de beste planten dikwijls op de onvruchtbaarste bodem groeien. Salomo sprak van de bomen en handelde van de hysop aan de wand en de ceder op de Libanon. Zo is het in de natuurlijke wereld, de grote bomen worden op de bergen gevonden, en kleinere planten op plaatsen, die geschikt zijn voor haar tere worteltjes; maar het is niet zo onder de plantingen van des Heeren rechterhand, want daar hebben wij de ceder aan de muur zien groeien - grote heiligen op plaatsen, waar het ogenschijnlijk onmogelijk voor hen was om te bestaan; en wij hebben hysops op de Libanon zien groeien - een twijfelachtige, onbeduidende vroomheid, waar talrijke voordelen aanwezig waren. De Heere is in staat een sterk geloof bestaanbaar te doen zijn met weinig kennis, weinig dadelijke genieting en weinige aanmoediging; en in zulke omstandigheden triomfeert het sterke geloof, behaalt het overwinningen en verheerlijkt het in dubbele mate de genade van God. Zo was het met deze Kanaänese vrouw; een ceder was zij, groeiende in een vrij schrale bodem. Zij was een vrouw met een verbazingwekkend geloof, ofschoon zij slechts weinig van Hem gehoord kan hebben, in Wie zij geloofde, en Hem in persoon wellicht in het geheel niet had gezien tot op de dag, toen zij aan Zijn voeten neerviel en zeide: "Heere! help mij."

Onze Heere had een zeer vaardig oog om het geloof op te merken. Al lag het juweel ook in het slijk, Zijn oog ving de glans op; als er een uitgezochte tarwe-aar tussen de

doornen was, kon men er zeker van zijn, dat Hij ze bespeurde. Het geloof heeft een sterke aantrekkingskracht voor de Heere Jezus; op het gezicht daarvan geldt het woord: "De Koning heeft mij gebracht in Zijne binnenkamers," en dan roept Hij: "Gij hebt Mij het hart genomen, met een van uw ogen, met een keten van uw hals." De Heere Jezus werd bekoord door het fraaie juweel van het geloof van deze vrouw; het beschouwende en Zich daarover verheugende, besloot Hij, het naar alle zijden om te keren en er een ander licht op te laten vallen, opdat de schittering van de verschillende kleurschakeringen van deze kostbare diamant een ieder in de ogen zou stralen en de ziel zich daarin zoude verlustigen. Daarom beproefde Hij haar geloof door Zijn stilzwijgen en Zijn moedbenemende antwoorden, opdat Hij de kracht daarvan mocht aanschouwen; maar onder dat alles verlustigde Hij zich daarin, en ondersteunde Hij het op een verborgen wijze, totdat Hij het, voldoende beproefd, als goud te voorschijn bracht, en Zijn eigen koninklijk merk daarop zette met deze gedenkwaardige woorden: "O vrouw! groot is uw geloof; u geschiedde, gelijk u wilt."

Ik koester de hoop, dat de ene of andere arme ziel, deze morgen onder zeer ontmoedigende omstandigheden op deze plaats aanwezig, er niettemin toe geleid zal worden met een sterk en volhardend geloof in de Heere Jezus Christus te geloven; en ofschoon zij vooralsnog geen vrede geniet en geen genadig antwoord op haar gebed ontvangen heeft, vertrouw ik, dat haar worstelend geloof deze morgen door het voorbeeld van de Kanaänese vrouw zal worden versterkt.

Ik merk in dit verhaal van haar beroep op de Heere Jezus en van het succes, dat zij daarbij behaalde, vier feiten op.

- Het eerste is: *de mond des geloofs kan niet gesloten worden;*
- ten tweede: *het geloof twist nooit met God;*
- het derde: *het geloof brengt met alle macht redenen bij;*
- het vierde: *het geloof wint de pleitzaak.*

I.

DE MOND VAN HET GELOOF KAN NIMMER GESLOTEN WORDEN; want als ooit het geloof van een vrouw zo beproefd werd, dat zij er daardoor toe moest komen om met bidden op te houden, dan was dit het geval met deze dochter van Tyrus. De ene moeilijkheid na de andere werd haar in de weg gelegd, en toch kon zij er niet van worden afgebracht om voor haar dochttertje te pleiten; omdat zij in Jezus geloofde als de grote Messias, in staat om allerlei kwalen te genezen; en zij zich daarom had voorgenomen tot Hem te bidden, totdat Hij voor haar aandrang bezweek, want zij had het volle vertrouwen, dat Hij de duivel uit haar kind kon verdrijven.

Merkt op, *dat de mond des geloofs zelfs niet gesloten kan worden ter oorzaak van het gesloten oor en de gesloten mond van Christus.* Hij antwoordde haar niet één woord. Zij sprak op een erbarmelijke toon, zij wierp zich aan Zijn voeten neer, de toestand van haar kind riep dringend om hulp, haar moederhart was zo diep bewogen, haar jammerklachten en smekingen waren zo doordringend, en toch antwoordde Hij haar niet één woord. Alsof Hij doof en stom was, zo liet Hij haar stil begaan. En toch was zij niet uit het veld geslagen: zij geloofde in Hem, en zelfs Hij zelf kon haar niet aan het twijfelen brengen aangaande Hem, al bewaarde Hij ook nog zozeer het stilzwijgen. Het is moeilijk te geloven, wanneer het gebed zonder uitwerking schijnt te zijn. Het is mijn bede tot God, dat de ene of andere arme zoekende ziel alhier moge geloven, dat Jezus Christus in staat en gewillig is om zalig te maken, en dat zij dit zo volkomen moge geloven, dat haar onbeantwoorde gebeden niet bij machte zijn haar aan het twijfelen te brengen. Zelfs al mocht het gebeuren, dat u maanden achtereen tevergeefs

bidt, laat geen enkele twijfeling aangaande de Heere Jezus en Zijn macht om te behouden in uw ziel opkomen. Al is het, dat u nog niet de vrede kunt grijpen, welke het geloof u in het eind moet brengen; al is het, dat u geen zekerheid hebt van de vergeving uwer zonden; al is het, dat geen lichtstralen van vreugde in uw gemoed doordringen, geloof nochtans Hem, Die niet liegen kan. "Ziet, zo Hij mij doodde", zegt Job, "zou ik niet hopen?" Dat was een heerlijk geloof. Het zou voor sommigen heel wat zijn, als zij konden zeggen: "Ziet, zo Hij mij sloeg, zou ik niet hopen?" Maar Job zeide: "Zo Hij mij doodde." Al is het, dat Hij het kleed van een beul aantrekt, en op mij afkomt alsof Hij mij ombrengen wil, nochtans geloof ik, dat Hij vol liefde is. Hij is goed en genadig, ik kan er niet aan twijfelen, en daarom wil ik aan Zijn voeten neerliggen en opzien, genade uit Zijn handen verwachtende. O welk een uitnemend geloof! O ziel, indien u het bezit, zijt u een gezaligde, zo zeker als u een levende zijt. Indien zelfs de schijnbare weigering des Heeren om u te zegenen, uw mond niet kan sluiten, dan is uw geloof van een heerlijke aard, dan is de zaligheid uw deel.

In de tweede plaats, *haar geloof kon niet tot zwijgen gebracht worden door het gedrag der discipelen*. Zij behandelden haar niet goed, maar toch misschien ook niet geheel en al slecht. Zij waren niet aan hun Meester gelijk, want menigmaal stieten zij terug degenen, die tot Hem wilden komen. De drukte, die zij maakte, verveelde hen: met een grenzeloze volharding kleefde zij hen achteraan, en daarom zeiden zij: "Laat haar van U, want zij roept ons na." Maar dat was niet zo, zie riep *hun* niet na, zij riep hun Meester na. Soms worden de discipelen zeer gewichtig in eigen ogen, en menen, dat de drukte en het gedrang om het evangelie te horen, veroorzaakt wordt door de begeerte van het volk om *hen* te horen, terwijl niemand zich om hun armzalige woorden zou bekommeren, als het niet was om de blijde boodschap van het evangelie, welke zij in last hebben over te brengen. Geef ons elk mogelijk ander onderwerp, en de menigte zou spoedig versmelten. Ofschoon moe van het lastig en aanhoudend geroep der vrouw, handelden zij (de discipelen) toch nog enigermate vriendelijk jegens haar; want zij waren klaarblijkelijk begerig, dat zij het gunstbewijs, hetwelk zij zocht, zoude deelachtig worden, anders zou het antwoord des Heeren niet gepast zijn geweest: "Ik ben niet gezonden, dan tot de verloren schapen van het huis Israëls." Zij bekommerden zich niet om de genezing van haar dochter, maar zij gingen te rade met hun eigen gemak; want zij verlangden er sterk naar om van haar af te komen. "Laat haar van U", zeiden zij, "want zij roept ons na." Ofschoon zij haar niet behandelden zoals mannen een vrouw behoren te behandelen, zoals discipelen een zoekende ziel, en Christenen iedereen dienen te bejegenen, toch bleef ondanks dat alles haar mond niet gesloten. Ik twijfel er niet aan of Petrus heeft zeer stuurs gekeken, en misschien werd Johannes ook wel ietwat ongeduldig, want hij had van nature een vurig temperament; Andreas en Filippus en al de anderen beschouwden haar als zeer onbeschaamd en laatdunkend; maar zij dacht aan haar dochttertje thuis, en aan de verschrikkelijke ellenden, waaraan de duivel haar onderwierp, en zo drong zij zich naar voren aan de voeten van de Zaligmaker, en zeide: "Heere! help mij." Koude, harde woorden en een onvriendelijke, gevoelloze bejegening konden haar er niet van afbrengen om bij Hem te pleiten in Wien zij geloofde. Wellicht zegt u, arme zondaar: "Ik verlang er naar om gered te worden, maar een zeker man, die een goed Christen is, heeft zeer bitter met mij gehandeld: hij heeft mijn oprechtheid in twijfel getrokken, achter de wezenlijkheid van mijn berouw een vraagteken gezet, en mij de diepste smart veroorzaakt; het scheen wel of hij er niet mee op had, dat ik zalig zou worden." Ach, waarde vriend, dat is een grote beproeving; maar indien u het ware geloof in de Meester bezit, zult ge u aan ons, discipelen, niet storen, zomin aan de zachtmoedigsten

als aan de onverschilligen onder ons, maar met vernieuwde aandrang uw aanzoek bij uw Heere herhalen, tot het Hem behaagt u een antwoord te geven, dat van vrede spreekt.

Ook werd haar mond niet gesloten door een uitsluitende leer, welke de zegen tot een klein getal gunstelingen scheen te beperken. De Heere Jezus Christus zeide: "Ik ben niet gezonden, dan tot de verloren schapen van het huis Israëls", en ofschoon hierin, zo het in de rechte zin wordt opgevat, niets bijzonder gestrengs ligt, zo moet toch die uitspraak als een stuk lood op het hart van de vrouw gevallen zijn. "Helaas", zo kon zij wel gedacht hebben, "dan is Hij niet tot mij gezonden; vergeefs zoek ik naar datgene, hetwelk Hij voor de Joden voorbehoudt." Nu behoeft de leer der uitverkiezing, welke voorzeker in de Schrift geleerd wordt, voor geen enkele ziel een hinderpaal te zijn om tot Christus te komen; want op de rechte wijze verstaan moet zij eerder aanmoedigen dan ontmoedigen; en toch oefent voor het niet onderrichte oor de leer van de Goddelijke verkiezing van een volk van voor de grondlegging der wereld een zeer neerdrukkende uitwerking uit. Wij hebben arme zoekende zielen gekend, die vol treurigheid zeiden: "Misschien is er geen genade voor mij, ik behoer mogelijk wel onder degenen, voor wie geen plan der genade gevormd is. Zij hebben in de verzoeking verkeerd om op te houden met bidden, uit vrees dat zij toch niet verordeneerd waren ten eeuwigen leven. Ach, waarde ziel, zo het geloof van Gods uitverkorenen in u aanwezig is, zult u niet teruggehouden worden door zelfveroordelende gevolgtrekkingen, uit de verborgenheden Gods afgeleid; maar u zult geloven in datgene, hetwelk duidelijk geopenbaard is, en u zult er u van verzekerd houden, dat dit de verborgen besluiten des hemels niet kan tegenspreken. Al is het, dat onze Heere alleen gezonden werd tot het huis Israëls, zo is er nochtans een huis Israëls niet naar het vlees, maar naar de geest, en daarom was de Syrofenicische ingesloten zelfs waar zij dacht, dat zij was uitgesloten, en kunt ook u begrepen zijn binnen de lijnen der genadige beschikking, welke u nu zoveel onrust baren. In ieder geval zeg tot u zelf: "In de verkiezing der genade zijn anderen begrepen, die even zondig waren als ik, waarom zou ik er dan niet onder behoren? Anderen zijn ingesloten, die even vol ellende waren ter oorzaak van de zonde als ik, waarom ik dan ook niet?" Aldus redenerende zult u voorwaarts dringen, in hoop tegen hoop gelovende, zonder u te laten ophouden door een schoonschijnende afleiding uit de leer van de Schrift om een beletsel te zijn voor uw geloof in de aangewezen Verlosser.

De mond des geloofs werd in dit geval zelfs niet gesloten door een gevoel van toegegeven onwaardigheid. Christus sprak van honden; Hij bedoelde, dat de heidenen voor Israël als de honden waren. Zij betwistte dit in het geheel niet, maar gaf op dit punt toe door te zeggen "Ja, Heere!" Zij gevoelde dat zij alleen waard was met een hond te worden vergeleken. Ik twijfel er niet aan of haar gevoel van onwaardigheid was zeer diep. Zij verwachtte niet het gunstbetoon, hetwelk zij zocht te verwerven ter oorzaak van enigerlei verdienste van haar zijde; zij verliet zich op de goedheid van Christus' hart, niet op de goedheid van haar zaak, en op de uitnemendheid van Zijn macht eerder dan op de macht van haar pleidooi; doch hoezeer zij zich bewust was, dat zij slechts tot de arme heidense honden gerekend kon worden, vonden haar gebeden daarin geen beletsel; zij riep, niettegenstaande dat alles: "Heere! help mij." O zondaar, als u uzelf de snoodste zondaar uit de hel gevoelt, bid toch, bid gelovig om genade. Als uw gevoel van onwaardigheid groot genoeg is om u tot zelfvernietiging aan te drijven, smeed ik u toch, roep uit de diepten, uit de kerker der zelfverachting tot God; want uw zaligheid rust in genen dele en op generlei wijze op uzelf, of op iets, dat

u zijt, of geweest zijt, of zijn kunt. U moet gered worden *van* u zelf, niet *door* u zelf. U hebt slechts te zorgen ledig te zijn, opdat Jezus u moge vervullen; op u rust de taak uw onreinheid te belijden, opdat Hij u moge wassen; minder dan niets te zijn, opdat Jezus voor u alles moge wezen. Laat niet het aantal, de zwartheid, de menigvuldigheid, de afschuwelijkheid van uw overtredingen uw gebeden tot zwijgen brengen; maar ofschoon u een hond zijt, ja *niet waard om bij de honden van des Heeren kudde geplaatst te worden*, open nochtans uw mond in het gelovig gebed.

Er was daarbij een algemene toon en geest in wat de Heere Jezus zeide, welke strekte om de hoop der vrouw neer te drukken en haar gebed te doen ophouden; doch *zij werd niet teruggehouden door de somberste en meest neerdrukkende invloeden*. "Het is niet betamelijk," zeide de Heere Jezus, "het is niet passend, het is niet behoorlijk, het is nauwelijks geoorloofd, het brood der kinderen te nemen en de hondkens voor te werpen." Misschien zag zij niet volkomen alles in wat Hij wel mocht bedoelen, maar wat zij dan inzag, was genoeg om koud water op de vlam van haar hoop te gieten; en toch werd haar geloof *niet* uitgeblust. Het was een geloof van die onsterfelijke soort, welke door niets gedood kan worden; want zij had zich vast voorgenomen, wat Jezus ook bedoelde of niet bedoelde, dat zij niet wilde ophouden op Hem te vertrouwen en haar pleitzaak bij Hem aan te dringen. Er zijn vele dingen in en om het evangelie, welke de mensen als in een nevel zien; en daar ze verkeerd verstaan worden, strekken ze eerder om zoekende zielen terug te stoten dan aan te trekken; maar al is dat zoals het is, wij moeten het besluit nemen om tot Jezus te komen, wat wij daarbij ook hebben te wagen. "*Kom ik om, zo kom ik om.*" Behalve het grote struikelblok van de uitverkiezing, zijn er waarheden en feiten, welke de zoekenden vergroten en verkeerd opvatten, tot zij duizenderlei moeilijkheden zien. Zij worden verontrust omtrent de christelijke bevinding, omtrent het wedergeboren zijn, omtrent de aangeboren zonde en allerlei zaken; inderdaad, *wel duizend leeuwen liggen er op de weg, wanneer de ziel poogt tot Jezus te komen*; maar hij, die aan Christus het geloof schenkt, hetwelk Hij verdient, zegt: "Ik vrees geen van deze dingen. Heere! help mij, en ik zal op U blijven vertrouwen. Ik wil tot U naderen, ik wil door alle hindernissen heen tot U doordringen, en mij aan U voeten neerwerpen, wetende, dat u degene, die tot U komt, geenszins zult uitwerpen."

II.

HET GELOOF TWIST NOOIT MET DE HEERE.

Het geloof aanbidt. U merkt op hoe Mattheüs zegt: "En zij kwam, en aanbad Hem." Het geloof bidt en smeekt. U merkt hoe Markus zegt: "En zij bad Hem." Zij riep: "Heere! help mij," nadat zij al eerder gezegd had: "Heere, u, Zoon Davids, ontferm U mijner!" Het geloof pleit, maar twist nooit, zelfs niet tegen de hardste dingen, die Jezus zegt. Indien het geloof twistte - ik spreek een ongerijmde veronderstelling uit - zou het geen geloof zijn; want datgene, hetwelk zich in twist begeeft, is ongeloof. Het geloof in God sluit in zich overeenstemming met hetgeen God zegt, en bijgevolg sluit het ieder denkbeeld van twijfel uit. Het echte geloof gelooft alles wat de Heere zegt, hetzij het strekt om de moed te benemen of die aan te wakkeren. Het heeft nooit een "maar" of een "indien" of zelfs een "toch" in te brengen, maar het houdt zich hieraan vast: "*Gij hebt het gezegd, Heere, en daarom is het waar*"; u hebt het verordineerd, Heere, en daarom is het recht." Daar gaat het nooit van af.

Merk in onze tekst op, *dat het geloof toestemt alles wat de Heere zegt.* Zij zeide: "Ja Heere." Wat had Hij gezegd? "Gij zijt met een hond te vergelijken!" "Ja, Heere, dat is

waar, dat is volkomen waar." "Het zou niet betamelijk zijn, wanneer de kinderen van het brood beroofd werden, en de honden daarmee werden gevoed." "Ja, Heere, dat zou niet zijn gelijk het behoort, en ik zou niet willen, dat één van Uw kinderen om mijnentwil van de genade verstoken was." "Het is uw tijd nog niet," zeide Jezus; "de kinderen moeten eerst verzadigd worden; de kinderen aan de maaltijd en de honden na het eten; het is nu Israëls tijd en de heidenen zullen daarna volgen. Maar nu nog niet." En met kracht antwoordt zij: Ik weet het, Heere, en ben het met U eens."

Zij werpt geen vragen op en betwist evenmin de rechtvaardigheid van de Heere in het uitdelen van Zijn genade naar Zijn soeverein welbehagen. Zij struikelt niet, gelijk sommigen doen, die van alles hebben aan te merken op de Goddelijke soevereiniteit. Het zou gebleken zijn, dat zij weinig of geen geloof had, indien zij dat had gedaan. Zij begeeft zich niet in twist in betrekking tot de tijd en de orde, door de Heere vastgesteld. Jezus zeide: "Laat de kinderen eerst verzadigd worden," en zij gaat niet aan het twisten over de tijd, zoals velen doen, die er niet van willen weten, dat het nu de welaangename tijd is, maar even sterk zijn voor het uitstellen als deze vrouw was voor het vooruitlopen van de dag der genade. Zij begaf zich niet in twistgesprek aangaande het ongepaste om het verbondsbrood van de kinderen te nemen en het aan de onbesneden heidenen te geven; zij verlangde in het geheel niet, dat Israël om harentwil beroofd zou worden. Daar zij tot de honden behoorde, wilde zij niet, dat het plan van God of enigerlei schikking ten aanzien van de Goddelijke huishouding om haar veranderd of bijgesteld zou worden. Zij zeide ja en amen op al de beschikkingen, die de Heere had gemaakt. Dat is het geloof, hetwelk de ziel behoudt; het geloof, dat instemt met de gedachten van God, al schijnt het ook in zijn nadeel te zijn; dat de geopenbaarde uitspraken van God voor waarachtig houdt, hetzij deze aangenaam of verschrikkelijk klinken; dat ja en amen zegt op Gods Woord, hetzij het gelijk een balsem is voor zijn wonden of gelijk een zwaard om te treffen en te doden. Indien het Woord Gods waarachtig is, o mens, strijd er dan niet tegen, maar buig u daarvoor neer. Het is niet de weg tot een levend geloof in Jezus Christus, of tot het verkrijgen van vrede met God, de wapenen op te vatten tegen iets, hetwelk door God wordt verklaard. In het toestemmen ligt de veiligheid. Zegt: "Ja, Heere, het is de waarheid," en de zaligheid zal uw deel worden.

Merkt op, dat zij niet slechts ja en amen zeide op alles wat de Heere sprak, maar *dat zij Hem daarin aanbad*. "Ja," zeide zij, "maar toch zijt u *mijn Heere*." "Gij noemt mij een hond, maar u zijt niettegenstaande dat mijn Heere. U acht mij onwaardig Uw gunstbewijzen te ontvangen, maar u zijt niettemin mijn Heere, en ik blijf U als zodanig erkennen." Zij is in de gestalte van Job: "Zouden wij het goede uit de hand des Heeren ontvangen, en zouden wij het kwade niet ontvangen?" Zij is gewillig om het kwade aan te nemen en te zeggen: "Hetzij de Heere geeft, hetzij Hij inhoudt, geloofd zij Zijn naam; Hij is en blijft mijn Heere." O dat is verheven geloof, het geloof, dat van de twistzieke geest ontdaan is, en zich niet slechts vereenzelvigd met des Heeren wil, maar Hem daarin aanbidt. Het geloof, dat aldus spreekt: "Laat het wezen wat het wil, o Heere, zelfs als de waarheid mij veroordeelt, zo zijt u nog *mijn Heere*, en ik belijd Uw goedheid, ik belijd Uw uitnemendheid, ik erken Uw soevereine rechten en onderwerp mij aan U; *doe met mij gelijk u wilt*."

En u merkt op, dat zij, na gezegd te hebben: "Ja Heere", *niet voortging met het er op aan te houden, dat er een wijziging in haar belang zou worden gemaakt*. "Heere", zeide zij, "Gij hebt mij onder de honden gerangschikt." Zij zegt niet: "Plaats mij onder

de kinderen," maar zij vraagt alleen om als een hond te mogen worden behandeld. "De honden eten van de kruimels," zegt ze. Zij verlangt niet, dat er een plan veranderd, of een ordinantie gewijzigd of een besluit opzij gezet zal worden. "Laat het zijn zoals het is," zo is haar taal, "als dat Uw wil is, Heere, dan is het ook mijn wil." Alleen bespeurt zij een straal van hoop, waar zij, zo ze geen geloof bezeten had, niets anders dan wanhoop in al haar somberheid gezien zou hebben. Dat wij een geloof mogen hebben gelijk het hare, en nooit met God in tegenspraak mogen komen.

III.

Nu kom ik tot een belangwekkend gedeelte van ons onderwerp, namelijk, DAT HET GELOOF REDENEN BIJBRENGT, ofschoon het niet twist. "Ja Heere!" zegt zij, "doch ook de hondkens eten van de brokjes." Deze pleitgrond van de vrouw was zuiver, en strikt logisch bovendien. Het was een pleitgrond, rustende op hetgeen de Heere zelf vooropgesteld had; en u weet wel, wanneer u met iemand redeneert, kunt u niet beter doen dan u houden aan hetgeen hij zelf als waarheid heeft vastgesteld en daarop voortredeneren. Zij gaat niet te werk om zelf nieuwe denkbeelden voorop te stellen of de oude te bestrijden door te zeggen: "Ik ben geen hond"; maar zij zegt: "Ja, een hondken ben ik." Zij neemt het door de Heere vastgestelde aan, en gebruikt het op de beste manier, die zich maar denken laat, als een pleitgrond tot eigen voordeel. Zij nam de woorden uit Zijn eigen mond, en overwon Hem er mee, juist zoals Jakob de engel overmocht te Pniël. Er ligt zoveel kracht in de pleitgrond van de vrouw, dat ik er deze morgen bepaald aan wanhoop of ik wel in staat zal zijn u die op de rechte wijze voor te stellen. Ik wens evenwel op te merken, dat de vertalers in niet geringe mate de tekst geweld hebben aangedaan, door het woord "doch" er aan toe te voegen, want er staat geen "doch" in het Grieks; het is een heel ander woord. Jezus zeide: "Het is niet betamelijk het brood der kinderen te nemen en het de hondkens voor te werpen." "Nee," zeide zij, "het is niet betamelijk dit te doen, omdat er voor de honden al gezorgd is; want de honden eten de kruimels, die daar vallen van de tafel hunner heren." Het zou zeer ongepast zijn hun het brood der kinderen te geven, omdat zij zelf brood hebben. "Ja, Heere ik stem toe, dat het zeer ongepast zou zijn om aan de honden het brood der kinderen te geven, omdat zij hun deel reeds hebben, wanneer zij de kruimels opeten, welke van de tafel der kinderen vallen. Dat is alles wat zij nodig hebben, en alles wat ik begeer. Ik vraag U niet mij het brood der kinderen te geven, ik vraag alleen om de kruimels voor de hond."

Laat ons de kracht van haar redenering bezien, welke op velerlei wijze zal blijken. In de eerste plaats: *zij nam redenen bij Christus uit haar hoopvolle toestand*. "Ik ben een hondken," zeide zij, "maar, Heere, u zijt helemaal naar Sidon gekomen; hier zijt u vlak bij de grenzen van mijn land, en daarom ben ik niet gelijk aan een hond, die op de straat loopt: ik ben een hond onder de tafel." Markus deelt ons mede, dat zij zeide: "De hondkens eten onder de tafel van de kruimkens der kinderen." Dat is even goed als dat zij zegt: "Heere, u ziet mijn toestand: ik was een hond op de straat, ver van U af; maar nu zijt u gekomen en hebt op onze grenzen gepredikt, en ik heb het voorrecht gehad naar U te luisteren. Anderen zijn genezen, en u zijt in ditzelfde huis bezig daden van genade te verrichten terwijl ik toezie; en daarom, ofschoon ik een hondken ben, ben ik een hondken onder de tafel; welnu dan, Heere, laat mij van de kruimkens genieten." Ziet u wel, waarde hoorder? u stemt toe, dat u een zondaar, een groot zondaar zijt, maar u zegt: "Heere, ik ben een zondaar, wie het vergund wordt het evangelie te horen, zegen het daarom voor mij. Ik ben een hondken, maar ik ben onder de tafel; handel met mij als zodanig. Wanneer er een predikatie gehouden wordt

tot troost voor Uw volk, ben ik er om ze te horen; wanneer de heiligen samenkomen en de dierbare beloften besproken worden, en zij zich daarin verblijden, ben ik er, opziende en wensende, dat ik onder hen mocht behoren; maar, Heere, nu u die genade geschonken hebt om mij te maken tot een hoorder van het evangelie, wilt u mij dan verwerpen, nu ik een aannemer daarvan bekeer te zijn? Tot welk einde en doel hebt u mij zo nabij gebracht, of liever, zijt u zo nabij mij gekomen, zo u mij ten slotte nog wilt verwerpen? Een hondken ben ik, maar ik ben toch een hondken onder de tafel. Het is een gunst, het voorrecht te mogen genieten van onder de kinderen te zijn, al is het dan, dat ik alleen maar aan hun voeten mag liggen. Ik bid U dan, goede Heere, aangezien het mij nu vergund wordt tot U op te zien en om deze zegen te vragen, verwerp mij niet." Het komt mij voor, dat de vrouw op dit punt zeer sterk stond, en dat zij hiervan een goed gebruik maakte.

Haar verdere pleitgrond was *haar moedinboezemende betrekking*. "Ja, Heere," zegt zij, "ik ben een hondken, doch de hondkens eten ook van de brokjes, die er vallen van de tafel *hunner heren*." Ziet daar bij Mattheüs de nadruk gelegd: "Van de tafel *hunner heren*." "Ik kan niet zeggen, dat u mijn Vader zijt, ik kan niet opzien en aanspraak maken op de rechten van een kind; maar u zijt mijn meester, en meesters voederen hun honden; zij geven tenminste de brokjes aan die honden, welke hen als hun heer en meester erkennen. De pleitgrond heeft veel overeenkomst met die, welke opkwam in de gedachten van de verloren zoon. Deze overlegde bij zichzelf om tot zijn vader te zeggen: "Maak mij als één van uw huurlingen"; alleen was zijn geloof veel zwakker dan het hare. "Heere! al sta ik niet tot U in betrekking als kind, zo ben ik toch Uw schepsel; u hebt mij gemaakt, en ik zie tot U op en smeed U, mij niet te laten omkomen; al heb ik dan geen ander houvast, dit heb ik wel, dat ik U moest hebben gediend, en daarom sta ik tot U in betrekking van dienstbaarheid, al ben ik dan ook van U weggegaan. Ik behoor U ten minste toe onder het verbond der werken, als het dan niet onder het verbond der genade is; en daar ik toch tot U in betrekking van dienstbaarheid sta, o verwerp mij niet geheel en al. U hebt in ieder geval een eigendomsrecht over mij door de schepping; o zie op mij neer en zegen mij. De honden eten op wat er van de tafel *hunner heren* valt, laat mij hetzelfde doen." Zij speurt de betrekking na van een hond tot zijn meester; en maakt er met een gezegende vindingrijkheid het best mogelijke gebruik van, hetwelk wij, indien wij het goed willen doen, dienen na te volgen.

Merk vervolgens op, dat zij *haar gemeenschap met de kinderen* bepleit. Hier moet ik u mededelen, dat het jammer is, dat het voor onze vertalers, naar ik veronderstel, niet mogelijk was om duidelijk te laten uitkomen wat tenslotte het fijne van de zaak is in deze Schriftwoorden. Zij was bezig te pleiten voor haar *dochtertje*; en onze Heere zeide tot haar: "Het is niet betamelijk het brood der kinderen te nemen, en de *hondkens* voor te werpen. (In de Engelse bijbel staat: honden). Het woord duidt een kleine hond aan, en de vrouw legde daar de nadruk op. Het woord "honden" kon haar bedoeling niet half zo goed uitdrukken als het woord "hondkens" of "kleine honden." Zij zeide dan ook: "Ja, Heere! doch de hondkens eten ook van de brokjes." In het oosten wordt een hond in de regel niet in de huizen geduld; de honden worden daar als vuile schepselen beschouwd, en zwerven half wild rond, zonder dat iemand zich om hen bekommert. Het Christendom heeft de hond een hogere plaats gegeven en hem tot een metgezel van de mens gemaakt, gelijk het doen zal met de gehele redeloze schepping, totdat de schandelikheden der vivisectie en de wreedheden van het lager gemeen ongehoorde dingen zullen zijn, tenzij dan als afgrijselikheden van een

voorbijgegane, barbaarse eeuw. In het oosten staat een hond al op een zeer lage trap, het is daar een zwerveling, die ronddoelt om zijn voedsel te zoeken, dat maar schaars te vinden is, en die in zijn hoedanigheden niet veel beter is dan een getemde wolf. Zo houden dan ook de volwassen oosterlingen zich niet met de honden op, daar zij een vooroordeel tegen hen hebben; maar kinderen zijn niet zo dwaas, en bijgevolg houden de oosterse kinderen zich wel met de kleine honden op. De vader wil de hond niet dicht bij zijn knaapje hebben, maar het kind weet van zulk een dwaasheid niet, en zoekt een hondje uit om bij hem te zijn in zijn spelen; zo gebeurt het, dat het hondje onder de tafel komt en om der wille van het kind in het huis geduld wordt. Nu komt het mij voor, dat de vrouw aldus redeneert: "Gij hebt mij en mijn dochter hondkens genoemd, maar de hondkens zijn onder de tafel der kinderen; zij gaan met de kinderen om, evenals ik deze dag bij Uw discipelen geweest ben. Al ben ik dan niet één hunner, zo heb ik toch met hen omgegaan, en zou blijde zijn bij hen te behoren." Hoe hartelijk wens ik, dat hier en daar een arme ziel dit ging opvatten en zeggen: "Heere, ik kan er geen aanspraak op maken één van Uw kinderen te zijn, maar ik houd er van in hun midden te zitten, want ik ben nooit gelukkiger dan wanneer ik bij hen ben. Soms maken zij het mij lastig en benauwd, zoals kleine kinderen hun hondjes wel eens knippen en zeer doen, maar meestal liefkozen zij mij, spreken zij mij vriendelijk en vertroostend toe, bidden zij voor mij en begeren mijn zaligheid; dus Heere, al ben ik dan geen kind, noem mij dan maar een hondje; dat ben ik, maar behandel mij dan ook als een hondje, en geeft mij het brokje der genade, hetwelk ik zoek."

De pleitgrond heeft nog een verdere strekking, want *het hondje eet de kruimels van het brood der kinderen met de volle toestemming van het kind*. Wanneer een kind zijn hondje bij zich heeft om er mee te spelen, wat doet het kind dan als het aan het eten is? Wel, het geeft nu en dan natuurlijk een stukje aan de hond, en het hondje zelf wordt al vrijpostiger, en zorgt wel, als het tenminste maar durft dat het zijn deel krijgt. Als een hondje onder de maaltijd bij de kinderen is, kan het er wel zeker van zijn, dat het van de een of ander van zijn speelmakkers wel eens een brokje krijgt; en niemand zal zich er tegen verzetten, dat het opeet wat het krijgen kan. Zo ook schijnt de vrouw te zeggen: "Heere, daar zijn de kinderen, Uw discipelen; zij behandelen mij niet zo bij uitstek: kleine kinderen behandelen de hondkens niet altijd zo vriendelijk als het wel wezen kon; maar toch Heere, het is volkomen naar hun zin, dat ik de zegen ontvang, dien ik zoek. Zij hebben een volledig deel in U: zij hebben Uw tegenwoordigheid, zij hebben Uw woord, zij zitten aan Uw voeten; zij hebben allerlei geestelijke zegeningen verkregen. Ik houd mij er van verzekerd, dat zij mij een zoveel geringer gunstbewijs niet zullen misgunnen; zij hebben gaarne, dat de duivel uit mijn dochter uitgeworpen wordt, want die zegen vergeleken met wat zij hebben is slechts een brokje, en zij zijn het er mee eens, dat ik dat ontvang. Dit, Heere, is mijn antwoord op hetgeen u mij hebt voorgehouden. U zegt, dat het niet betamelijk is voordat de kinderen verzadigd zijn het brood aan de hondkens te geven; maar, Heere, de kinderen zijn verzadigd, en zij zijn volkomen gezind mij mijn deel te laten toekomen; zij stemmen er in toe, dat ik de kruimels ontvang; wilt u ze mij niet geven?"

Naar het mij voorkomt was er in haar pleidooi nog iets anders, dat kracht bijzette, en wel *de overvloed van de voorraad*. Zij had een groot geloof in Christus en rekende bij Hem op grote dingen, en daarom zeide zij: "Heere, er ligt toch een grote kracht in hetgeen u aanvoert, indien het Uw bedoeling is om te bewijzen, dat ik het brood niet dien te hebben, uit vrees dat er niet genoeg zou zijn voor de kinderen; want u hebt

zoveel, dat zelfs onderwijl de kinderen aan het eten zijn, de hondkens de kruimels wel kunnen krijgen en er nog genoeg voor de kinderen overblijft. Waar er sprake is van de tafel van een arme man, en het bij hem niet zoveel lijden kan, dat er een kruimel verloren gaat, daar moeten de honden ook niet worden toegelaten; maar waar het geldt de tafel van een koning, waar het brood weinig geteld wordt en de aanzittende kinderen overvloedig verzadigd worden, kan het de hondkens toch wel toegestaan worden, dat zij zich onder de tafel voeden met hetgeen er af valt. Niet het brood dat de meester naar beneden *werpt*, maar de kruimkens die per ongeluk naar beneden *vallen*, zijn zo talrijk, dat er genoeg is voor de hondkens, zonder dat de kinderen een mondvul tekort komen. "Neen, Heere," zeide zij, "dat zou ik niet willen hebben, dat u het brood voor Uw eigen kinderen wegnam. God verhoede, dat zoiets voor mij gedaan zou worden; maar er is genoeg voor Uw kinderen in Uw overvloedige liefde en genade, en ook genoeg voor mij; want alles wat ik vraag is slechts een kruimelke vergeleken met hetgeen u dagelijks aan anderen schenkt."

En zie hier nu het laatste punt, waarin haar pleidooi van kracht was. *Zij beschouwde de dingen uit Christus' oogpunt*. "Indien u, grote Heere!" zo sprak zij, "mij als een hondken aanziet, zie, dan vat ik U nederig bij Uw woord en bepleit, dat als ik een hondke voor U ben, de genezing, die ik voor mijn dochter vraag, maar een kruimelke is voor Uw grote macht en goedheid om aan mij te schenken." Ook zij gebruikte een verkleinwoord en sprak van kruimkens. De hondkens eten van de kruimkens, die van de tafel van de kinderen vallen. Welk een stout (ondeugend) geloof was dit! Zij schatte de genade, die zij zocht, boven alle prijs; zij achtte ze tienduizend werelden voor zich waard, en toch wist zij, dat ze voor de Zoon van God maar een kruimelke was, zo rijk is Hij in macht om te genezen en zo vol goedheid en zegen. Als een mens een kruimelke aan een hond geeft, dan heeft hij een weinig minder; maar als Jezus genade schenkt aan de grootste der zondaren, heeft Hij niets minder, Hij is nog juist even rijk in neerbuigende goedheid, en genade, en macht om te vergeven als Hij vroeger was. Het pleidooi van de vrouw bezat een ongemene kracht. Zij was zo verstandig als zij volhardend was, en, nog het allerbeste, zij geloofde op een wijze, die onze verwondering wekken moet.

Ik ga deze schets van het pleidooi besluiten met te zeggen, dat in de grond de vrouw in werkelijkheid redeneerde naar het eeuwig voornemen Gods; want wat was het grootste doel des Heeren bij het geven van het brood aan de kinderen, of, met andere woorden, met het zenden van een Goddelijke openbaring aan Israël? Wel, het was steeds Zijn bedoeling, dat door de kinderen de honden het brood zouden krijgen; dat door Israël het evangelie zou worden overhandigd aan de heidenen. Het was altijd Zijn plan geweest Zijn eigen erfdeel te zegenen, opdat Zijn weg bekend zou worden op de aarde, Zijn zaligmakende genade onder alle natiën; en deze vrouw viel op de ene of andere wijze door een Goddelijk instinct in de Goddelijke methode. Ofschoon zij het geheime plan van God niet had nagespeurd, ten minste er wordt ons niet met zoveel woorden meegedeeld, dat zij dit gedaan heeft, zo lag daarin toch de innerlijke kracht van haar redenering. Met andere woorden, deze luidde aldus: "Het is door de kinderen, dat de honden hun voedsel moeten ontvangen: Heere, ik vraag U niet om op te houden met aan de kinderen hun brood te geven, ook vraag ik U niet eens om te zorgen, dat de kinderen spoedig met hun maaltijd gereed zijn; laat hen eerst verzadigd worden, maar laat mij, onderwijl zij aan het eten zijn, de kruimels mogen hebben, die uit hun welgevulde handen vallen, en ik zal tevreden zijn." Ziedaar een kostelijke pleitgrond voor u, arme, toenaderende zondaar. Ik geef hem in uw handen over en bidt

de Geest van God u te helpen om die te gebruiken; en als u die op de rechte wijze kunt aanwenden, zult u nog heden bij de Heere de overhand hebben.

IV.

Ons vierde en laatste deel is dit: HET GELOOF WINT DE PLEITZAAK.

Het geloof van deze vrouw won in de eerste plaats *een aanbeveling voor zichzelf*. Jezus zeide: "O vrouw! groot is uw geloof." Zij had niet gehoord van de profetieën aangaande Jezus; zij was niet geboren en opgevoed op een manier, dat ze licht een gelovige zou worden, en toch werd zij een gelovige van de eerste rang. Het was een wonderlijke zaak, dat dit zo wezen moest, maar de genade schept er behagen in wonderen te doen. Zij had de Heere niet eerder in haar leven gezien; zij stond niet met hen gelijk, die maanden achtereen met Hem waren omgegaan; en toch met slechts één gezicht op Hem gewon zij dit grote geloof. Het was verbazingwekkend; maar de genade van God is altijd verbazingwekkend. Wellicht had zij nooit een wonder gezien. Al hetgeen waarop haar geloof rusten kon was, dat zij in haar eigen land gehoord had, dat de Messias der Joden gekomen was; en zij geloofde, dat de Man van Nazareth deze Messias was, en hierop verliet zij zich. O broeders, met al onze voorrechten; met de gelegenheden, die wij hebben om het gehele leven van Christus te kennen, en de leerstukken van het evangelie, zoals zij ons in het Nieuwe Testament zijn geopenbaard, te verstaan; met vele jaren van opmerking en ervaring, behoorde ons geloof veel sterker te zijn dan het is. Maakt deze arme vrouw ons niet beschaamd, wanneer wij haar met haar geringe middelen nochtans zo sterk zien in het geloof, zodat Jezus zelf haar prijzende zegt: "O vrouw! groot is uw geloof?"

Haar geloof had verder ook nog deze vrucht, *dat het een aanbeveling verkreeg voor de wijze, waarop het te werk ging*; want, naar Markus ons verhaalt, zeide Jezus: "*Om dezes woords wil ga heen! de duivel is uit uw dochter gevaren*"; alsof Hij het gesproken woord even goed beloonde als het geloof, waaraan dit woord zijn ontstaan te danken had. Hij was zo ingenomen met de verstandige, voorzichtige, nederige, maar toch ook moedige wijze, waarop zij Zijn woorden tegen Hemzelf keerde, dat Hij zeide: "*Om dezes woords wil is de duivel uit uw dochter uitgevaren*." De Heere Die het geloof prijst, prijst daarna de vruchten en handelingen van het geloof.

De boom heiligt de vrucht. Niemands handelingen kunnen Gode welgevallig zijn voordat hij zelf de Heere welgevallig is; en daar de vrouw aangenomen was op haar geloof, waren de uitvloeiselen van haar geloof aangenaam voor het hart van Jezus.

De vrouw *verkreëg ook haar begeerte*: "De duivel is uit uw dochter gevaren", en hij was terstond uitgevaren. Zij behoefde slechts naar huis te gaan, en zij zou haar dochter te bed vinden, een zoete rust genietende, hetgeen niet gebeurd was, zolang zij door de duivel bezeten was geweest. Onze Heere, haar de begeerte van haar hart schenkende, gaf haar die op een verheven manier; Hij liet haar als het ware de vrije hand, en zeide: "U geschiede, gelijk u wilt." Het was alsof de Heere der heerlijkheid Zich onvoorwaardelijk voor de zegevierende wapenen van het geloof van een vrouw overgaf. De Heere geve u en mij in alle tijden van onze worstelingen in staat te zijn aldus door het geloof de overwinning te behalen, en wij kunnen ons niet voorstellen hoe groot de buit zal zijn, die wij te verdelen hebben, wanneer de Heere zal zeggen: "U geschiede, gelijk u wilt."

Het slot van alles is dit: deze vrouw is een les voor allen, die van verre staan; voor u, die van oordeel zijt, dat alle hoop voor u is afgesneden; voor u, die er niet in opgebracht zijt om het huis Gods te bezoeken, die misschien bijna uw ganse leven

allen godsdienst hebt verzuimd. Deze arme vrouw is een Sidonische; zij stamt af uit een geslacht, dat vele eeuwen tevoren veroordeeld was om te sterven, een van het vervloekte zaad van Kanaän; en toch werd zij, niettegenstaande dat alles, groot in het koninkrijk der hemelen, omdat zij geloofde; en er bestaat geen reden voor waarom zij, die gerekend worden geheel en al buiten de kerk van God te staan, niet in het hart daarvan nog eens een plaats zullen innemen en tot de helderst brandende en schijnende lichten zullen behoren. O, u arme verstotenen en van verre staanden, schept moed en troost, komt tot Jezus Christus en vertrouwt u aan Hem toe.

Deze vrouw is verder ook nog een voorbeeld voor allen, die menen, dat zij af geweest zijn bij hun pogingen tot het verkrijgen der zaligheid. Hebt u gebeden, en heeft uw bidden niet het gewenste gevolg gehad? Hebt u de Heere gezocht en schijnt het, dat u ongelukkiger zijt dan ooit? Hebt u pogingen gedaan tot hervorming en tot verbetering, in de mening dat u ze gedaan hebt in de kracht van God, en hebben zij het doel gemist? Vertrouwt nochtans op Hem, Wiens bloed niets van zijn kracht, Wiens belofte haar waarheid en Wiens arm zijn macht om zalig te maken niet heeft verloren. Klem u, o zondaar, vast aan het kruis. Als de aarde onder u wegzinkt, klem u vast; als de stormen woeden en de watervloeden komen, en zelfs God zelf tegen u schijnt te zijn, klem u vast aan het kruis. Daar is uw hoop. Daar kunt u niet omkomen.

Dit is bovendien een les voor ieder, die voor een ander tussenbeide treedt. Deze vrouw pleitte niet voor zichzelf, zij vroeg voor een ander. O, wanneer u voor een medezondaar of -zondares pleit; doe het dan niet op een manier, dat het hart er koud bij blijft; pleit als voor uw eigen ziel en uw eigen leven. Die man zal in zijn pleiten voor anderen veel bij God vermogen, die de zaak ernstig op het hart draagt en ze tot de zijne maakt, die met tranen om een antwoord smeekt, dat spreekt van heil en vrede. En in de laatste plaats, bedenkt, dat deze veelvermogenende vrouw, deze voortreffelijke vrouw een les is voor iedere moeder; want zij pleitte voor haar dochtertje. Het moederlijke instinct maakt de zwaksten sterk en de vreesachtigen stoutmoedig. Hoe machtig is zelfs in de dieren-, in de vogelenwereld de liefde van een moeder. Het arme roodborstje, dat al bang wordt als het maar voetstappen hoort naderen, blijft in zijn nestje zitten, wanneer er iemand dichterbij komt en het diertje weet, dat zijn jongen in gevaar zijn. De liefde van een moeder maakt haar tot een heldin voor haar kind; wanneer u also pleitende zijt bij God, pleit dan zo als de moederliefde het u ingeeft, totdat de Heere ook tot u zal zeggen: "O vrouw! groot is uw geloof; de duivel is uit uw dochter uitgevaren; u geschiede, gelijk u wilt." Die laatste gedachte geef ik aan de ouders ter overweging als een aanmoediging tot het gebed. *De Heere wekke u daartoe op, om Jezus' wil.* AMEN.

Overgenomen uit het boek: De Wonderen van de Heiland

10. Hoop in hopeloze gevallen

"Brengt hem Mij hier." Mattheüs 17: 17.

In werkelijkheid zal onze tekst het gehele verhaal omvatten. Daar het echter noodzakelijk schijnt een zin uit te kiezen, hebben wij die genomen, welke voor ons ligt, als dat deel van de geschiedenis behelzende, waaromheen zich alles afspeelt. Het koninkrijk van onze Heere Jezus Christus was, terwijl Hij Zich op deze aarde bevond, zo uitgebreid, dat het de grenzen zowel van de hemel als van de hel aanraakte. Wij zien Hem op het ene ogenblik Zich met Mozes en Elia in Zijn heerlijkheid onderhouden alsof Hij Zich aan de poorten van de hemel bevond. En ziet, weinige uren daarna aanschouwen wij Hem, staande tegenover een boze geest, als om de macht der hel uit te dagen. Het is een lange reis, van de patriarchen tot de demonen, van de profeten tot de stomme duivelen. Doch Zijn barmhartigheid zet Hem aan tot spoed en Zijn macht ondersteunt Hem, zodat Hij in de ene plaats zowel als in de andere als overwinnaar te voorschijn treedt. Welk een Heere der heerlijkheid was Hij, ook in Zijn staat der vernedering! En met welk een heerlijkheid is Hij nu omkleed! Hoe ver strekt zich niet Zijn goedheid uit! Voorwaar, Hij voert heerschappij van de zee tot de zee. Tot de uitersten, waarin de mens kan komen, breiden zich de grenzen van Zijn rijk uit. Onze Heere en Meester hoort met vreugde het geroep van een gelovige. Die zijn vijand heeft overwonnen en op hetzelfde uur neigt Hij Zijn oor naar de wanhoopskreet van een zondaar. Die alle vertrouwen op zich zelf heeft laten varen en begerig is om door Hem te worden gered. Op het ene ogenblik neemt Hij de kroon aan, welke de krijgsknecht Hem brengt uit de roemvolle strijd. Op het andere ogenblik heelt Hij de gebrokenen van hart en verbindt Hij hun wonden. Er is een merkwaardig verschil tussen het toneel van het sterven van een zegevierende gelovige die de rust ingaat. En de eerste tranen van berouw van Saulus van Tarsen, die genade zoekt bij de Zaligmaker, Die hij heeft vervolgd. En toch zijn het hart en het oog des Heeren over beide. Dat onze Heere voor het oog van Zijn jongeren van gedaante veranderd werd, was geen oorzaak, dat Hij geen duivelen kon of wilde uitwerpen. En ook gevoelde Hij zich daardoor niet te verheven en te geestelijk om Zich met allerlei kwalen onder de mensen op te houden. Zo trekken dan in deze stonde de heerlijkheden van de hemel Hem niet af van de ellenden op aarde en vergeet Hij daardoor niet de verzuchtingen en de tranen der ellendigen, die Hem in dit dal der tranen zoeken.

Het geval van de dove en stomme demonische geest, waarvan wij u het negende hoofdstuk van het evangelie van Markus hebben voorgelezen en waarvoor ik deze morgen uw bijzondere aandacht vraag, is wel zeer merkwaardig. Alle zonde levert het bewijs, dat de ziel zich onder de heerschappij van de satan bevindt. Alle onbekeerde mensen zijn in zekere zin in werkelijkheid van de duivel bezeten, die in hun hart zijn troon heeft opgericht, aldaar regeert en vandaar de leden van het lichaam beheerst. "De geest die nu werkt in de kinderen der ongehoorzaamheid," is de naam welke Paulus aan de vorst der duisternis geeft. Dit bezeten zijn is niet in alle gevallen gelijk. En het uitwerpen van satan, schoon altijd door dezelfde Heere tot stand gebracht, wordt niet altijd op dezelfde wijze verricht. Wij prijzen God, velen van ons althans dat toen wij in de zonde leefden, wij nochtans te dezen opzichte niet aan een verschrikkelijke razernij waren overgegeven - er was een mate in onze waanzinnigheid. Wij schrijven niets daarvan aan ons zelf toe, maar wij danken God er

voor, dat wij niet, als rollende voorwerpen voor de storm werden voortgejaagd, maar dat wij ingetoomd en binnen de perken van een uitwendige welgevoeglijkheid gehouden werden. Wij zijn eveneens dankbaar, dat wij niet allen, nadat wij ons, ontwaakt en verontrust onder de ijzeren roede van de satan bevonden, tot die uiterste wanhoop, die verschrikking van grote duisternis, die inwendige foltering en zielsangst gebracht werden. Welke sommigen hebben moeten verduren. En toen Jezus kwam om ons te redden. Ofschoon Satan ons vele hindernissen in de weg legde. Zo was er toch niets van dat schuimbekken van de menselijke trots dat rondwentelen ter volharding in de boze lusten, dat tieren van een woedende razernij, waarvan wij wel merkwaardige voorbeelden hebben gelezen. De Heere opende ons hart zachtjes met Zijn gouden sleutel, trad in de binnenkamer van onzen geest en maakte Zich daar Zijn woonstede. Voor het merendeel worden de veroveringen welke Jezus in de ziel van Zijn volk maakt, schoon door dezelfde macht bewerkt, op kalmer wijze tot stand gebracht dan in het geval hetwelk ons bezig houdt. Laat hiervoor de God der genade de dank worden toegebracht.

Doch zo nu en dan zijn er van die vreemde, buitengewone gevallen. Gevallen van personen, in welke satan vrij spel schijnt te hebben en het uiterste van zijn boosaardige macht schijnt aan te wenden. En in welke de Heere Jezus de uitnemende grootheid van Zijn macht ten toon spreidt, waar Hij in Zijn almacht en liefde de tiran onttroont en hem uitwerpt om nimmer weer te keren. Indien hier deze morgen slechts één zodanige persoon mocht zijn. Zal ik gerechtvaardigd zijn daarin dat ik naar hem omzie. Want wat mens is er onder u, die, zo hij honderd schapen heeft, en een daarvan verdwaald raakt, niet de negen en negentig in de woestijn laat. En heengaat om het afgedwaalde te zoeken? Ik vraag de voorbede van hen, die in vervlogen jaren tot Jezus zijn gebracht en zich nu in Hem verblijden, dat wij deze morgen die mensen mogen treffen, die ver zijn afgeweken. En door de zalving van de Heilige Geest hen mogen vrijmaken, die in ijzeren boeien zijn gekneld, opdat zij op deze dag tot de bevrijden des Heeren kunnen worden gerekend. Want indien de Zoon hen zal hebben vrijgemaakt, zo zullen zij waarlijk vrij zijn.

Ik zal, met de hulp van de Heere

1. in de eerste plaats uitweiden over *het jammerlijke geval*;
2. daarna zullen wij handelen over *de enige toevlucht*;
3. en tenslotte *de zekere uitslag* bewonderen.

I.

Laat ons, voor zover de tijd het toelaat, de bijzonderheden nagaan van HET JAMMERLIJKE GEVAL hetwelk onze aandacht bezig houdt.

Wij beschouwen de wonderen van Christus op natuurlijk gebied als typen van Zijn werk op geestelijk terrein. De wonderen welke Hij wrocht in de natuurlijke wereld, vinden hun weerslag in de geestelijke wereld. Het uitwendige en natuurlijke is het symbool, het zinnebeeld van het inwendige en geestelijke. Nu is de maanzieke, die door zijn vader ter genezing tot Jezus gebracht werd, niet zo onderscheidenlijk een vertegenwoordiger van een geval van grove zonde, ofschoon de geest een onreine genoemd wordt. En satan overal zijn besmetting brengt. Hij is meer een voorbeeld van de grote verschrikking, de rustverstoring en de razende wanhoop die door de boze in sommigen gemoederen wordt veroorzaakt om hen te pijnigen en in gevaar te brengen.

U zult dienaangaande opmerken, *dat de kwaal zich nu en dan in geweldige aanvallen van waanzinnigheid openbaarde, waarbij de mens alle macht over zich zelf verloren*

had. Zulk een aanval wierp het arme slachtoffer in alle richtingen. Wij hebben het ook wel meegemaakt dat zwaarmoedige personen door moedeloosheid, wantrouwen, ongeloof en wanhoop bij tijden zo werden aangegrepen, dat hun woede en razernij niet in te tomen was. Niet zozeer dat zij die boze gasten onderhielden, als wel dat zij er de slachtoffers van waren. Gelijk Markus het uitdrukt: "De geest grijpt hem aan." En alzo worden zulke beklagenswaardige wezens door reus Wanhoop gevangen genomen en weggevoerd. De geesten drijven hen voort in dorre plaatsen, waar zij rust zoeken die niet te vinden is. Zij weigeren vertroost te worden. En gelijk bij kranke lieden heeft hun ziel een afkeer van iedere spijs. Zij openbaren ook geen kracht om met hun zwaarmoedigheid te strijden. Aan weerstand bieden schijnen zij in het geheel niet te denken. Zij worden als het ware opgenomen en buiten zich zelf gevoerd in een poel van jammer en ellende. Zulke gevallen zijn volstrekt niet ongewoon. Daar satan weet dat zijn tijd kort is en bemerkt dat Jezus Zich haast ter verlossing, striemt hij zijn arme slaaf met een overmaat aan boosaardigheid. Of het hem nog gelukken mag zijn slachtoffer geheel te vernielen voordat de Bevrijder ter plaatse aanwezig is.

Het arme slachtoffer in onze tekst werd op zulke tijden door *een verschrikkelijke angst* aangegrepen. Een angst welke hij aan den dag legde, doordat het schuim hem om de mond stond, door zich op de grond rond te wentelen en door overluid te roepen. Op zulke tijden gebeurde het meermalen, dat hij bij een vreselijke val zich zelf verwondde. En dat zijn razernij hem er toe bracht tegen alles aan te bonzen wat maar vóór hem stond, waardoor hij nieuwe wonden en kneuzingen opdeed. Niemand dan degenen, die zoiets hebben ondervonden, kunnen zeggen wat de pijnen zijn van de overtuiging van zonde, wanneer deze door de inblazingen van de vijand wordt verzaard. Sommigen van ons hebben iets dergelijks doorgemaakt naar de mate, ons toegemeten. En kunnen verklaren dat het een hel op aarde is. Wij hebben de druk van de hand van een vertoornde God gevoeld. Wij weten wat het is, de Bijbel te lezen en er geen enkele belofte in te vinden die op onze toestand van toepassing is. Echter eerder iedere bladzijde als met bedreigingen te zien gloeien, alsof er vloeken gelijk de bliksem af flikkerden. Zelfs de heerlijkste gedeelten schenen tegen ons op te rijzen alsof zij wilden zeggen: "Hier moet u niet komen. Deze troostgronden zijn niet voor u; u hebt met hetgeen hier staat niets te maken." Wij hebben ons zelf wonden toegebracht door leerstukken, voorschriften en beloften. En zelfs door het kruis zelf. Wij hebben gebeden. En zelfs ons gebed heeft onze ellende vermeerderd. Zelfs tegen de genadetroon zijn wij aangevallen waar wij oordeelden dat onze gebeden niet meer waren dan ijdele klanken, hinderlijk voor de Heere. Wij zijn met de vergadering van het volk Gods opgegaan. En de prediker scheen het op ons gemunt te hebben en zout in onze wonden te wrijven, zodat het nog erger met ons werd; zelfs het hoofdstuk en wat er gezongen werd. En de gebeden, dat alles scheen een verbond tegen ons te hebben gemaakt. En wij gingen naar huis en trokken ons moedelozer en wanhopiger dan ooit in de eenzaamheid terug. Ik hoop, dat niemand van u zulk een gemoedsgesteldheid bij ondervinding behoeft te leren kennen. Want zij is, naast de hel zelf, een van de vreselijkste dingen.

En in zulk een toestand zijn er mensen geweest, die met Job hebben uitgeroepen: "Zo zal ik ook mijn mond niet weerhouden, ik zal spreken in de benauwdheid van mijn geest; ik zal klagen in de bitterheid van mijn ziel. Ben ik dan een zee, of walvis, dat u om mij wachten zet? Wanneer ik zeg: mijn bedstede zal mij vertroosten, mijn leger zal van mijn klacht iets wegnemen. Dan ontzet u mij met dromen, en door gezichten verschrikt u mij. Zodat mijn ziel de verworping kiest, de dood meer dan mijn

beenderen. Ik versmaad ze, ik zal toch in der eeuwigheid niet leven. Houd op van mij, want mijn dagen zijn ijdelheid. Gode zij dank, de uitgangen uit deze slavernij zijn dikwijls zodanig dat de engelen van blijdschap een loflied daarover aanheffen. Maar zolang als de zwarte nacht duurt is hij inderdaad een verschrikking van duisternis. Leg een martelaar op de pijnbank, of bindt hem met een ijzeren keten aan de paal en laat de vlammen rondom hem oplaaien. Dan zal, zo zijn Heere hem vriendelijk toelacht, zijn angst nog niets te betekenen hebben, vergeleken met de pijniging van een geest die door een inwendig gevoel van de gramschap Gods verschroeid en verbrand wordt. Zulk een mens kan instemmen met de klaagtoon van Jeremia en roepen: " Hij heeft mij gezet in duistere plaatsen, als degenen, die over lang dood zijn. Hij heeft mij toegemuurd, dat ik er niet uitgaan kan. Hij heeft mijn koperen boeien verzaard. Ook wanneer ik roep en schreeuw, sluit Hij de oren voor mijn gebed. Hij heeft Zijn boog gespannen. En Hij heeft mij de pijl als ten doel gesteld. Hij heeft Zijn pijlen in mijn nieren doen ingaan. Hij heeft mij met bitterheden verzadigd, Hij heeft mij met alsem dronken gemaakt. De geest van een mens zal zijn krankheid ondersteunen, maar een verslagen geest wie zal die opheffen? Over niet vergeven zonde te zuchten, de welverdiende straf daarvoor te vrezen, voor het vuur dat niet uitgeblust wordt, beducht te zijn, dit zijn zaken, welke de mensen in een verschrikkelijke mate doen lijden. En hen het leven als een last doen beschouwen.

Wij zien uit het verhaal dat de boze geest, op die tijden dat hij zijn slachtoffer volkomen in bezit nam, *zijn ondergang zocht*, door hem in verschillende richtingen te slingeren. "En menigmaal heeft hij hem ook in het vuur en in het water geworpen." Zo is het ook met zielen, die zich in diepe ellende bevinden. Op de ene dag schijnen zij een en al vuur te zijn van ijver en van drift, van ongeduld en van angst. De volgende dag echter zinken zij in een verschrikkelijke koudheid en gevoelloosheid van de ziel, uit welke het ten enenmale onmogelijk schijnt hen op te wekken. Gisteren een en al gevoel, vandaag totaal gevoelloos. Er is bij hen geen zekerheid. U weet niet waar u hen kunt vinden. Als u met hen handelt als met een geest die in gevaar is van het vuur van lichtzinnige overmoed, moet u er maar op rekenen dat al uw moeite te vergeefs is. Want vijf minuten daarna zijn zij in gevaar van het water van onverschilligheid. Zij gaan van het ene uiterste in het andere. Zij zijn gelijk aan de zielen in het vagevuur, van welke de legende meldt, dat zij zich beurtelings in een oven en in cellen van ijs bevinden. Naar de wijze, waarop zij heden tot u spreken, zou u veronderstellen dat zij zich als de snoodste van alle zondaren gevoelen. Over korte tijd echter ontkennen zij, dat zij enig berouw gevoelen over hun zonden. U zou u verbeelden, wanneer u hen op de ene tijd hoort, dat zij niet eerder met bidden zullen ophouden tot zij de Zaligmaker gevonden hebben. Echter enige tijd later vertellen zij u, dat zij in het geheel niet kunnen bidden. En dat het bij hen maar spotternij zou zijn om de knie te buigen. Zij doorlopen alle mogelijke veranderingen. Zij zijn onbestendiger dan het weer. Hun kleur komt en gaat gelijk die van het kameleon. Het gaat bij hen al met horten en stoten, met rukken en schokken. Geen mens die een maand op hen kan rekenen, want zij veranderen vaker dan de maan. Hun krankheid spot met al onze moeite. Hun onrust verijdelt al onze pogingen tot vertroosting. Alleen Jezus Christus zelf kan met hen terecht. Het is goed dat wij hierbij kunnen voegen, dat Hij een bijzondere wijze van handelen heeft met zulke hardnekkige kwalen. En dat Hij er behagen in scheidt diegenen te genezen, welke alle anderen als ongeneeslijk hebben opgegeven.

Om de moeilijkheden, aan dit jammerlijke geval verbonden, nog groter te maken, was dit kind *doof*. Dit deelt ons de Heere bij Markus mee, waar Hij zegt: "Gij, stomme en

dove geest! Ik beveel u, ga uit van hem." Er was derhalve in het geheel geen weg op te vinden om met hem te redeneren. Geen klank kon dat verzegelde oor bereiken. Met andere mensen zou u kunnen spreken. En een zacht woord zou de beroeringen in hun gemoed kunnen doen bedaren. Echter geen woord, hoe teer ook, kon deze arme, gemartelde geest bereiken die voor iedere klank, voor ieder gevoelvol woord ontoegankelijk was. En zijn er nog niet de zodanigen, voor wie woorden verspilling van kracht zijn? u kunt beloften aanhalen, u kunt het een en ander tot aanmoediging doen horen, u kunt verschillende leerstukken uiteenzetten maar het een helpt zoveel als het ander. Zij eindigen waar zij begonnen. Evenals eekhoortjes die in een kooi ronddraaien, komen zij altijd weer op hetzelfde punt uit. O dat draaien en wenden, die omkeringen en omwindingen van arme, gemartelde gemoederen! Zeker, het is gemakkelijk genoeg hun te zeggen, dat zij in Jezus moeten geloven. Als zij u echter verstaan, dan is het op zulk een duistere manier, dat het wel nodig is er nog een nadere verklaring van te geven. En die verklaring zult u nog wel weer verder moeten verklaren. Zich eenvoudig te werpen op het bloed der besprenging en te rusten op het volbrachte werk van Jezus is van alle zaken het allereenvoudigste. Het a, b, c van een kind kan niet eenvoudiger zijn. En toch is het hun niet duidelijk. Het zal de schijn hebben, dat zij u begrijpen. En daarna zullen zij weer plotseling op zij springen. Het zal er naar lijken, dat zij overtuigd zijn en voor een tijd hun twijfel en vreze hebben laten varen. Kom echter eens een half uur later bij hen. En dan zult u bevinden, dat u even goed tot een muur had kunnen spreken. En dat u aan een dovemans deur geklopt hebt. O, wat een beklagenswaardige toestand! De God der genade moge op dezulken neerblikken, want 's mensen hulp biedt geen hoop. Gode zij de eer, Hij heeft hulp besteld bij een Machtige, Die kan maken, dat de doven horen. En dat Zijn stem met een lieflijke aanmoediging in de doodse stilte van de kerker der wanhoop weerklinkt.

Daarenboven blijkt het, dat het geplaagde kind *stom* was, dat wil zeggen, niet in staat om verstaanbare klanken voort te brengen, als een gevolg van het bezeten zijn door de duivel. Aangezien de bezetene, toen de duivel hem verliet, een geroep liet horen, schijnt het wel, dat hij in het bezit was van alle spraakorganen. Echter niet geleerd had zich duidelijk en verstaanbaar uit te drukken. Hij kon wel geluid geven, maar het was in onsamenhangende klanken. Alles wat er nodig is om geluiden te maken was wel aanwezig. Echter werd er niets dat verstaanbaar was ten gehore gebracht, uitgezonderd de meest hartverscheurende smartenkreten. Zulke stommen zijn er in overvloed. Zij kunnen van hun eigen toestand geen verslag geven. Als zij tot u spreken is het onsamenhangende taal hetwelk zij voortbrengen. Zij kunnen geen vijf zinnen uitbrengen of zij hebben zich zelf al tegengesproken. U weet dat zij, wat zij spreken, voor waar houden. Als u dat niet wist zou u denken, dat zij u onwaarheden vertellen, welke met elkaar in tegenspraak zijn. Hun ervaring is een reeks van tegenstrijdigheden. En wat zij ten gehore brengen is nog ingewikkelder dan hun ervaring. Het is een zeer moeilijk en zwaar werk lang met hen te spreken. Iemands geduld wordt er door uitgeput. En waar het geduld van de hoorder wordt uitgeput, welk een last moet de ongelukkige spreker dan niet hebben te dragen. Zij bidden, maar dat durven zij geen bidden te noemen. Het is eerder het geluid van een kraanvogel of van een zwaluw. Zij bespreken met God hetgeen er in hun arm, verdwaasd hart omgaat. O, het is zulk een wartaal en zulk een vreemde mengeling, dat zij, wanneer zij geëindigd hebben, zelf niet recht weten of zij gebeden hebben of niet. Het is de kreet, de bitterlijk benauwende kreet van de smart. Niet in woorden weer te geven, wat er van hen tot God opgaat. Het is een verschrikkelijke verzuchting, een onuitsprekelijk

smachten en verlangen van de Geest. Echter zelf weten zij nauwelijks wat het betekent.

U wordt vermoeid door de bijzonderheden van dit smartelijke geval. Ik ben echter met het verhaal van jammer en ellende nog niet aan het eind. Indien iemand van u nooit iets dergelijks ondervonden heeft, dank God er voor. Oefen echter tegelijkertijd medelijden en bid voor hen, die zulk een toestand moeten doorleven. En roep in stilte de hulp van de grote Heelmeester in, aangezien de menselijke kunst voor hen niets vermag.

De vader zeide tot Jezus, dat zijn zoon *verdorde*, dat hij wegwijnde. Hoe kon het anders bij iemand, die door zulk een massa ongesteldheden werd neergedrukt, die zo aanhoudend werd gemarteld dat de natuurlijke rust van de slaap gedurig werd verbroken? Het was niet waarschijnlijk, dat de levenskracht lang zou blijven bestaan in een lichaam dat zo gefolterd en gepijnigd werd. En u weet het wel, een wanhopige gemoedstoestand werkt buitengewoon verzwakkend op de ziel. Mij zijn er voorbeelden van bekend dat ook het lichaam er door verzwakt werd, totdat de uitgeteerde lijder met David zei: "Mijn sap is veranderd in zomerdroogte." De schuld van de zonde te gevoelen, de toekomstige straf te duchten, in zijn oren een vreselijke klank te hebben van de "toekomstige toorn," de dood te vrezen en die ieder ogenblik te verwachten boven alles. God niet te geloven en bittere dingen tegen Hem te schrijven, dit is iets, dat de beenderen doet verrotten en het hart doet verdorren. Lees het werk van Bunyan: "De genade verheerlijkt," enz. En daar ziet u een schilderij, naar het leven getekend van een ziel die als een eenzame struik in de wildernis was overgelaten, zodat zij niet kon zien wanneer haar het goede zou toevloeien. U aanschouwt een gemoed dat op en neer geworpen wordt door duizenderlei golven van ongelof, dat nooit enige rust heeft maar voorturend wordt bemoeilijkt en afgetrokken door veronderstellingen, vermoedens en allerlei voorgevoel. Indien deze aanvallen altijd voortduurden en niet somtijds voor een wijle ophielden. Indien er als het ware geen kleine pauzes tussen de vlagen van ongelof waren, dan zou de mens voorzeker voor goed ondergaan en als een prooi van zijn eigen wreed ongelof heengaan naar zijn eigen plaats.

Het ergste in dit geval was, *dat dit alles al jaren zo geduurd had*. Jezus vroeg, hoe lange tijd het was, dat hem dit was overkomen. En de vader antwoordde: "Van zijn kindsheid af." Somtijds laat God het toe, voor doeleinden, welke wij niet vatten dat de diepe ellende van een aangevochten ziel jaren lang duurt. Ik kan niet zeggen hoeveel jaren. Dit is echter zeker, dat sommigen tot aan het einde van hun leven met het ongelof hebben te strijden gehad. En dat het alleen op het allerlaatst licht voor hen geworden is. Terwijl zij meenden, dat zij in de duisternis moesten bezwijken, is de Heilige Geest hun verschenen en zijn zij opgebeurd en vertroost. De Puriteinen haalden nog al veel de opmerkelijke ervaring aan van een Mej. Honeywood als een voorbeeld van de singuliere wijze, waarop God Zijn uitverkorenen in de vrijheid stelt. Jaren achtereen was zij aan zwaarmoedigheid en wanhoop ten prooi. Door de genadige voorzienigheid Gods echter werd haar op een bijna wonderbaarlijke wijze verlossing geschonken. Zij nam een dunne Venetiaanse spiegel op. En onder de uitroep: "Ik ben even zeker verdoemd als die spiegel in stukken geworpen wordt," slingerde zij hem op de vloer, toen, tot haar verbazing en tot verbazing van allen, ik weet niet door welk middel, het spiegelglas heel bleef en er zelfs geen barst of scheur in kwam. Die omstandigheid gaf haar eerst een straal van licht. En naderhand wierp zij zich op de Heere Jezus. Soms is er ook wel eens buitengewoon licht op

buitengewone duisternis gevolgd, doordat God de gevangene uit de binnenste kerker, waar zijn voeten waren verzekerd geweest in de stok, uitvoerde. En hij zich na jaren van slavernij en dienstbaarheid in een volkomen en heerlijke vrijheid mocht verheugen.

Nog één zaak omtrent dit geval. *Het was aan de discipelen niet gelukt* de duivel uit te werpen. Bij andere gelegenheden waren zij hierin wel geslaagd, zodat zij tot hun Meester konden zeggen: "Zelfs de duivelen zijn ons onderworpen." Ditmaal echter werden zij totaal teleurgesteld. Zij deden hun best. Het schijnt, dat zij enig geloof hebben gehad, anders zouden zij de taak niet ondernomen hebben. Hun geloof was echter volstrekt niet in overeenstemming met een geval van zo hooggaande nood. Schriftgeleerden en Farizeeën begonnen zich rondom hen te verzamelen en hen te bespotten. En indien er in het gehele gezelschap van de apostelen de macht geweest was om de begeerde daad te verrichten, zouden zij het gaarne gedaan hebben. Echter nu stonden zij daar, verslagen en teleurgesteld - de arme patiënt daar vóór hen gekweld en gemarteld. En zij niet in staat om hem de geringste verlichting te geven. O, dat wordt zulk een pijnlijk geval, wanneer een ziel vol angst jaren lang naar het huis Gods is opgegaan en nochtans geen troost heeft gevonden. Wanneer de verontruste geest hulp heeft gezocht bij evangeliedienaren, bij mannen en vrouwen, die christenen zijn. Wanneer er gebeden zijn opgezonden en niet beantwoord, tranen zijn gestort en geen baat hebben gegeven. Wanneer boeken, die voor anderen tot vertroosting hebben gediend, zonder enig gevolg zijn doorgelezen. Wanneer terechtwijzingen, welke duizenden op de rechte weg hebben geleid, niet eens een goede indruk maken. En toch zijn er zulke voorbeelden, waarbij alle menselijke werkzaamheid zonder vrucht en zonder baat is. En waarbij het even onmogelijk schijnt de arme, verontruste ziel te vertroosten, als de golven der zee te doen bedaren of de stem van de donder te doen zwijgen. Men kan nog wel personen aantreffen in wier hart de boze geest en de Heilige Geest gestadig krijg voeren.

NIET COMPLEET

11. Één verloren schaap

"Wat dunkt u? Indien enig mens honderd schapen had en één uit dezelve afgedwaald ware, zal hij niet de negen en negentig laten, en op de bergen heengaande, het afgedwaalde zoeken? En indien het geschiedt, dat hij het vindt, voorwaar ik zeg u, dat hij zich meer verblijdt over hetzelfde, dan over de negen en negentig, die niet afgedwaald zijn geweest." Matthéüs 18 : 12, 13.

Deze schriftuurplaats komt voor in een rede van onze Zaligmaker tegen *het verachten van één van deze kleinen, die in Hem geloven*. Hij voorzegt een schrikkelijk oordeel over hen, die in hun minachting voor de kleinen, hen doet struikelen; en Hij verbiedt deze minachting door verscheidene zeer krachtige argumenten, waarbij wij heden niet kunnen verwijlen. Er is in onze dagen blijkbaar een neiging om zeer gering te denken over individuele bekering, en het werk van de Heilige Geest op iedere afzonderlijk persoon te beschouwen als iets dat veel te langzaam gaat in onze eeuw van vooruitgang en spoed. Wij horen grote theorieën over een soort van Godsregering, onbekend in de Heilige Schrift: een half-en-half politieke heerschappij van de Heere over de massa's, waarvan de eenlingen nog niet wedergeboren zijn. Wij luisteren naar grote, prachtige woorden over de opheffing van de volkeren en de vooruitgang van het menselijk geslacht; maar deze hoog verheven denkbeelden brengen geen feiten voort, en bezitten geen de minste zedelijke kracht. Onze "beschaafde en ontwikkelde" leraren zijn het langzame, vervelende werk van individuele zielen tot het licht te brengen moe geworden; zij verlangen naar werk in het groot door een veel snellere methode dan die van de persoonlijke verlossing. Zij zijn het beu eenlingen te zien; hun grote geest verwijlt bij "de solidariteit (gemeenschappelijke verantwoordelijkheid) van het menselijk geslacht."

Ik verstout mij te zeggen, dat wij, zo wij ooit de methode van individuele bekering minachten, dan geheel en al tot een ongezonde en onware manier van beschouwing zullen komen en op de klippen van de huichelarij verzeild zullen raken. Zelfs in die heerlijke tijd als het Evangelie zijn volkomen vrije loop zal hebben en in de ruimste mate verheerlijkt zal worden, zal zijn voortgang toch wezen naar de oude manier van overtuiging, bekering en heiligmaking van individuen, dat is: van afzonderlijke personen, die ieder voor zich zullen geloven en gedoopt zijn overeenkomstig het Woord des Heeren.

Daar men heden ten dage deze ruime en filosofische methode zo hemelhoog verheft, vrees ik, dat ook in sommigen van u iets van die minachting voor het éne verloren schaap wordt gevonden. Ik wens, dat u het goud van het persoonlijk christendom niet zult inruilen voor het onedele metaal van een christelijk socialisme. Indien de afgedwaalden in grote getale terechtgebracht worden - en ik bid God, dat dit moge geschieden, dan moet dit toch geschieden door dat zij één voor één toegebracht worden. Een nationale wedergeboorte tot stand te brengen zonder persoonlijke wedergeboorte, dat is alsof men een huis zou willen bouwen zonder afzonderlijke stenen er voor te gebruiken. In die ijdele poging om *en gros*, in 't groot, te werken, zullen wij de praktische uitkomst moeten derven, die uit de arbeid in 't klein zou zijn voortgekomen. Laat de overtuiging bij ons vaststaan, dat wij niet beter kunnen doen

dan het voorbeeld te volgen van de Heere Jezus, hetwelk wij vinden in onze tekst; en het éne schaap zoeken, dat verloren is.

Onze tekst waarschuwt er ons voor, *om iemand te verachten, zelfs vanwege zijn slecht karakter*. De eerste verzoeking is om één te verachten, omdat het maar één is; de volgende, en wellicht de gevaarlijkste verzoeking is, om iemand te verachten wijl hij afgedwaald is. De persoon is niet op de rechte weg, hij gehoorzaamt niet aan de Wet; hij doet geen eer aan de gemeente; maar wèl doet hij veel, dat de geestelijkgezinden kwelt, en de heiligen smart aandoet. En toch moeten wij hem hierom niet verachten. Leest het 11e vers: "De Zoon des mensen is gekomen om zalig te maken, dat verloren was." In het oorspronkelijk Grieks staat voor dit woord "verloren" een zeer krachtige uitdrukking. Wij kunnen er voor lezen, "dat verwoest of vernield was." Het betekent niet "hetgeen niet bestaat," zoals u duidelijk genoeg zien kunt; maar hetgeen vernield, onbruikbaar is geworden voor de herder, verwoest met betrekking tot deszelfs eigen welzijn en de vervulling van het doel, waartoe het was geschapen. Indien sommigen zo volkomen bedorven zijn door de zonde, dat hun bestaan een groter ramp is dan hun niet-bestaan zijn zou; indien zij thans dood zijn door de misdaden en de zonde, ja zelfs door hun karakter schadelijk zijn voor anderen, zo moeten wij hen toch niet verachten. De Zoon des mensen heeft de zodanigen niet veracht, want Hij is gekomen om te zoeken en zalig te maken, dat verloren was." Menige ziel, die zo verwoest was, dat zij verloren was voor zichzelf, verloren voor God, verloren voor zijn volk, verloren voor alle hoop en voor alle heiligheid, heeft de Heere Jezus Christus door zijn genaderijke macht verlost en gered. *Hij stelt prijs op een iegelijk van hun*. Dit is de les, die ik heden wens te leren; moge de Heilige Geest mij daartoe bekrachtigen, en die lering ingang bij u doen vinden.

Bij de overdenking van deze woorden van onze Heere verzoek ik u in

1. de eerste plaats op te merken, dat de *Heere Jezus hierin zijn bijzondere belangstelling toont in een ziel, die verloren is;*
2. ten tweede, dat *Hij zich zeer bijzonder moeite geeft om die éne verloren ziel te redden;*
3. en ten derde, dat *Hij een bijzondere blijdschap toont als die verloren ziel gered is.*
4. Als wij over dit alles nagedacht zullen hebben, dan zullen wij in de vierde plaats opmerken, dat *Hij ons hierin een treffend voorbeeld geeft*, daar Hij ons leert bekommerd te zijn om elke ziel, die verwoest is door de zonde.

1. Ten eerste dan: ONZE HEILAND TOONT in de woorden, die nu voor ons liggen, EEN BIJZONDERE BELANGSTELLING VOOR ÉÉN ENKELE ZIEL, DIE VERLOREN IS.

Merk op bij de aanvang dat *onze Heere* om de wil van deze verlorenen *een bijzonder karakter aanneemt*. Dit zien wij in vers 2: "De Zoon des mensen is gekomen om zalig te maken, dat verloren was." Hij was oorspronkelijk niet bekend als "de Zoon des mensen," maar als "de Zone Gods." Eer de werelden geschapen waren, was Hij in de schoot van de Vader, en Hij "heeft het geen roof geacht Gode even gelijk te zijn." Maar om de mensen te verlossen is de Zoon van de Allerhoogste "de Zoon des mensen" geworden. Hij was geboren uit de maagd en door zijn geboorte erfde Hij de onschuldige zwakheden van onze natuur en droeg Hij het lijden, dat uit die zwakheden voortvloeit. En toen heeft Hij ook onze zonde en haar straf op zich genomen, en daarom stierf Hij aan het kruis. Hij is in alles zijn broederen gelijk geworden. Hij zou de Herder van de mensen niet geworden kunnen zijn, zonder hun gelijk te worden; en

daarom heeft het Woord zich verwaardigd om vlees te worden. Aanschouwt het ontzaglijk wonder van de vleeswording! Niets kan het wonder van "Immanuël God met ons" overtreffen!" In gedaante gevonden als een mens, heeft hij zich zelf vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot de dood, ja de dood van het kruis. O verlorene, die u bewust zijt verloren te zijn, grijp moed als de naam van Jezus genoemd wordt. Hij is God, maar Hij is ook Mens, en als God en Mens maakt Hij zijn volk zalig van hun zonde.

En om nu verder aan te tonen welk een prijs door Jezus gesteld wordt op een verloren ziel, wijs ik u op *zijn verbazingwekkende afdaling*. "De Zoon des mensen is gekomen." Hij is altijd bekend geweest als "de Komende;" maar ten opzichte van de redding van de verlorenen is Hij ook werkelijk gekomen. Ten opzichte van het oordeel is Hij nog altijd "de Komende"; maar voor onze verlossing en zaligheid verblijden wij er ons in dat de Zaligmaker gekomen is. De vergaderingen van de volmaakten verlatende, is Hij hier geweest als de Vriend van tollenaars en zondaren. De Heere van de engelen zijnde, heeft Hij zich neergebogen om "een man van smarten en verzocht in krankheid" te zijn. Ja Hij is gekomen, en dat niet te vergeefs. Zij, die de komende Zaligmaker hebben gepredikt, hadden zulk een blijde boodschap te verkondigen, dat hun voeten lieflijk waren op de bergen, en hun stem als hemelse muziek was; maar wij, die prediken, dat Hij gekomen is, en dat Hij, door te komen, het werk heeft volbracht, dat Hij op zich had genomen, hebben voorzeker de kostelijkste boodschap te brengen. Onze Heere Jezus heeft het zoenoffer volbracht en de rechtvaardigmakende gerechtigheid tot stand gebracht, waardoor verloren mensen behouden worden. Zalig is de prediker van zulk een goede boodschap, en zalig zijn uw oren, die haar horen! De Goede Herder heeft alles tot stand gebracht wat nodig was voor de verlossing van de kudde, die de Vader in Zijn hand heeft gegeven. Geliefden, laat ons moed vatten. Wij zijn verloren, maar Christus is gekomen om ons zalig te maken. Hij is gekomen tot de plaats van onze verwoesting en ellende. Zijn komen en zoeken zal niet te vergeefs zijn. Broeders, op hoe hoge prijs behoren wij de zielen van de mensen te stellen, als Jezus om hunnentwil Mens is geworden, in deze zondige wereld onder ons schuldig geslacht is gekomen, ten einde de verlossing te werken van hen, die verloren zijn!

Merk hier op, *dat hij dit doet voor hen, die nog verloren zijn*, die zich nog op de dwaalweg bevinden. Toen ik de Griekse tekst nazag, bemerkte ik, dat er eigenlijk staat: "Hij zoekt hetgeen verdwaalt." De Herder zoekt het schaap terwijl het wegdwaaft; Hij zoekt het, *omdat* het wegdwaaft en dus nodig heeft gezocht te worden. Zeer velen van de verlostten van de Heere dwalen ook thans, en thans volgt hen de Herder om hen te zoeken. De Heiland zoekt hen, die zelfs nu nog zondigen. Dat Hij liefde heeft voor hen, die zich bekeren, kan ik verstaan; maar dat Hij zich bekommert om hen, die moedwillig dwalen, dat is nog veel meer genade. Jezus zoekt hen, die Hem de rug toekeren, die al verder en verder *wegdwalen* van *de schaapskooi*; hierin is vrije en vrijmachtige genade. Het is waarlijk zo. Ofschoon ge u verhardt tegen de Heere; ofschoon u weigert terug te keren op zijn bestraffing, zal toch, zo u zijn verlostten zijt, zijn oog der liefde u ontdekken, en u in alle moedwillige afdwalingen volgen. Hij ziet u, Hij zoekt u; o, dat u uzelf aan Hem gewonnen gaf, zodat u bevindt, dat Hij zalig maakt! O u, die thans in de kudde zijt, denk aan de liefde van Christus voor u, toen u nog buiten de schaapskooi waart, toen u volstrekt niet hebt gewent weer te keren; toen u, bemerkende dat Hij u volgde, des te sneller liep om aan zijn almachtige liefde te ontkomen. Niettegenstaande al mijn rebelleren en al mijn

moedwillige overtredingen heeft Hij mij toch liefgehad met zijn hart, en mij achtervolgd met zijn Woord. O, hoe moesten wij de zondaars liefhebben, daar Jezus ons liefgehad heeft, en voor ons gestorven is, toen wij nog zondaars waren! Wij moeten ons met liefde het lot aantrekken van dronkaards, ook reeds terwijl zij de beker nog laten rondgaan; van vloekers, zelfs terwijl wij hen nog horen vloeken; van losbandigen, terwijl wij nog de smart hebben van hen des middernachts onze straten te horen verontreinigen. Wij moeten niet wachten, totdat wij iets beters in hen ontdekken, maar innige belangstelling voor hen koesteren om hetgeen zij zijn - afgedwaalden en verlorenen. Als het schaap gewond is door de doornen van de woestijn: als het krank is, uitgeput en uitgemergeld door het langdurige dwalen en de honger, dan moeten wij trachten het terecht te brengen, al zien wij ook niet de minste begeerte om zich aan de zorg en heerschappij van de Herder te onderwerpen. Zodanig was de liefde van de Heiland voor ons: zodanig moet onze liefde wezen voor de verlorenen.

De Heiland stelt zeer bijzonder belang in de verlorenen, niet slechts als op dit ogenblik dwalende, maar als *reeds ver weggedwaald zijnde*. Beschouwt aandachtig deze woorden: "Indien het geschiedt, dat hij hetzelfde vindt." Dat "indien" spreekt voor zichzelf. Het schaap was zo schrikkelijk verdwaald, dat het niet waarschijnlijk was, dat de herder het zou vinden. Het was in zulk een dicht kreupelhout verward geraakt, of in zulk een woeste plaats gekomen, dat het nauwelijks mogelijk scheen te hopen, dat het ooit ontdekt en terechtgebracht zou worden. Wij zien niet dikwijls een "indien" in verband met het werk van Christus; maar hier is een "Indien het geschiedt, dat hij hetzelfde vindt." Dit openbaart geen onmacht in de Herder, maar wel de ontzettend gevaarlijke toestand van het schaap. Ik heb dikwijls door hen, die komen om Christus te belijden en zijn liefde voor hen te erkennen, horen zeggen, dat zij getroffen Zijn van verbazing, dat zij, eerder dan anderen, zoiets zouden doen. Als wij aanzitten aan de tafel van de Heere, dan is het feestmaal een wondere zaak: maar het grootste wonder is de gast, als ik die gast ben. Maar zo is het. De goede Herder zoekt heden velen, wier verlossing hoogst onwaarschijnlijk schijnt te wezen, indien al niet geheel onmogelijk. Hierin is de liefde; dat Hij uitgaat om diegenen te zoeken, van wie het geheel niet zeker, ja niet eens waarschijnlijk is, dat zij gevonden zullen worden! Zeer onwaarschijnlijk, bijna onmogelijk is de taak, die Hij onderneemt! En toch stelt Hij er zulk een groot belang in.

En daarenboven zij, over wie onze Heere deze gedachten van de liefde heeft, hebben dikwijls gezondigd op zulk een wijze, *dat zij zich zelf in het grootste gevaar gebracht hebben*. "Want de Zoon des mensen is gekomen om *zalig te maken*, dat verloren was." Dit zaligmaken of verlossen doet aan verderf en gevaar denken, ja aan een verderf en verwoesting, dat in zekere mate reeds over hen gekomen is. Zijn er niet velen, die thans nog spelen met het vuur van de hel? Want, wat is dit onuitblusselijk vuur? Wat anders dan de zonde in haar aard en in haar gevolgen? De mensen beuzelen op de rand van de eeuwige ellende: "Ten tijde als hunlieder voet zal wankelen." Met scherpe werktuigen te spelen betekent niets in vergelijking van het gevaar om met uw lusten en begeerlijkheden te spelen; en er zijn velen, die dit doen. En toch, in weerwil van het gevaar, worden zij door Jezus gezocht. Ziet u niet hoe deze schapen zorgeloos weiden bij het hol van de wolf? In een ogenblik zal het monster ze verscheuren. Zij zijn ver van huis, ver van hun voedsel, ver van rust en van veiligheid. Zij hebben geen begeerte om terug te keren, maar zijn vast besloten nog verder van de schaapskooi weg te dwalen. Deze schrikkelijk misleiden is de Heere Jezus komen zoeken. Zolang

u de ijzeren poort nog niet door zijt gegaan, zal het Evangelie u nodigen om terug te keren. Indien u nog één duimbreed van de hel verwijderd zijt, zal de liefde u achtervolgen, zal de goedertierenheid u volgen. Zolang er nog één lam in leven is, is onze glorierijke David in staat het uit de muil van de leeuw en de klauw van de beer te verlossen. Ofschoon een ziel, gelijk Jona, nedergedaald is in de diepte, en buiten het bereik ligt van de mens, kan toch een woord van Jezus haar ophalen uit de diepste kuil. Ere zij de gezegende naam van de Almachtige Heiland: Hij kan volkomen zalig maken. Zijn macht om de verlorenen te redden is zodanig, dat niemand te slecht is om door Hem verlost te worden.

Indien wij deze gelijkenis recht beschouwen, dan zullen wij zien, *dat Hij in deze verloren schapen bijzonder belang stelt, omdat zij de zijnen zijn.* Deze man heeft geen wilde dieren achtervolgd; en hij ging ook niet de schapen van anderen zoeken; maar hij bezat honderd schapen, en toen hij ze geteld had, miste hij er één. De huurling, wien de schapen niet eigen zijn, zou gezegd hebben: " Wij hebben bijna de honderd voltallig, over het ene, dat ontbreekt, behoeven wij ons niet zo te bekommeren." Maar deze honderd schapen behoren de herder zelf toe; zij waren de zijnen door keus, door erfenis, door goddelijke schenking, door glorierijke verovering en door zeer dure aankoop; hij kon geen negen en negentig voor honderd aannemen. "Niemand uit hen is verloren gegaan", zegt Hij. "Die u mij gegeven hebt, heb ik bewaard, en niemand uit hen is verloren gegaan, dan de zoon der verderfenis, opdat de Schrift vervuld worde." Jezus kon het niet dragen om een verlies te moeten melden uit de kudde, die Hem door de Vader gegeven is. Negen en negentig zijn geen honderd, en de Heiland wil ze niet als zodanig aanmerken, want wèl weet Hij, dat het "de wil niet is van zijn Vader, die in de hemelen is, dat een van deze kleinen verloren ga." Waarde vrienden, daar Jezus nu zelfs in één afgedwaalde ziel zulk een belang stelt, moet u het niet gering achten, als u geroepen wordt om ook maar voor één enkele ziel te zorgen. Denkt niet, dat een gehoor van veertig of vijftig mensen te gering in aantal is om er al uw krachten en gaven aan te wijden. Indien uw klas in de zondagsschool door allerlei omstandigheden tot een zeer klein aantal kinderen is verminderd, dan moet u haar daarom niet opgeven. Neen, neen. Stelt één enkele ziel op hogere prijs dan al de schatten van de wereld. Het gezelschap van de verlostten is nog alles behalve voltallig, en de Heere heeft veel volks in deze stad, die nog niet aan zijn voeten gebracht zijn; denkt er dan niet aan om met uw arbeid op te houden. Rust niet, voordat alle Gods uitverkorenen toegebracht zijn en eer brengen aan zijn naam.

II.

Moge de Geest van God mij zijn bijstand verlenen, terwijl ik u in de tweede plaats er op wijs, **DAT ONZE HEERE ZICH ZEER BIJZONDERE MOEITE GEEFT OM EEN ENKELE ZIEL TE VERLOSSEN.**

Merk op in deze gelijkenis - want het is een gelijkenis, schoon in zeer korte bewoordingen verhaald - dat de Herder *liefelijker bezigheden voor het ogenblik verlaat.* Onder zijn aan Hem gehechte en getrouwe kudde gevoelde Hij zich thuis. Zij waren niet afgedwaald, zij vergaderden zich rondom Hem; Hij voedde hen en vond een welbehagen in hen. Er is aan schapen altijd heel veel te doen: zij hebben vele ziekten, vele zwakheden, vele behoeften; maar als u een kudde rondom u hebt, die aan u gehecht is en u liefheeft, dan gevoelt ge u thuis en op uw gemak met haar. Zo stelt de grote Herder zich zelf voor als de negen en negentig schapen, de keur der kudde, de schapen, die gemeenschap met Hem oefenen, en met welke Hij gemeenschap oefent, te verlaten. Ja, Hij laat hen, in wie Hij een welbehagen heeft, om hem te zoeken, die

Hem smart veroorzaakt. Ik zal er thans niet over spreken, dat Hij het paradijs hierboven en al de genietingen van het huis van zijn Vader heeft verlaten, en tot deze sombere wereld is gekomen; maar ik bid u, denkt er aan, dat Hij dit gedaan heeft. Het was een verwonderlijke neerdaling, toen Hij kwam van boven de sterren om op deze bewolkte aarde te wonen, ten einde de kinderen van de mensen te verlossen. Maar gedenkt, dat Hij nog altijd komt door zijn Geest. Zijn uitgangen der ontferming zijn eeuwig. De Geest van God beweegt zijn dienstknechten, die de vertegenwoordigers zijn van Christus, om het weiden der bijeenvergaderde kudde voor het ogenblik na te laten en door hun prediking de verlossing te zoeken van de afgedwaalden, in wier aard en gedrag niets is om ons te bemoedigen. Het hart van mijn Meester is vol van zorg voor allen, die Hem liefhebben; Hij draagt hun namen gegraveerd op de edelgesteenten van zijn borstlap; maar toch gaat zijn hart immer uit naar hen, die nog niet tot Hem zijn gekomen; en naar diegenen, welke eens in zijn schaapskooi geweest zijn, maar terzijde zijn afgewend en de kudde hebben verlaten. Hij laat de gelukkigen en de heiligen, en wijdt zijn beste gedachten aan de verlorenen.

Onze Heere *gaat uit om deze te zoeken*. Het is niet bloot een uitgaan van de gedachten, maar een uitgaan van kracht. Zijn goddelijke genade gaat uit, naar ik vertrouw ook op deze dag, buiten het gezelschap van hen, die Zijn genade heeft geroepen, naar die andere schapen, die nog niet van zijn stal zijn, en die Hij ook moet toebrengen. Hij wil niet, dat zijn gemeente al haar zorgen wijdt aan de kudde, die Hij in haar grazige weiden heeft geleid; Hij wil, dat zij uitgaat en hen zoekt, die zich nog niet in haar gelukkig gezelschap bevinden.

Volgens de tekst gaat de Herder in de bergen: dat is: Hij begeeft zich in moeilijkheden en gevaren. Hij wil arbeiden en zijn leven in de waagschaal stellen om de verlorenen te redden. Zijn liefde kan door geen moeilijkheid of ontbering afgeschrikt worden. U weet door wat sombere bergkloven Hij is heengegaan om de mensen te verlossen. U hebt gehoord hoe Hij heeft moeten klimmen om de hoogmoedige zielen te bereiken; hoe Hij zich heeft moeten neerbuigen om wanhopenden te bevrijden. In het Oosten is het schaap lichter van voet dan in ons land; het huppelt als een gazelle en klimt op de bergen als een gems; en zo zijn de zondaren snel in de overtreding, en roekeloos stoutmoedig in verwaandheid. Zij wagen een sprong in hun ongerechtigheid, waar de kinderen Gods huiveren om hen ook maar in hun gedachten te volgen. Zij geven niet in het minst om de sprong in Godslastering, die het bloed doet stollen in de aderen van hem, die aan de voeten van Jezus Christus de vreze Gods heeft geleerd. Toch is de Heere Jezus deze roekelozen nagegaan. Wat moeilijkheden heeft Hij overwonnen, wat lijden heeft Hij verduurd, over wat bergen is Hij heengegaan om te zoeken en zalig te maken! O broeders, Hij draagt nog hetzelfde hart met zich om: voortdurend gaat Hij uit in de prediking van het Woord. Onder veel zuchten van zijn verkoren dienstknechten, gaat Hij op de bergen om te zoeken hetgeen afgedwaald is. Ik bid God, dat Hij het streven van zijn onwaardige dienstknecht heden met zijn zegen zal achtervolgen, zodat ook door middel van deze leerrede enige verlorenen terecht worden gebracht.

Om zijn arbeid voor de verlorenen te doen zien, stelt onze Heere zich voor *als zoekende met ijver en volharding*. Hij ziet uit naar alle kanten, maar bespeurt niets. Hij houdt zijn hand boven zijn ogen, en ziet scherp en langdurig. Hij dacht het schaap te zien. Gewis! daar beweegt zich een levend voorwerp op de bergrug! Hij staart er naar met grote aandacht. Neen, het beweegt zich niet: het is een wit rotsblok! Het verloren schaap is wellicht daar in die holte! Het is een lange weg om er heen te komen, maar

Hij wenst zo vurig het schaap te vinden, dat Hij weldra dáár is; maar het schaap is nergens te zien. Waar kan het zijn? Hij reist voort met snelle tred, want hij weet niet wat het schaap overkomen kan terwijl hij talmt. Nu en dan blijft hij stilstaan, wyl hij meent geblaas te horen. Gewis! dat is de stem van het schaap! Hij vergist zich. Door zijn liefde meent zijn oor geluiden te horen, waar geen geluid is. Al deze lange uren heeft hij het niet gezien of gehoord; maar toch wil hij het blijven zoeken totdat hij het vindt. De alwetendheid van Christus wordt in werking gebracht voor een ziel, die afdwaalt; Hij zoekt haar in al haar boze begeerten en slechte gewaarwordingen. Hij ziet uit naar bekering, en bemerkt met droefheid de verharding van het hart. Dit is het wat onze Heere doet voor hen, die verlost zijn door zijn bloed, maar nog niet tot de schaapskooi terug zijn gebracht. Hij brengt oog en verstand, zowel als voet en hand in beweging om zijn afgedwaald schaap te zoeken.

Eindelijk verlost Hij - verlost Hij volkomen. Hij is niet gekomen om de verlossing van zijn volk slechts mogelijk te maken; maar om hen te verlossen. Hij is niet gekomen om hen op weg te brengen om zichzelf te verlossen; maar opdat Hij hen geheel en al zou verlossen. Als mijn Heere in de majesteit van zijn vrije genade uitgaat om een ziel te verlossen, dan zal Hij in weerwil van zonde, dood en hel zijn doel tot stand brengen. De wolf moge knarsetanden; maar de Herder is Meester van de wolf. Het schaap zelf moge gedurende lange tijd afgedwaald zijn, en ten laatste zelfs tegen Hem worstelen; maar Hij grijpt zijn voeten, legt het op zijn schouder en draagt het naar huis; want Hij is vast besloten het te redden. Het schaap verheugt zich aldus gedragen te worden, want door een enkele aanraking vormt de Herder deszelfs wil naar zijn eigen volmaakte wil. Zijn genade is de overwinnende kracht, waardoor het verlorene terechtgebracht wordt.

De redding van één enkele ziel is als een ganse massa van wonderen. Er was eens brand in de winkel van een juwelier, en toen de brand uitgewoed was, vond men onder het puin een menigte van gouden en zilveren voorwerpen en kostbare edelgesteenten, die tot één massa waren samengesmolten. Welk een redding van die schatten! Zodanig is de verlossing van één enkel mens: het is een massa van onwaardeerbare goedertierenheden, samengesmolten tot een grote onschatbare baar van goud, gewijd aan de eer en heerlijkheid van zijn genade, die ons "begenadigd heeft in de Geliefde." Als ik denk aan de kracht, die de Heere aanwendt om één enkele ziel te redden, dan gevoel ik mijn hart bewogen, en ik wens dat ook uw harten bewogen zullen worden, om alle krachten in te spannen en heen te gaan om de verlorenen van de Heere te zoeken. Laat ons zijn medewerkers zijn in zijn groot werk van zoeken hetgeen verloren is. O, mocht de Heilige Geest die gezindheid in ons werken en in ons houden!

III.

Ik ben genoodzaakt mij enigszins te haasten. Merk dan nu in de derde plaats op, **DAT DE HEERE ZICH ZEER BIJZONDER VERHEUGT OVER HET WEER VINDEN VAN EEN VERLOREN SCHAAP.**

Nu moet u hier geen vergissing begaan. U moet niet denken, dat de Heere de éne ziel, die afgedwaald is, méér liefheeft dan de negen en negentig, die door zijne genade voor afdwalen werden behoed. O neen! Hij denkt negen en negentig maal meer van negen en negentig dan van één, want Zijn schapen zijn Hem allen even lief. Wij moeten niet denken, dat Hij op één van zijn verlost zien met een tederheid negen en negentig maal groter dan de teerheid, die Hij voor anderen heeft. Maar u zult de betekenis van de schriftuurplaats begrijpen door een voorbeeld uit uw eigen ervaring. U hebt een

gezin, en u hebt al uw kinderen even lief. Maar één van hun is zeer ziek, hij heeft koorts en is de dood nabij. Nu denkt u meer aan hem dan aan al de anderen. Hij wordt beter, en u draagt hem in uw armen naar beneden, en op dat ogenblik is hij het liefste kind van het hele gezin. Niet dat hij werkelijk meer gewaardeerd wordt dan zijn broeders en zusters; maar omdat hij zo ziek is geweest en op het punt was van te sterven, hebt u meer aan hem gedacht, hebt u meer zorg over hem gehad, en daarom verheugt ge u meer in hem vanwege zijn genezing. De grote diepten van Christus' liefde zijn voor alle de zijnen gelijk; maar aan de oppervlakte is er soms een heilige storm van vreugde als één van hun, na afgedwaald te zijn geweest, weer teruggebracht wordt.

Verneemt de gelegenheid van deze zo merkbare vreugde. De afgedwaalde heeft grote smart veroorzaakt. Wij hebben er allen leed om gedragen, dat onze broeder zo ontzettend afkerig is geworden; dat zulk een ernstig christen, als hij scheen te zijn, zijn belijdenis zo zeer onteerd heeft. Onze Heere gevoelt er nog meer smart om dan wij. Als de dwalende terugkeert, dan gevoelen wij nieuwe blijdschap in hem. Naar de mate van de smart, die wij gevoeld hebben over de afgedwaalde, naar die zelfde mate is de blijdschap, die wij over hem tentoonspreiden, als hij weerkeert.

Er was daarenboven grote vrees en bezorgdheid gewekt. Wij vreesden, dat hij de Heere niet toebehoorde, en dat hij ten verderve zou gaan. Wij sidderden voor hem. Die sombere vrees is nu voorbij: het schaap is veilig; hij, aan wie wij hebben getwijfeld, is behouden tot de schaapskooi wedergebracht. Naarmate de bezorgdheid groter was, wordt de verlichting inniger en dieper gevoeld.

De Herder had ook zware arbeid verricht voor het verloren schaap. Hij ging het gebergte in om het te zoeken, maar thans is zijn arbeid ten volle beloond, want Hij heeft zijn schaap gevonden. In de vreugde over de redding van het schaap vergeet Hij de arbeid en de moeite, die het Hem gekost heeft om het te zoeken.

Er zijn daarenboven in dit weergevonden schaap tekenen van redding en verlossing, die grote vreugde veroorzaken. De doornen hadden het gescheurd, maar nu komt het tot rust. Ziet hoe het zich neervleit in het malse gras! Het was uitgeput van vermoeienis door al zijn dwalen, maar hoe gelukkig is het thans in de tegenwoordigheid van de Herder! Hoe zorgvuldig volgt het de voetstappen van de herders. Dit alles strekt de herder tot vreugde.

De herder is blij als hij zijn verloren schaap weervindt, omdat dit hun ook de gelegenheid geeft om een feestdag te vieren. Hij wil dat al zijn schapen zullen bemerken welk een welbehagen hij in hen allen heeft door het welbehagen, dat hij toont in dit ene. Ik weet, dat het zo is in de gemeente. Ik loof de Heere, als Hij de voeten van zijn heiligen voor struikelen behoedt. Ik loof Hem elke dag voor zijn bewarende genade: maar als een ver afgedwaalde wordt weergebracht, dan loven wij Hem gans nadrukkelijk. Dan hebben wij gezang en gerei. De oudste broeder is verwonderd en vraagt zich af wat de oorzaak is van deze uitbundige vreugde; maar ieder ander ziet uitnemende redenen voor bijzondere blijdschap als de verlorene weergebracht is. De herders en hun kudde kunnen niet elke dag feestvieren; maar als een verloren schaap weergebracht is, dan gevoelen zij zulk een wederkerige blijdschap in elkaar; en zulk een vreugde over de redding van het verlorene, dat zij de gelegenheid aangrijpen om vrolijk te zijn en feest te vieren. Ik wens, dat u allen erkent, dat u, zo u de gemeente van Christus liefhebt, verplicht zijt een feestdag te houden, als de gevallenen worden opgericht; en dat u, om die feestdag te kunnen vieren, verplicht zijt al uw krachten aan te wenden om het verlorene weer te brengen.

IV.

Zien wij thans op onze goddelijke Herder terwijl Hij ons zulk EEN TREFFEND VOORBEELD geeft.

Wij kunne deze tekst beschouwen als *onze persoonlijke zendingsvolmacht*. Wij zijn heden geroepen om aan de zending te denken, en daar ik het onnut vind om op hoogdravende wijze over de zending te prediken, zal ik slechts enige geheel gewone, doch praktische zaken te berde brengen. Broeders, wij allen moeten zendelingen zijn voor Christus, en de tekst is voor een iegelijk van ons de volmacht en het bevel om ijverig aan de arbeid te gaan om zielen te winnen.

Wat zullen wij dan doen om onze Heere na te volgen? Het antwoord is - laat ons arbeiden *om een enkele ziel voor de Heere te winnen*. Ik kan heden geen keus voor u doen, maar ik smeed u allen, die Gods medearbeiders zijt, om de eenlingen te zoeken. Er is een bepaalde gave om tot enkele personen te spreken - niet iedereen bezit die gave - maar ieder gelovige moest er naar streven om haar te verkrijgen. Zoekt de zielen van de mensen één voor één. Het is voor mij veel gemakkelijker om tot u allen te spreken, dan om ieder van u afzonderlijk over de belangen van uw ziel te onderhouden; en toch zou zulk spreken tot u één voor één wellicht meer vrucht dragen dan deze leerrede, die voor u allen tegelijk wordt uitgesproken. En daar nu de grote Herder zelf uitgaat om de eenling te zoeken, zo smeed ik u, acht niet, dat het een vernedering voor u is, om te arbeiden aan één arme man of vrouw, of kind; maar doet het thans.

Luistert nogmaals: *laat die een iemand wezen, die geheel en al buiten de weg is*. Tracht aan iemand te denken, die op zeer bedenkelijke wijze afgedwaald is. Wellicht hebt u zo iemand in uw eigen familie, of wellicht ontmoet u zo iemand in de zaken van uw beroep. Denkt met zorg aan die ene ziel, denkt na over haar zonde en het gevaar, waarin zij zich bevindt. U zoudt wel graag iemand willen bearbeiten, bij wie u hoop hebt te zullen slagen; maar doet ditmaal anders: zoekt juist diegene, die zó zeer is afgedwaald dat er voor hem geen hoop meer schijnt te bestaan. Volgt het voorbeeld van uw Heere; zoekt diegene, van wien het het minst waarschijnlijk is, dat hij gevonden zal worden. Wilt u dit beproeven? Zo neen, dan verlaat u de weg, waarop uw Heere heeft gewandeld.

"Ik heb mijn klas in de Zondagsschool; ik heb mijn werk," zegt iemand. Ja, maar ik wens, dat u voor een wijle *de negen en negentig zult laten*. Ik bid God, dat u uzelf geroepen mag voelen om te zien naar iemand, die zeer verdorven is, of naar een geheel verwaarloosd kind. Ga voort met uw klas van negen en negentig, als dit mogelijk is; maar ga in elk geval dat ene opzoeken. Doe een gans buitengewone poging. Ga eens buiten uw weg. Laat de gewone dienst eens voor een wijle de tweede plaats innemen. Het zal een heilzame afwisseling voor u zijn, en misschien ook een grote verlichting. Wie weet, of u dan naderhand niet terug zoudt kunnen komen en meer goed doen aan de negen en negentig, na voor een wijle bij de afgedwaalde vertoefd te hebben. U zijt wellicht de eentonigheid van uw werk enigszins moe geworden. Elke Zondag dezelfde meisjes, of dezelfde jongens, en dezelfde soort van lessen. Welnu, laat het alles voor het ogenblik eens daar en zoek het ene schaap, dat verloren is. "Gij geeft ons daar een wonderlijke raad, Dominee." Indien die raad niet in mijn tekst is opgesloten, zo volgt hem niet; maar indien de woorden van onze dierbare Meester aldus luiden, dan vertrouw ik, dat u er ook moedig naar zult handelen.

Als u dat ene schaap gaat zoeken, *dan moet u al uw verstandgebruiken*. Ga heen en zoek; maar dat kunt u niet doen, tenzij u wakker en vlug zijt. Ga de afdwalende na. Zegt u, dat u wilt wachten, totdat hij bij u aan huis komt? Is dat uw denkbeeld van het verloren schaap te zoeken? Is dat de manier, waarop de jagers in de herfst te werk gaan? Blijven zij in hun kamers zitten totdat de fazanten hun vensters binnen komen vliegen? Dat zou een armzalige jacht zijn! Volgt hen, want dat heeft de herder gedaan. Hij trotseerde de glibberige bergrug. Ik denk niet, dat die herder meer van bergpaden hield dan u er van houdt; maar toch heeft hij die ruwe, steile paden beklommen, ten einde het schaap te kunnen zoeken. Ga heen, zoek de zondaars op in hun armoede en ellende, en rust niet voor u hen hebt gevonden.

Hier is iets om u te bemoedigen. Indien u zulk een ziel wint, *dan zult u meer blijdschap smaken, dan door de verlossing van hen, voor wie u geregeld arbeidt* - meer blijdschap over die verlorene dan over de negen en negentig, die zoveel hoop geven. Het zal zulk een ondersteuning zijn voor uw geloof, zulk een opwekking van uw vreugde, zulk een helder licht voor uw arbeid, dat u juist zulk een bijzonder schuldige hebt gewonnen. Het zou mij niet verwonderen, zo u er dagen lang van spreekt, en dat het u een bron van kracht zijn zal in de tijd, wanneer de dingen niet zullen gaan, zoals u wel zoudt wensen. Zulke bekeerlingen zijn onze kroon en onze blijdschap. Mag ik u zeer bijzonder aanbevelen om eens de proef te nemen van dit extra zoeken naar schapen? Indien u niet slaagt, zult u geen kwaad gedaan hebben; want u zult uw Heere en Meester hebben nagevolgd. Maar u zult slagen, want Hij is met u, en zijn Geest werkt door u.

Ik wens u er aan te herinneren, *dat u zelfs onder de oude wet verplicht zoudt zijn dit te doen*. Leest het drie en twintigste hoofdstuk van Exodus, het vierde en vijfde vers. "Wanneer u uws vijands os, of zijn dwalende ezel ontmoet, u zult hem denzelve ganselijk wederbrengen. Wanneer u uws haters ezel onder zijn last ziet liggen, zult u dan nalatig zijn om het uwe te verlaten voor hem? u zult het in alle manier met hem verlaten." u zijt verplicht goed te doen, zelfs aan uw vijand. Zult u dan uw beste vriend niet dienen? Indien de os of ezel van uw vijand tot hem teruggebracht moest worden, dan waart u verplicht dit te doen. Hoe veel te meer dan niet als het schaap Hem toebehoort, die u van ganser harte liefhebt! Bewijs uw liefde tot Jezus door Hem zijn verlorenen terug te brengen.

Slaat nu het twee en twintigste hoofdstuk van Deuteronomium op, en u zult in het eerste tot het vierde vers nog een deel van de wet vinden. "Gij zult uws broeders os of klein vee niet zien afgedreven, en u van die verbergen; u zult ze uwen broeder ganselijk weder toesturen." O! wilt u dan niet het verloren schaap van uw grotere Broeder, "de Eerstgeborene onder vele broederen", terugbrengen?" En indien uw broeder niet nabij u is, of u hem niet kent, zo zult u ze binnen in uw huis vergaderen, dat zij bij u zijn, totdat uw broeder die zoekt en u ze hem weergeeft." Indien u een ziel niet terstond tot Christus kunt brengen, zo tracht haar ten minste tot u zelf te doen komen. Indien u haar niet terstond tot bekering kunt brengen, zo betoon haar enige gastvrijheid in uw eigen huis door haar zo veel in uw vermogen is vertroosting en lieflijkheid te doen smaken. Doe wat u kunt om het verslagen hart van de afgedwalde te bemoedigen totdat Christus zelf tot hem komt. "Gij zult de ezel of os van uw broeder niet zien, vallende op de weg, en u van die verbergen; u zult ze met hem ganselijk oprichten." Als u weet, dat mensen zeer slecht zijn, dan is de gewone wijze

van doen hun alles goeds toe te wensen, maar hun uit de weg te blijven. De voorzichtigheid eist, dat ge u voor hen verbergt. De ganse straat mag wemelen van diep gezonken vrouwen; maar ziet u, uw deur is gesloten en u begeeft u ter ruste. Wat heeft haar zonde van doen met u? Er zijn vele dronken lieden op straat; maar u zijt niet onmatig in het gebruik van sterke drank: wat heeft hun drinken van doen met u? Dat is het wat bedoeld wordt met u van hen te verbergen. Hoe gemakkelijk kan dit niet geschieden! Neemt een voorbeeld, dat wel der moeite waard is om het mede te delen.

Onlangs ging een schip de Atlantische Oceaan over en ontmoette het ontredderde emigrantenschip "*De Danmark*." Gesteld nu eens, dat de kapitein zijn koers had blijven houden. Hij zou naar een andere kant hebben kunnen zien en besloten hebben zich niet te laten ophouden. Hij zou aldus hebben kunnen redeneren: "Ik ben verplicht de belangen van de reders te behartigen. Het zal mij veel tijd kosten als ik mij met dat schip ga bemoeien. Het beste is om voort te zeilen en het schip niet te zien; of wel om zo spoedig mogelijk naar de haven trachten te komen om van daar uit hulp te zenden." Dat zou hebben kunnen geschieden, zonder dat iemand er iets van te weten was gekomen, want het schip zou spoedig gezonken zijn. Maar de kapitein was van meer edele aard. Hij heeft zich niet verborgen, hij heeft zijn ogen niet gesloten voor het schip in nood. Wat deed hij? Hij naderde het schip en nam het op sleeptouw. Dat was niet alles. Hij bemerkte, dat het niet vlot kon blijven en nu besloot hij om die honderden emigranten allen bij zich aan boord te nemen. Maar hij kon niet de mensen en ook zijn cargo bergen. Wat moest hij nu doen? Zijn besluit strekt hem grotelijks tot eer. De cargo over boord! Gods zegen ruste over deze man. De gehele lading werd in zee geworpen en de passagiers aan boord genomen en naar de naastbij gelegen haven gebracht. Niet waar? Hij had zich zeer gemakkelijk kunnen verbergen. Dat kunt ook u, die u zelf Christenen noemt. Kunt u heengaan door de wereld en altijd uw ogen sluiten voor de toestand van verloren zondaren? Kunt u in dit kerkgebouw in- en uitgaan en nooit een woord spreken tot de vreemdelingen, die zich hier verdringen? Wilt u hen ongewaarschuwd naar de hel laten gaan? Kunt u uzelf van hen verbergen! Hoe durft ge u Christenen te noemen? Hoe zult u er u ten laatsten dage voor kunnen verantwoorden?

Broeders, zusters, laat ons deze onmenselijke onverschilligheid afschudden, en ons rust, gemak en eer ontzeggen, ten einde die arme zielen te redden, die anders ten verderve zouden gaan. Werpt blijmoedig de cargo over boord, opdat u in de kracht van de Heilige Geest zielen van de dood mag redden.

Nog eens, deze tekst is *de grote zendingsvolmacht voor geheel de kerk van God*. Wij moeten, evenals de Heiland, heengaan om te zoeken en te redden, wat verloren was; en wij moeten dit doen, niet alleen voor het groot aantal van de heidenen; maar ook voor één enkele van hen. Ik erken, dat er een grote kracht is in het argument van grote getallen - zó vele honderden miljoenen in China, zó vele honderden miljoenen in India; maar indien er ergens in de wereld nog slechts één enkel onbekeerd persoon was, dan zou het voor geheel de christelijke kerk de moeite waard zijn om die ene persoon op te zoeken; want Hij, die groter is dan de Kerk, gelijk de Bruidegom groter is dan de bruid, heeft de hemel verlaten, ja, en het lieflijke gezelschap van Zijn eigen geliefden verlaten, om uit te gaan naar die ene, die afgedwaald was. Geeft dus niet zo veel om grote getallen: gaat heen en redt de kleinste stammen. Denkt aan de dorpjes en gehuchten van ons land. Ik geloof, dat de verspreide hutten in ons land in slechtere

toestand verkeren dan in de dorpen. Trekt u het lot aan van de enkelen. Uw Heere heeft dit gedaan; en hier is uw volmacht om hetzelfde te doen.

Merk ook op, dat wij ons nooit door de veronderstelde superioriteit of voortreffelijkheid van een mensenras moeten laten bewegen. Ik heb wel eens horen zeggen, dat het veel beter zou zijn om te trachten de hogere mensenrassen, de rassen, die zeer vatbaar zijn voor beschaving en ontwikkeling tot bekering te brengen, dan zijn krachten te verspillen aan volksstammen, die zó diep zijn gezonken, dat zij, om zo te zeggen, niet meer opgeheven kunnen worden. Is het niet veel beter de Brahminen toe te brengen dan de wilde bergbewoners? "Welk een voortreffelijk soort van mensen zijn deze filosofische Hindoes! Als wij hen voor het christendom konden winnen, dan zou dat nog eens de moeite waard zijn!" Dat is volstrekt niet naar de bedoeling van Christus. De Herder zocht een verloren schaap; en toen Hij het had gevonden, was dit voor Hem geen bijzonder grote aanwinst, want het was zó uitgeput, dat het niets dan een ziek schaap was. Toch heeft Hij juist dit arme schaap opgezocht. Laat ons de overtuiging hebben, dat de diep gezonken Afrikanen, de Bosdwerger, de kannibalen van Nieuw-Guinee en alle de zodanigen even goed opgezocht en geëvangeliiseerd moeten worden als de hogere rassen. Zij zijn mensen, dat is genoeg.

Nog eens: de beweegreden tot zendingsarbeid moet nooit wezen de voortreffelijkheid van karakter van de mensen. De herder ging het schaap niet zoeken, omdat het nooit afgedwaald was, maar juist omdat het afgedwaald en niet volgzaam was. In de zonden van de mensen is hun aanspraak gelegen op de Kerk van God. Hoe meer zonde, hoe meer reden er is om overvloedige genade te betonen. O, dat de gemeente mocht beseffen, dat het haar plicht is, om, zo al niet tot de diepst gezonkenen het eerst te gaan, hen ten minste niet tot het allerlaatste te laten wachten! Waar u het minste schijnt te zullen slagen, gaat daar terstond, want dáár zult u plaats vinden voor geloof; en waar het geloof plaats vindt, en de plaats vervult, daar zal God zijn zegen geven.

Waarde vrienden, daar u niet allen uit kunt gaan tot de heidenen -ofschoon sommigen van u dit behoorden te doen - zo vraag ik u te doen wat u kunt. Ondersteunt de zendingsarbeid door uw gaven en uw gebed. Hier is een kleine gelegenheid voor u om Gods koninkrijk te helpen bevorderen; zo u daar geen gebruik van maakt, zult u waarschijnlijk wel nooit het grotere doen, waartoe ik u uitgenodigd heb. *De Heere zegene u! Amen.*

Overgenomen uit het boek: "De gelijkenissen van de Heiland"

12. De verdorde vijgenboom

"En hen verlatende, ging Hij van daar uit de stad, naar Bethanië en overnachtte aldaar. En des morgens vroeg, als Hij wederkeerde naar de stad, hongerde Hem. En ziende een vijgenboom aan de weg, ging Hij naar hem toe, en vond niets aan deze, dan alleen bladeren. En zei tot hem: uit u worde geen vrucht meer in der eeuwigheid! En de vijgenboom verdorde terstond. En de discipelen, dat ziende, verwonderden zich, zeggende: "Hoe is de vijgenboom zo terstond verdord?" Matthéüs 21 :17-20.

Dit is een wonder en een gelijkenis. Wij hebben boeken over de wonderen, wij hebben een even groot aantal boekdelen over de gelijkenissen: in welke van deze boekdelen zullen wij deze geschiedenis plaatsen? Ik zou antwoorden: plaats ze in beide. Het is een eigenaardig wonder, en het is een treffende gelijkenis. Het is een gelijkenis vol handeling, met welke onze Heere ten doel heeft ons een les te geven. Hij stelt in dit voorbeeld de waarheid voor de ogen van de mensen, opdat de les een diepere indruk moge maken op het gemoed en op het hart. Ik wens grote nadruk te leggen op de opmerking, dat dit een gelijkenis is; want als ge ze niet in dat licht beziet, loopt u gevaar ze verkeerd te verstaan. Wij behoren niet tot hen, die tot het Woord Gods komen met de koele onbeschaamdheid van de beoordelaar, ons zelf wijzer wanende dan het Boek. En daarom in staat er een oordeel over te vellen. Wij geloven, dat de Heilige Geest groter is dan 's mensen geest en dat onze Heere en Meester een beter beoordelaar was van hetgeen recht en goed is dan een van ons kan zijn. Onze plaats is aan Zijn voeten; wij zijn geen vitters, maar volgelingen. Wat Jezus doet en zegt, beschouwen wij met de diepste eerbied. Onze voornaamste begeerte is er zoveel als maar mogelijk is van te leren. Wij zien grote verborgenheden in Zijn eenvoudigste handelingen en diepe lering in Zijn eenvoudigste woorden. Wanneer Hij spreekt of handelt, zijn wij gelijk aan Mozes in het braambos en gevoelen wij, dat wij op heilig land staan.

Onnadenkende lieden hebben over het verhaal dat voor ons ligt, op een zeer dwaze manier gesproken. Zij hebben het voorgesteld, alsof onze Heere, hongerig zijnde, alleen aan Zijn behoeften dacht, en in de verwachting van door enige groene vijgen te zullen worden verkwikt, bij vergissing naar de boom ging. Geen vruchten aan de boom vindende, daar het een tijd was op welke Hij geen recht had enigerlei vrucht te verwachten, werd Hij verdrietig, en uitte een vervloeking tegen een boom, alsof deze een verantwoordelijk persoon geweest was. Deze beschouwing van het geval vloeit voort uit de dwaasheid van de opmerker: ze is niet de waarheid. Onze Heere wenste Zijn discipelen te onderrichten aangaande het lot van Jeruzalem. De ontvangst welke Hem in Jeruzalem was bereid, was veelbelovend, maar zou op niets uitlopen. De luide hosanna's zouden veranderen in: "Kruist Hem!"

Toen Jeruzalem, in een vroegere tijd door Nebukadnézar zou worden verwoest, hadden de profeten niets slechts gesproken, maar zich ook van tekenen ter onderrichting bediend. Wanneer u uzelf wendt tot het boek van Ezechiël, zult u daar het verhaal zien van vele tekenen en zinnebeelden, welke het komende wee aankondigden. Deze tekenen wekten de nieuwsgierigheid op, spoorden aan tot nadenken, en brachten de profetische waarschuwingen in duidelijke vormen tot de

huizen en de harten van het gewone volk. Ook nu lagen de oordelen van God aan de poorten van de schuldige stad. Woorden - de woorden van Jezus - waren er ten beste gegeven; en zelfs tranen - tranen van de Zaligmaker - waren tevergeefs gestort; het was tijd, dat het teken moest worden gegeven - het teken van de veroordeling. Ezechiël had gezegd: "Al de bomen van het veld zullen weten, dat Ik, de Heere, de hoge boom vernederd en de groene boom verdroogd heb." En hiermee werd het beeld aangegeven, hetwelk door onze Heere gebruikt werd. Hij zag een vijgenboom, door een gril van de natuur met bladeren bedekt op een tijd, dat zulks, bij de gewone loop der dingen, niet het geval was. Zulke zonderlinge verschijnselen hebben er, hier en daar, in de plantenwereld plaats. Onze Heere zag, dat dit uitstekend voor Zijn doel kon dienen. En daarom nam Hij Zijn discipelen mee om te zien of er ook vijgen waren zowel als bladeren. Toen Hij ze niet vond, gebod Hij de vijgenboom voor altijd onvruchtbaar te blijven. En terstond begon hij te verdorren. Onze Heere zou de vijgenboom voor een uitstekend doel hebben gebruikt, indien Hij bevolen had, dat hij als brandhout moest worden gebezigd om koude handen te verwarmen; maar hij deed beter nu Hij hem gebruikte tot verwarming van koude harten. Geen leed werd enig mens aangedaan; er ging alleen een boom verloren, die geheel waardeloos was. Geen pijn werd er veroorzaakt, geen toorn werd er gevoeld. In de les welke onze Heere te geven had, zei Hij eenvoudig tot de vijgenboom: " Uit u worde geen vrucht meer in der eeuwigheid!" En hij verdorde terstond. Hierin gaf onze Heere aan alle tijden een grote les met een gering verlies. Het verdorren van een boom is het levend maken geweest van menige ziel. En als dit niet zo geweest was, was het voor niemand een verlies dat een boom verdorde die gebleken was onvruchtbaar te zijn. Een groot leermeester mag veel meer doen dan een boom vernielen, wanneer hij daardoor de waarheid kan aantonen en zaden der deugd kan uitstrooien. Het is klinkklare ijdelheid aanmerkingen te gaan maken op onze Heere Jezus vanwege het in een schone, dichterlijke vorm door Hem gegeven onderwijs, hetwelk zo het van een andere leermeester afkomstig was, de uitbundigste lof zou hebben geogst van de zijde van hun, die op het doen van Jezus zoveel hebben af te dingen.

De verdorde vijgenboom was een in bijzondere mate *geschikte gelijkenis van de Joodse staat*. De natie had grote dingen aan God beloofd. Toen alle andere natiën gelijk waren aan bomen zonder bladeren, daar van haar geen belijdenis werd vernomen van trouw aan de ware God, was de Joodse natie bedekt met het gebladerte van een overvloedige godsdienstige belijdenis. Schriftgeleerden, Farizeeën, priesters en ouderlingen van het volk waren allen lieden die zich hechtten aan de letter van de wet. En er zich op beroemden, dat zij de enige God dienden en al Zijn wetten getrouw waarnamen. Hun voortdurend geroep was: "Des Heeren tempel, des Heeren tempel, des Heeren tempel zijn deze!" "Wij hebben Abraham tot onze Vader," dat kwam gedurig over hun lippen. Zij waren een vijgenboom in volle dos. Echter er was geen vrucht aan hen; want het volk was noch heilig; noch rechtvaardig, noch oprecht, noch getrouw tegenover God, en evenmin vol liefde tot den naaste. De Joodse kerk was een massa glinsterende belijdenis, niet gedragen door geestelijk leven. Onze Heere had in de tempel gezien, en het was Hem gebleken, dat het huis van het gebed een kuil was van de moordenaars. Hij veroordeelde de Joodse kerk om zonder leven en zonder vrucht te blijven; en het geschiedde. De synagoge bleef open; echter wat er geleerd werd, werd een dode vorm. Israëel had geen invloed op zijn tijd. Het geslacht der Joden werd, eeuwen achtereen, een verdorde boom; het had niets anders dan de belijdenis, toen Christus kwam. En die belijdenis bleek nog niet eens de kracht te bezitten om de heilige stad voor de ondergang te behoeden. Christus vernietigde de godsdienstige

organisatie der Joden niet. Hij liet ze in wezen; echter zij kwijnde weg van de wortel, totdat de Romeinen kwamen en met de bijlen van hun legioenen de onvruchtbare stam omhakten.

Welk een les is dit voor de natiën! Een volk kan een belijdenis hebben, een luid klinkende belijdenis van de godsdienst en toch in gebreke blijven om die gerechtigheid te openbaren, welke een volk verhoogt. Een volk kan versierd zijn met al het gebladerte van beschaving, van kunst, en vooruitgang, en godsdienst; echter zo er geen innerlijk leven van godzaligheid en geen vrucht ter gerechtigheid is, zal het een tijdlang staande blijven en dan wegwijnen.

Welk een les is dit voor de kerken! Er zijn kerken geweest, die vooraan stonden ten opzichte van haar aantal leden en haar invloed; echter het geloof, de liefde en de heiligheid werden niet gehandhaafd. En de Heilige Geest ging van haar wijken, zodat er alleen de ijdele vertoning van een onvruchtbare belijdenis overbleef. En daar staan nu die kerken met de tronk der organisatie en wijduit gespreide takken, maar zij zijn dood. En ieder jaar komen zij meer in verval. Broeders, zulke kerken hebben wij heden ten dage zelfs onder de Nonconformisten, onder die, welke buiten de Engelse staatskerk staan. Moge zulks nimmer het geval zijn met deze kerk!

Al komen hier ook hele scharen van mensen om het Woord te horen, al is er ook een aanzienlijk getal mannen en vrouwen, die belijden, dat zij bekeerd zijn; zo er toch in haar midden geen ware godzaligheid heerst, wat zijn dan gemeenten en kerken? Al hebben wij ook een bediening die op prijs gesteld wordt, wat baat dit zonder de Geest van God? Al worden er ook grote sommen gegeven en vele werkzaamheden naar buiten verricht, welk nut zal dit alles aanbrengen zonder de geest van het gebed, de geest van het geloof, de geest der genade en van de toewijding? Ik vrees er voor, dat wij ooit gelijk zouden worden aan een boom, een der eerste in groei en bloei ten aanzien van een uitnemende belijdenis, maar toch waardeloos in het oog des Heeren, omdat het verborgen leven der vroomheid en de levensgemeenschap met Christus verdwenen zijn. Beter dat de bijl ieder spoor van de boom wegneemt, dan dat hij zich hoog in de lucht verheft als een openbare leugen, een bespotting, een misleiding.

Dit is de les van de tekst. Het is echter niet mijn wens, dat wij die alleen in het algemeen zullen beschouwen, in haar betrekking tot natiën en kerken; echter de begeerte mijns harten is, dat wij de les mogen leren tot in bijzonderheden. En dat wij die, ieder voor zich, ter harte mogen nemen. Moge de Heere zelf deze morgen tot een ieder van ons persoonlijk spreken! Bij de voorbereiding voor de predikatie heb ik grote onderzoekingen van het hart gehad en het is mijn bede, dat het horen daarvan dezelfde uitkomsten moge teweeg brengen. Dat wij sidderen en beven, opdat wij niet, een gedaante van de godzaligheid hebbende, een groot vertoon daarvan maken en het ons nochtans aan het vrucht dragen ontbreekt, hetwelk alleen een zodanige belijdenis van kracht kan doen zijn. De naam van heiligheid, zo die niet gerechtvaardigd wordt door een heilige wandel, is een ergernis voor eerlijke mensen, en nog veel meer voor een heilig God. Een krachtig uitgesproken en vrijmoedige belijdenis van het christendom zonder dat er een christelijk leven achter ligt, is een leugen, afschuwelijk voor God en mensen, een belediging tegen de waarheid, een oneer voor de godsdienst en de voorloper van de vloek van de verdorring.

Moge de Heilige Geest mij helpen om voor ditmaal zeer plechtig en zeer krachtig te prediken!

1. Onze eerste opmerking is deze: *er zijn in de wereld gevallen van een vrijmoedige belijdenis zonder vruchten;*
2. onze tweede zal zijn: *deze zullen door Koning Jezus worden onderzocht;*
3. en onze derde: *de uitkomst van dat onderzoek zal verschrikkelijk zijn.*

Help ons, o Heilige Geest!

I.

In de eerste plaats dan: ER ZIJN IN DE WERELD GEVALLEN VAN EEN VRIJMOEDIGE BELIJDENIS ZONDER VRUCHTEN.

De gevallen die wij op het oog hebben, zijn niet zo bijzonder zeldzaam. *De lieden met een zodanige belijdenis overtreffen verre hun medemensen.* Zij zijn zeer veelbelovend, en naar het uitwendige maken zij een grote indruk. Zij zien er uit als vruchtbare bomen. U verwacht van hen vele manden van de beste vijgen. Zij maken indruk op ons door hun spreken, zij overweldigen ons door hun manieren. Wij benijden *hen* en geselen ons zelf. Dit laatste zou ons wel eens geen nadeel kunnen doen; maar hypocrieten te benijden kan op de duur nooit anders dan nadelig zijn. Want wanneer hun geveinsdheid ontdekt wordt, zijn wij geneigd zowel de godsdienst als de gewaande belijdenis daarvan te verachten. Kent u geen personen, die naar de schijn alles en in werkelijkheid niets zijn? O sombere gedachte! Kunnen wij zelf niet tot de zodanigen behoren? Aanschouwt de man, hij is sterk in het geloof, tot verwaandheid toe. Hij verblijdt zich in de hoop, bij het lichtzinnige af. Is liefhebbend van geest, maar openbaart daarbij een volkomen onverschilligheid omtrent de waarheid! Hoe vlug rollen de woorden hem uit de mond! Hoe diepzinnig is hij in zijn godgeleerde beschouwingen! Hoe vurig is hij in het aansporen tot voorwaartse bewegingen! En toch is hij door de nieuwe geboorte het koninkrijk niet ingegaan. Hij is niet van God geleerd. Het evangelie is slechts in woorden tot hem gekomen. Hij is een vreemdeling ten aanzien van het werk van de Heilige Geest. Zijn er niet zulke personen? Zijn er geen personen, die verdedigers zijn van de rechtzinnige leer, en die nochtans in hun gedrag het tegendeel van rechtzinnig zijn? Kennen wij geen mannen en vrouwen, wier leven tegensprekt hetgeen hun lippen belijden? Wij zijn er zeker van, dat dit zo is. Alle wijngaarden hebben met bladeren bedekte vijgenbomen gehad, welke boven andere uitstaken door het loof van hun belijdenis en nochtans geen vruchten voor de Heere hebben voortgebracht.

Zulke personen *schijnen zich aan de tijd niet te storen.* Het was de tijd van de vijgen niet. Toch was de vijgenboom bedekt met die bladeren, welke gewoonlijk tekenen waren van rijpe vijgen. Ik veronderstel, dat u allen weet wat ik zelf dikwijls heb aanschouwd: de vijgenboom brengt vruchten voort, voordat er bladeren komen. Vroeg in het jaar ziet u aan het einde en aan de puntjes van de takken groene knoppen te voorschijn komen en deze blijken, wanneer zij dikker worden, groene vijgen te zijn. De bladeren komen later voor de dag. En op de tijd, dat de boom ten volle met bladeren bedekt is, zijn de vijgen rijp om gegeten te worden. Wanneer een vijgenboom in volle bladerdos staat verwacht u er vijgen aan te vinden. En als u ze niet vindt, brengt hij voor dat seizoen geen vijgen voort. Deze boom bracht in overvloedige mate bladeren voort vóór zijn tijd. En ging in dat opzicht alle andere vijgenbomen te boven. Dat is waar, maar dit was een gril der natuur en geen teken van

gezondheid, voortkomende uit echte groeikracht. Zulke grillen van de natuur komen in wouden en in wijngaarden voor. En de gelijkenissen aan haar kunnen in de zedelijke en geestelijke wereld worden aangetroffen. Sommige mannen en vrouwen schijnen degenen, die zich rondom hen bevinden, ver vooruit te zijn. En brengen ons door hun bijzondere deugden in verbazing. Zij zijn beter dan de besten, meer uitnemend dan de meest uitnemende - ten minste in schijn. Zij zijn zo ijverig, dat zij niet door de hen omringende wereld tot bekoeling gebracht worden. Hun grote ziel schept een zomer voor zich zelf. De achterlijkheid van de heiligen en de goddeloosheid van de zondaars verhinderen hen niet. Zij zijn te krachtig om onder de invloed te staan van hun omgeving. Het zijn zeer hoogstaande personen, met deugden bedekt, gelijk deze vijgenboom met bladeren.

Merkt op, *dat zij buiten de gewonen regel van de wasdom gaan*. Zoals ik u gezegd heb, de regel is: eerst de vijg en later de vijgenbladeren; en wij hebben personen gezien, die een belijdenis uitspreken, vóór zij de geringste vrucht hebben voortgebracht om deze te rechtvaardigen. Ik zie het gaarne, dat onze jonge vrienden, wanneer zij in Christus geloven, hun geloof tonen door een heilige wandel in het huiselijke en godzaligheid in het openbare leven en dat zij dan te voorschijn komen om van hun geloof in de Heere Jezus Christus belijdenis te doen. Dat moet men toch wel houden voor de nuchtere en gewone handelwijze, dat een mens eerst is wat hij is, en dan belijdenis daarvan doet; dat hij eerst verlicht wordt, en dan een schijnsel van zich geeft; dat hij eerst berouw heeft en gelooft, en dan zijn berouw en zijn geloof in de Schriftuurlijke weg belijdt door de doop in Christus. Maar deze lieden vinden het onnodig om acht te geven op de kleinigheid van het werk van het hart; zij verstouten zich over het meest belangrijke deel van de zaak heen te zien. Zij wonen een opwekkingsamenkomst bij, en verklaren van zich zelf, dat zij gered zijn, ofschoon zij niet van harte vernieuwd zijn, en berouw noch geloof bezitten. Zij treden voor de dag om van iets, dat bloot een aandoening is, bekentenis te doen. Zij hebben niets beters dan een besluit, maar zij fleuren dat op, alsof het de daad zelf was. Snel als de gedachte, neemt de bekeerling het werk van een leermeester ter hand. Zonder beproeving of onderzoeking van zijn gloednieuwe deugden, stelt hij zich zelf voor als een voorbeeld voor anderen. Nu maak ik geen tegenwerpingen tegen de snelheid van de bekering; integendeel, ik bewonder ze, zo zij waarachtig is. Maar ik kan geen oordeel vellen, voordat ik de vruchten en de blijken in het leven zie. Indien de verandering van levenswijze duidelijk merkbaar en echt is, dan vraag ik er niet naar hoe snel zulks in zijn werk is gegaan; maar wij moeten de verandering zien. Er is een hitte, welke tot gisting leidt, en een gisting, welke zuurheid en bederf veroorzaakt. O, waarde vrienden, denkt toch nooit, dat u de vrucht kunt overspringen en terstond tot het blad komen. Wees niet gelijk aan een bouwmeester, welke aldus spreekt "Het is alles onzin om arbeid en materialen te besteden aan werken onder de grond. De fondamenteen komen toch niet te zien; ik kan in een heel korte tijd een huis optrekken; vier muren en een dak, dat duurt niet lang." Alles goed en wel; maar hoe lang zal zulk een huis duren? Is het de moeite waard een huis te bouwen zonder fondamenteen? Als u het fundament overslaat, waarom zou u dan niet liever het gehele huis overslaan? Is er geen neiging, vooral in deze dagen, nu de mensen òf twijfelzuchtig, òf met een verschrikkelijke ijver bezielde zijn, om een godzaligheid, aan de paddestoelen gelijk, aan te kweken, die in één nacht opkomt en in één nacht ook weer te gronde gaat? Zal het niet tot het verderf voeren, zo de overtuiging van zonde geminacht, het berouw door het slijk gesleurd, het geloof nagebootst, de nieuwe geboorte nagemaakt en de godzaligheid voorgewend wordt? Geliefden, zo iets kan nooit het rechte zijn. Wij

moeten vijgen hebben vóór bladeren, handelingen vóór verklaringen, het geloof vóór de doop, de vereniging met Christus vóór de vereniging met de kerk. U kunt niet over de opeenvolgende werkingen van de natuur heen springen, en evenmin kunt u iets van de opeenvolgende werkingen der genade overslaan, opdat niet misschien uw gebladerte zonder vrucht een vloek zonder genezing wordt.

Deze mensen trekken gewoonlijk de aandacht van anderen. Naar Markus ons verhaalt, zag onze Heere deze boom van verre. De andere bomen stonden niet in 't blad, en bijgevolg zag Hij, toen Hij de heuvel naar Jeruzalem begon op te gaan, deze ene boom al een heel eind vóór Hij hem bereikt had. Een vijgenboom in zijn bladertooi van lieflijk groen is een treffend gezicht, waarop reeds op een afstand het oog moet vallen. Deze boom stond ook nabij de weg van Bethanië naar de poort van de stad. Hij stond daar, waar iedere wandelaar hem moest opmerken en gaf aldus licht aanleiding om met verwondering te spreken over zijn zonderlinge bladerdos, gerekend naar de tijd van het jaar. Personen, wier godsdienst onoprecht is, steken meestal boven anderen uit, omdat zij geen genade genoeg hebben om bescheiden te zijn en zich op de achtergrond te houden. Zij zoeken de hoogste plaatsen, streven naar het ambt, en dringen vooruit om de leiding te verkrijgen. Zij wandelen niet in het verborgene met God. Zij bekommeren zich al zeer weinig om een persoonlijk godzalig leven. En alzo zijn zij des te meer begerig om door de mensen gezien te worden. Dat is hun zwakheid en brengt voor hen ook gevaar met zich mee. Schoon het minst van allen in staat om aan het oog van de menigte, met alles wat daaraan verbonden is, zich bloot te stellen, haken zij er naar. En worden derhalve zoveel te meer bespied. Dit is de kwade zijde van de gehele zaak. Want zulks is oorzaak, dat hun geestelijk bankroet aan zo velen bekend wordt. En hun zonde brengt des te groter oneer over de naam des Heeren, Die zij belijden te dienen. Het is veel beter zonder vruchten te zijn in een hoek van het bos dan aan de openbare weg, die naar de tempel leidt.

Zulke mensen boeien niet alleen het oog, maar *zij trekken ook menigmaal het gezelschap van goede mensen tot zich.* Wie neemt het ons kwalijk, wanneer wij ons naar een boom begeven, die lang voor de andere in 't blad staat? Is het niet goed kennis aan te kweken van hetgeen verheven en goed is? Onze Zaligmaker en Zijn discipelen gingen op naar de bladrijke vijgenboom. Deze had niet slechts hun oog bekoord, maar trok hen ook tot zich. Is het nooit gebeurd, dat wij betoverd zijn door het bekoorlijke gedrag van iemand, die een broeder in de Heere scheen te zijn, vromer dan men het gewoonlijk ziet, God vrezende boven velen? Evenals Jehu, sprak hij: "Ga met mij, en zie mijn ijver aan voor de Heere." En wij waren wel zo blij, dat wij met hem mochten rijden in zijn wagen. Hij scheen zo godzalig, zo edelmoedig, zo nederig, zo tot nut voor anderen, dat wij tegen hem opzagen en de wens bij ons opkwam, dat wij zijn omgang en zijn gezelschap beter waardig mochten zijn. Pas bekeerden en zoekende zielen zijn natuurlijk geneigd dit te doen; en van hier is het een grote ramp, wanneer het blijkt, dat hun vertrouwen misplaatst was.

Wanneer wij mensen zien, die hoog boven anderen uitsteken en vrijmoedig zijn in het belijden, wat moeten dan onze gedachten aangaande hen zijn? Ik antwoord: Oordeelt hen niet; vervalt niet in voortdurend wantrouwen. Uw Heere ging niet op een afstand staan, en zei niet: "Die boom is waardeloos." Neen, Hij ging er met zijn discipelen naar toe en bezag hem nauwkeurig. Deze hoogstaande personen kunnen wonderen van de goddelijke genade zijn. Laat ons hopen en bidden, dat dit het geval mag zijn. Laat de Heere en Zijn liefde in hen worden groot gemaakt! God heeft zijn vijgenbomen, die in de winter vijgen dragen. God heeft Zijn heiligen, die vervuld zijn met goede

werken, waar de liefde van anderen verkoeld is. De Heere verheft sommigen om als standards te zijn voor de waarheid, om zich om hen heen te verzamelen in de strijd. De Heere kan jonge mensen maken als die tot volle rijpheid gekomen zijn en pas bekeerden voor anderen tot nut doen dienen. Er wordt wel eens gezegd, bij wijze van spreekwoordelijke uitdrukking, dat sommige mannen met een baard geboren worden. De Heere kan grote genade geven, zodat de geestelijke wasdom snel plaats heeft en toch echt is. Hij doet dit zo dikwijls, dat wij geen recht hebben om te betwijfelen of de boven anderen uitstekende broeder vóór ons een van deze snel groeienden in de genade is. Tenzij wij met bitter leedwezen genoodzaakt worden te zien, dat er geen kentekenen van genade, geen blijken van geloof zijn, laat ons dan het beste hopen en ons verblijden op het gezicht van Gods genade. Indien er een neiging bij ons bestaat om wantrouwend te zijn, laat ons dan de punt van dat zwaard tegen onzen eigen boezem keren. Wantrouwen ten opzichte van ons zelf zal heilzaam, wantrouwen ten aanzien van anderen kan wreed zijn. Wij zijn geen rechters. En als wij het waren, zou het toch beter zijn om ons te bepalen tot ons eigen rechtsgebied, op onzen eigen zetel van het gericht plaats te nemen en in het kleine koninkrijk van ons zelf de wet te laten spreken.

Waar het blijkt, dat zij, die boven anderen uitsteken, alles zijn wat zij belijden te zijn, zijn zij een grote zegen. Het zou goed geweest zijn, zo er die morgen vijgen aan de vijgenboom waren geweest. Het zou een grote verkwikking voor de Zaligmaker geweest zijn, indien de groene vrucht Hem tot voedsel had kunnen zijn. Wanneer de Heere het zo maakt, dat die vooraan staat ook de eerste is in heiligheid, is dit een zegen voor de kerk, voor het gezin en voor de buurt, ja zelfs kan dit wel een zegen blijken te zijn voor de gehele wereld. Wij moeten daarom de Heere bidden, dat Hij de bomen, welke Hij geplant heeft, bevochtigt met Zijn eigen hand; of, met andere woorden, dat Hij door Zijn genade die mannen van Zijn rechterhand ondersteunt, die Hij voor Zichzelf sterk gemaakt heeft.

Maar wanneer wij de tekst nemen en die neerleggen bij ons eigen hart, dan behoeven wij niet zo zacht te werk te gaan als ten aanzien van anderen. Wij zijn, althans velen van ons, lange jaren achtereen, aan deze vijgenboom gelijk geweest, wat aangaat onze in 't oog vallende plaats en onze belijdenis. En in deze zaak is in zoverre niets, waarover wij ons hebben te schamen. Doch de gelijkenis spreekt klaarblijkelijk tot ons zelf; want wij hebben als openbare belijders en bij alle bekende dienaars van de Heere aan de weg gestaan en men heeft ons van verre gezien. Sommigen van ons hebben een zeer vrijmoedige belijdenis uitgesproken en wij schamen ons niet die belijdenis voor mensen en engelen te herhalen. Van hier de vraag: Is het bij ons alles waarheid? Als het nu eens moest blijken, dat wij strijden voor een geloof, waaraan wij geen deel hebben. Als er nu in ons eens niets was van het leven der liefde en onze belijdenis bijgevolg zou zijn als een klinkend metaal en een luidende schel. Als er nu eens een bespreken en geen werk, een strijden voor de leer en geen beoefening gevonden werd. Als wij nu eens zonder heiligheid waren. Dan zullen wij nimmer de Heere zien. Welk een verschrikkelijke aanblik dit gelijkeniswonder mag hebben, het heeft betrekking op velen van ons. Ik, de prediker, gevoel hoezeer het betrekking heeft op mij. In die geest heb ik het overdacht, terwijl het mijn vurige begeerte is, dat ieder diaken en iedere ouderling van deze gemeente, en ieder lid, en ieder van u, die in de een of andere tak werkzaam is, grote onderzoekingen van het hart mocht hebben. Mocht iedere dienstknecht van Christus, die hier deze morgen mag binnengetroten zijn, tot zich zelf zeggen: "Ja, ik ben aan die vijgenboom gelijk wat aangaat mijn verheven plaats en mijn belijdenis; God geve, dat ik er niet in dat opzicht gelijk aan ben, dat ook ik ontbloot ben van vruchten!"

II.

Het is tijd, dat wij overgaan tot de behandeling van de ernstige waarheid, vervat in ons tweede deel: DEZE ZULLEN DOOR KONING JEZUS WORDEN ONDERZOCHT. Hij zal Zich naar hen toe begeven. En wanneer Hij bij hen komt, *zal Hij naar vruchten zien*. De eerste Adam kwam tot de vijgenboom om bladeren, maar de tweede Adam ziet naar vijgen. Hij onderzoekt ons op het allernauwste om te zien of er ook wezenlijk geloof, ware liefde, levende hoop en blijdschap is, welke de vrucht is van de Geest; of er ook lijdzaamheid, zelfverloochening, vurigheid in het gebed, een wandelen met God, een inwoning van de Heilige Geest gevonden wordt. En als Hij deze zaken niet ziet, dan is Hij niet voldaan met het opgaan naar kerk of kapel, met het bezoeken van bidstonden en bijbellezingen, met de prediking en het gebruiken van het avondmaal; want de mogelijkheid bestaat, dat dit alles nog niets anders is dan gebladerte. Indien onze Heere de vrucht van de Geest niet bij ons ontdekt, is Hij niet over ons voldaan. En dan zal Zijn onderzoek tot gestrenge maatregelen leiden. Let er op, dat hetgeen waarnaar Jezus ziet, niet is uw woorden, niet uw voornemens, niet uw belijden, maar uw oprechtheid, uw innerlijk geloof; hiernaar ziet Hij, of u inderdaad door de Geest van God bewerkt zijt om vruchten voort te brengen passende voor Zijn koninkrijk.

Onze Heere heeft het recht om vruchten te verwachten, wanneer Hij er naar ziet. Toen Hij naar die vijgenboom toeging, had Hij het recht vruchten te verwachten; omdat de vrucht, naar de natuur vóór het blad komt. Indien derhalve het blad gekomen is, moet er ook vrucht zijn. Wel is waar was het de tijd van de vijgen niet; maar als het de tijd van de vijgen niet was, was het voorzeker niet het seizoen voor de bladeren, want de vijgen zijn er het eerst. Doordien deze boom bladeren voortbracht, welke de tekenen van rijpe vijgen zijn, maakte hij zich met nadruk bekend als vruchtdragende. Evenzo belijden sommigen van ons, hoe slecht de tijden ook zijn, dat wij de tijden niet willen volgen, maar de ene onbeweeglijke waarheid. Als christenen belijden wij, dat wij uit de mensen zijn vrijgekocht en dat wij behouden zijn van dit verkeerd geslacht. Christus kan geen vruchten verwachten van mensen, die de wereld met haar wisselende tonelen als haar opperste leidsvrouw erkennen; maar Hij mag er wel naar uitzien bij hem, die in Zijn eigen Woord gelooft. Hij ziet naar vruchten bij de prediker; bij de Zondagsschoolonderwijzer; bij een ieder, die een post heeft in de gemeente. Bij de zuster, die de Bijbelklasse leidt; bij de broeder, die een gezelschap jonge mannen om zich heeft verenigd, voor wie hij een gids is in het evangelie. Hij verwacht ze bij allen, die zich onderwerpen aan de heerschappij van Zijn evangelie. Gelijk Christus het recht had vrucht te verwachten van een bladdragende vijgenboom, zo heeft Hij ook het recht grote dingen te verwachten van hen, die van zichzelf belijden, dat zij Zijn volgelingen zijn, die op Hem hun vertrouwen hebben gevestigd. Ai mij! Hoezeer moet deze zaak de prediker met vreeze en beven vervullen Behoort zij niet op dezelfde wijze zeer velen van u aan te grijpen?

Vruchten zijn het, welke de Heere ernstig begeert. Toen de Zaligmaker onder de vijgenboom kwam, begeerde Hij geen bladeren; want wij lezen, dat Hem hongerde. En de honger van een mens kan niet gestild worden door de bladeren van een vijgenboom. Hij begeerde enige vijgen te eten; en Hij verlangt ook vrucht van ons te ontvangen. Hij hongert naar onze heiligheid; Hij verlangt, dat Zijn blijdschap in ons moge zijn en dat onze blijdschap vervuld wordt. Hij komt tot een ieder van u, die leden zijt van Zijn gemeente, en voornamelijk tot ieder van u, die leiders zijt van Zijn volk en Hij ziet toe of Hij in u die dingen kan ontdekken, waarin Zijn ziel een

welbehagen heeft. Hij wenst in ons te zien liefde tot Hem, liefde tot onze medemensen, een sterk geloof in de openbaring, een ernstig strijden voor het eenmaal overgeleverd geloof, een aanhoudend pleiten in het gebed en een nauwgezet leven op ieder deel van onze loopbaan. Hij verwacht van ons handelingen, die in overeenstemming zijn met de wet van God en de zin van de Geest van God. En als Hij deze niet ziet, ontvangt Hij niet wat Hem toekomt. Waarom anders stierf Hij, dan om Zijn volk heilig te maken? Waarom gaf Hij Zich zelf anders over, dan dat Hij Zich een volk zou heiligen, ijverig in goede werken? Wat is het loon van het bloedige zweet en de vijf wonden, alsmede van de doodsangst, dan dat wij door alle deze gekocht zouden worden voor een prijs? Wij beroven Hem van Zijn loon, als wij Hem niet verheerlijken. En daarom wordt de Geest van God met smart vervuld over ons gedrag, indien wij niet door een godzalig en ijverig leven Zijn lof verkondigen.

En merkt hier op, dat wanneer Christus tot een ziel komt, *Hij ze doorziet met een scherp onderscheidingsvermogen*. Hij laat Zich niet om de tuin leiden. Het is niet mogelijk Hem te bedriegen. Ik heb wel eens voor een vijg aangezien, hetwelk tenslotte bleek slechts een blad te zijn; maar onze Heere maakt zulke vergissingen niet. Ook ziet Hij niet over de kleine vijgen heen, die juist voor de dag komen. Hij kent de vrucht van de Geest, in welk stadium ze zich ook moge bevinden. Hij ziet nooit woordenrijkheid voor een werk van het hart aan en evenmin werkelijke genade voor blote aandoening. Geliefden, u zijt in goede handen ten aanzien van het onderzoek naar uw toestand, wanneer de Heere Jezus komt om u te doorzoeken. Uw medemensen zijn haastig in hun oordeel, en ze kunnen daarbij hard en ook wel partijdig zijn; maar de Koning velst een rechtvaardig vonnis. Hij weet juist waar wij zijn en wat wij zijn. En Hij oordeelt niet naar de schijn, maar naar waarheid. O, dat onze bede deze morgen naar de hemel mocht stijgen: "Jezus, Meester, kom en sla Uw onderzoekend oog op mij, en oordeel, of ik U leef of niet! Geef mij mijzelf te zien gelijk u mij ziet, opdat mijn dwalingen mogen worden weggenomen en de genadegaven mogen worden gekoesterd. Heere, maak mij zo, dat ik werkelijk ben wat ik belijd te zijn; en als ik nog niet zo ben, overtuig mij dan van mijn valse staat en begin een echt werk in mijn ziel. Indien ik de Uwe ben en recht sta voor Uw oog, geef mij dan een vriendelijk, verzekerd woord, om mijn vrees te doen wijken, en ik zal mij blij in U verheugen als in de God van mijn heil."

III.

Ik ga in de derde plaats met de hulp van de Geest van God de waarheid overwegen, **DAT DE GEVOLGEN VAN DE KOMST VAN CHRISTUS VOOR DE VRIJMOEDIGE BELIJDER ZONDER VRUCHT ZEER VERSCHRIKKELIJK ZULLEN ZIJN.**

De Onderzoeker vindt niets dan bladeren, waar vrucht verwacht kan worden. Niets dan bladeren wil zeggen, niets dan leugens. Is dat een harde uitdrukking? Als ik belijdenis doe van mijn geloof, en geen geloof heb, is dat geen leugen? Als ik mij voeg bij het volk van de levende God, en er toch geen vreze Gods in mijn hart is, is dat geen leugen? Als ik spreek van berouw, en geen berouw heb, is dat geen leugen? Als ik kom tot de tafel des Heeren, en mede gebruik van het brood en de wijn, en toch het lichaam des Heeren niet onderscheid, is dat geen leugen? Als ik mij houd of ik de leerstukken der genade verdedig en nochtans van de waarheid daarvan niet verzekerd ben, is dat geen leugen? Als ik mijn verdorvenheid nimmer heb gevoeld; als ik nimmer krachtdadig ben geroepen, nimmer kennis heb ontvangen van mijn verkiezing van God, nimmer gerust heb in het verlossende bloed, nimmer vernieuwd ben door de

Geest, is dan niet mijn verdediging van de leerstukken der genade een leugen? Indien er niets is dan bladeren is er niets dan leugens. En de Zaligmaker ziet, dat dit zo is. Al het groen van het gebladerte zonder vrucht is voor Hem niets dan bedrog. Een belijdenis zonder genade is de begrafenisstoep van een dode ziel. Godsdienst zonder heiligheid is het licht, hetwelk van vergaen hout komt, de fosforduitsachtige uitstraling van de verrotting - ik spreek ijselijke woorden, maar hoe kan ik minder ijselijk spreken dan ik doe? Indien u en ik slechts de naam hebben, dat wij leven, en toch dood zijn, in welk een staat bevinden wij ons dan! Het is bij ons nog erger dan bederf, het is het bederf dat tot het uiterste is gekomen. De godsdienst te belijden en in de zonden te leven, is rozenwater op een mesthoop te sprenkelen, waarbij de mesthoop onveranderd blijft bestaan. Aan een geest de naam van een engel te geven, wanneer hij het karakter van de duivel draagt, is bijna tegen de Heilige Geest te zondigen. Indien wij onbekeerd blijven, van welk nut kan het dan zijn, zo onze naam bij de Godzaligen staat aangeschreven?

Onze Heere ontdekte, dat er geen vrucht was, en dat was een vreselijke zaak. En vervolgens *veroordeelde Hij de boom*. Was het niet recht hem te veroordelen? Vervloekte Hij hem? Hij was alreeds een vloek. Hij was er op berekend om de hongerigen met een ijdele hoop te paaien en hen van de weg af te leiden om hen te bedriegen. God wil niet, dat de armen en behoeftigen tot een bespottung worden. Een ledige belijdenis is een praktische vloek; zou zij dan niet de bestraffing van de Heere der waarheid ontvangen? De boom was, waar hij stond, van geen nut. Hij diende voor niemand tot verkwikking. Zo ook neemt de onvruchtbare belijder een plaats in, waar hij tot zegen diende te zijn, terwijl er in werkelijkheid een slechte invloed van hem uitgaat. Indien de genade Gods niet in hem aanwezig is, is hij ten enenmale nutteloos, en naar alle waarschijnlijkheid is hij dan een vloek; hij is een Achan in de legerplaats, de Heere verdriet aandoende en oorzaak zijnde, dat Zijn volk niet in voorspoed wandelt.

Onze Heere gebruikte evenwel de vijgenboom voor een goed doel, toen Hij hem liet verdorren; want hij werd van dat oogenblik af een baken en een waarschuwing voor allen, die zich aan een ijdel voorgeven schuldig maken. Zo ook wordt er, wanneer de goddeloze mens, die een sierlijke belijdenis heeft doen horen, in zijn wegen verwelkt, een zedelijke uitwerking op anderen verkregen; men wordt gedwongen het gevaar te zien van een ondeugdelijke belijdenis. En die dan verstandig is, zal zich er niet langer aan schuldig maken. Gave God, dat dit zo mocht zijn in ieder geval, waarin een bekende belijder van de godsdienst verdort en wegwijnt!

Daarna, toen de Zaligmaker hem veroordeeld had, *sprak Hij het vonnis over hem uit*. En wat was het vonnis? Het was eenvoudig: "*Gelijk u waart*." Het was niets meer dan een bevestiging van zijn staat. Deze boom heeft geen vrucht gedragen, hij zal nimmer vrucht dragen. Indien een mens verkiest zonder de genade Gods te zijn, en toch een belijdenis uitspreekt alsof hij ze deelachtig was, is het niet meer dan billijk, dat de grote Rechter zegt: "Blijf zonder genade." Wanneer de grote Rechter ten laatste zal spreken tot hen, die van God afwijken, zal Hij eenvoudig tot hen zeggen: "Gaat weg van Mij." Tijdens hun leven gingen zij altijd van Hem weg. En na de dood krijgt hun karakter het stempel van de eeuwigheid. Indien u verkiest zonder de genade te zijn, zonder de genade te zijn zij dan ook uw lot. "Die vuil is, dat hij nog vuil worde." Dat de Heere Jezus nimmer een zodanig vonnis over een van u mocht hebben uit te spreken; maar dat Hij ons moge bekeren, opdat wij bekeerd zijn, en in ons werkt het eeuwige leven tot Zijn lof en heerlijkheid!

Toen kwam er een verandering bij de boom. Hij begon terstond te verdorren. Ik weet niet of de discipelen er dadelijk een trilling doorheen zagen varen; de volgende morgen in ieder geval, toen zij die weg langs kwamen, was hij, naar Markus ons verhaalt, "van de wortels af verdord." Niet alleen hingen de bladeren naar beneden, als vlaggetjes wanneer er geen wind is; niet alleen scheen de bast ieder teken van levenskracht te hebben verloren; maar de gehele boom was van boven tot beneden dor en dood geworden. Hebt u wel eens een vijgenboom met zijn vreemde, zich toverachtig uitstreckende takken gezien? Het is een zeer buitengewoon gezicht, wanneer hij van bladeren beroofd is. In dit geval zie ik hem als een geraamte met de armen uitgestrekt. Hij is dubbel dood, dood van de wortelen af. Op gelijke wijze heb ik ook de man met een sierlijke belijdenis een verandering zien ondergaan. Hij zag er uit als een voorwerp, waarover de adem van het vuur gegaan is; al zijn vochtigheid was opgedroogd. De man is niet langer zichzelf. Zijn heerlijkheid en zijn schoonheid zijn hopeloos vergaan. Geen bijl werd er opgeheven; geen vuur werd er aangestoken; een woord deed het, en de boom verdorde van de wortel af. Zo wordt zonder bliksemstraal of pestilentie de eens pralende belijder als met het vonnis van Kaïn getroffen. Het is een verschrikkelijk lot. Veel beter, dat de wijngaardenier tot u komt met zijn bijl in de hand om onder het opheffen daarvan tot u te zeggen: "Boom, u moet vrucht dragen, of u zult worden omgehouden." Zulk een waarschuwing zou vreselijk zijn; maar ze zou oneindig beter wezen dan onaangeroerd op zijn plaats te blijven om zo maar te verdorren en aan het verderf te worden prijsgegeven.

Nu heb ik mijn zware last overgebracht, die ik veel meer op mij zelf dan op een van u leg; want ik sta op een meer verheven plaats dan u; de belijdenis, die men van mij hoort, klinkt luider dan die van de meesten van u; en zo de genade Gods niet in mij is, dan zal ik voor de menigte, die mij in mijn groenheid gezien heeft, staan en wegwijnen tot de wortelen toe, als een schrikwekkend voorbeeld van wat God doet met hen, die geen vrucht dragen tot Zijn heerlijkheid.

Maar nu wens ik te besluiten met tederder woorden. Laat niemand zeggen: "Dit is zeer hard." Broeder, het is toch niet hard, dat, zo wij iets belijden, er van ons verwacht wordt, dat wij aan onze belijdenis getrouw zijn. Daarenboven bid ik u, niet te denken, dat iets, hetwelk mijn Heere doen kan, hard is. Hij is een en al zachtmoedigheid en tederheid. Het enige, dat Hij ooit vernietigd heeft, was deze vijgenboom. Hij vernietigde geen mensen, zoals Elia deed, toen Hij vuur uit de hemel op hen deed neerdalen. Of zoals Elisa deed, toen de beren uit het bos te voorschijn kwamen. Het is slechts een onvruchtbare boom, die Hij doet verdorren. Hij is een en al liefde en tederheid: het is er Hem niet om te doen, dat u verdort en Hij zal u ook niet doen verdorren, zo u slechts waar zijt. Het allerminste, waarop Hij recht heeft en mag verwachten is, dat u getrouw zijt aan hetgeen u belijdt. Zijt u tegen Hem in opstand, omdat Hij van u vraagt, dat ge u niet als een geveinsde zult gedragen? Indien ge u begint te verzetten tegen Zijn vermaning, heeft het de schijn, alsof u zelf in uw hart ontrouw zijt. Komt, in plaats daarvan, en buigt u nederig aan Zijn voeten neer. Zegt: "Heere, zo er iets in deze ernstige waarheid op mij betrekking heeft, dan smee ik U, dit zo aan mijn consciëntie toe te passen, dat ik de kracht daarvan moge gevoelen en tot U om redding mocht vluchten." Vele mensen zijn langs deze weg tot bekering gekomen. Deze harde, maar eerlijke zaken verdrijven hen van valse toevluchten en brengen hen er toe om getrouw te zijn tegenover Christus en tegenover hun eigen ziel.

"Maar," zegt er iemand, "ik weet wat ik doen zal: ik wil mij nooit met enigerlei belijdenis ophouden; ik wil geen bladeren dragen." Mijn vriend, ook dat is een makkende geest, een geest van verzet. In plaats van zo te spreken, dient u te zeggen: "Heere, ik vraag U niet om mijn bladeren weg te nemen, maar laat mij vruchten dragen." Het is niet waarschijnlijk, dat de vrucht goed rijpen zal, zo er geen bladeren zijn; de bladeren moeten er wezen voor de gezondheid van de boom, en de gezondheid van de boom is noodzakelijk voor het rijpen van de vruchten. Een openbare belijdenis van het geloof is goed en moet niet worden afgewezen. Heere, ik zou geen blad willen laten vallen.

*Ik schaam mij niet de Heere te belijden,
Te ijveren voor Zijn huis,
Voor 't Woord en voor de eer van God te strijden,
Te roemen in Zijn kruis.*

Heere, ik wens niet in een hoek geplaatst te worden; ik ben er over voldaan, wanneer ik sta, waar de mensen mijn goede werken kunnen zien, en mijn Vader, Die in de hemelen is, kunnen verheerlijken. Ik vraag niet om gadeslagen te worden; maar ik schaam mij er niet voor, wanneer ik word gadeslagen; maak mij slechts geschikt, Heere, dat men mij kan gadeslaan.

Verondersteld, dat een bevelhebber tot een krijgsman zegt: "Sta vast, en zorg er voor, dat u uw patronen klaar hebt, zodat u uw geweer, zo nodig, kunt gebruiken;" en dat die soldaat dan antwoordt: "Ik kan het niet zo nauw nemen. Ik zou liever in de achterhoede blijven." Zou dat een gepast antwoord zijn? Lafaard! Omdat uw bevelhebber u waarschuwt, dat u moet zorgen voor vol door te kunnen gaan, wilt u daarom afdruipen? Voorzeker, u zijt niet van de rechte soort! u behoort niet in waarheid tot het volk des Heeren, zo u Zijn bestraffing niet kunt verdragen. Laten deze ernstige waarheden ons niet op de vlucht drijven, maar laten ze ons aansporen om te zeggen: "Heere, ik bid U, help mij om mijn roeping en verkiezing vast te maken. Ik smeed U, help mij om de verwachte vrucht voort te brengen. Uw genade kan het doen."

Ik geef aan iedereen de raad tot de Heere te roepen, dat Hij ons een gezicht geve van onze natuurlijke onvruchtbaarheid. Begenadigden, dat de Heere ons doe treuren over onze betrekkelijke onvruchtbaarheid, ook als wij enige vruchten dragen. Ons geheel voldaan te gevoelen over ons zelf is gevaarlijk; te gevoelen, dat u heilig zijt, of anders nog, dat u volmaakt zijt, is aan de rand te staan van de kuil van de hoogmoed. Indien u het hoofd zo hoog in de lucht steekt, vrees ik, dat u er mee tegen de bovendorpel van de deur aan zult lopen. Als u op stelten loopt, vrees ik, dat u zult vallen. Het is veiliger zich zodanig te gevoelen, dat men op deze wijze spreekt: "Heere, ik dien U, en ik ben geen bedrieger. Ik heb U lief; u hebt de werken van de Geest in mij gewrocht. Maar helaas! Ik ben niet wat ik gaarne zou willen zijn, ik ben niet wat ik behoorde te zijn. Ik streef naar heiligheid; help mij ze te verkrijgen. Heere, ik zou mij wel voor U in het stof willen neerwerpen, wanneer ik er aan denk, dat ik, nadat er zooveel om mij gegraven en mest gelegd is, zo weinig vrucht draag. Ik gevoel mij minder dan niets. Mijn bede is: Heere, wees mij genadig. Indien ik alles gedaan had, zou ik nog maar een onnutte dienstknecht zijn. Maar waar ik zo weinig gedaan heb, Heere, waar zal ik nu mijn schuldig hoofd bergen?"

Tenslotte, wanneer u deze belijdenis hebt uitgesproken, en de goede Heere u heeft gehoord, dan is er een zinnebeeld in de Schrift, dat ik u gaarne zou willen voorhouden.

Verondersteld, dat ge u deze morgen zo dor, en dood, en onvruchtbaar gevoelt, dat u God niet kunt dienen, zoals u dat zou willen, zelfs niet kunt bidden om meer genade, zoals u dat zou wensen. Dan zijt u enigermate gelijk aan de twaalf roeden. Deze zijn zeer dor en dood, want zij bevonden zich in de handen van twaalf opperhoofden, die ze gebruikten als hun ambtsstaven. Deze twaalf roeden moeten vóór de Heere gelegd worden. Die ene is Aärons roede; maar zij is even dor en dood als ieder van de overige. Alle twaalf worden ze gelegd in de plaats, waar de Heere woont. Wij zien ze de volgende morgen. Elf zijn nog dorre roeden; maar ziet eens naar de roede van Aäron! Wat is er gebeurd? Zij was zo dor als de dood. Ziet, er zijn knoppen aan gekomen! Dat is een wonderlijke zaak! Maar ziet verder, zij heeft gebloeid. Er zijn amandelbloesems aan. U kent die kleuren, rozerood en wit. Dat is wonderbaarlijk! Maar ziet nog eens opnieuw, zij heeft amandelen voortgebracht! Hier hebt u ze? Ziet die groene vruchten, welke er als perziken uitzien. Neemt er het vlees af, en dan vindt u een amandel, wier schaal u slechts behoeft te breken om de pit te krijgen. De kracht van de hemel is op de dorre staf neergedaald: hij is uitgebot, heeft gebloeid en zelfs amandelen voortgebracht. Het vrucht dragen is het bewijs van leven en levenskracht. Heere, neem deze morgen die arme staven en doe hen uitbotten. Heere, hier zijn wij, in een bundel, volbreng dat wonder als van oudsher in een duizendtal van ons. Doe ons uitbotten, en bloeien, en vruchten dragen! Kom met goddelijke macht en verander deze gemeente van een takkenbos in een heerlijke bossage. O, dat onze gezegende Heere deze morgen een vijg mocht ontvangen van de een of andere dorre staf! Ten minste, zulk een vijg als deze: "O God, wees mij zondaar genadig!" Want er ligt een zoetheid in dat gebed. Onze Heere Jezus houdt van de smaak van een vijg als deze: "Heere, ik geloof; kom mijn ongelovigheid te hulp." Hier hebben wij weer een ander: "Ziet, zo Hij mij doodde, zou ik niet op Hem hopen?" Dat is een gehele mand vol van de eerste rijpe vijgen en de Heere verheugt Zich in haar zoetheid.

Kom, Heilige Geest, breng op deze dag vruchten in ons voort, door het geloof in Jezus Christus, onze Heere! AMEN.

Overgenomen uit het boek: "De wonderen van de Heiland"